

138
ms

ਜੇਠੀ ਕੀ ਕਹਾਣੀ

138 MSS

ਜਪੁਜੀ ਸਟੀਕ

ਮੁਹਿ ਮੇਲੇ ਤਨੁ ਸਤ ਸੀਰਾ ਤਬੀਰਾ ਰਨ ਨ ਕਪਏ
 ਹੋਏ ਤਨੁ ਕੁਮੁ ਮਾਲਾ ਮਰਮਰੇ ਤਨੁ ਮਹਮੇਰਿ
 ਹੁਕੇ ਤੇ ਤਨੁ ਤੇ ਮਨੁ ਤਤਬੀ ਨਨ ਕਕਰਏ ਹੋ
 ਸੇ ਤਨੁ ਸੁਭ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਤੇ ਤਨੁ ਅਪਕਰਮ ਹੁ
 ਤੇ ਬੋਰਨ ਪਖੰਡ ਤਬੀ ਸੰਤਨੁ ਮਨੁ ਕੁਏ ਹੋ ਕਾ
 ਤੇ ਮਨੁ ਦਘਨੁ ਸਮੁਤ ਬੁਝੇ ਦੇਖੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ
 ਗਰਨ ਨ ਕਤ ਬੁਝਾ ਜੀ ਬਨਏ ਹੋ॥ ੧॥ ਸੋਰ
 ਨਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗਮਾਇਆ ਲੁਚਿਦਾਨੀ ਦੁਕਰਨ
 ਰਦੁਨਾ ਤਾ ਵਰਨੁ ਉਰਧਾਰੁ ਮਨੁ ਦਘਨੁ
 ਵਰਨੁ ਕਰੇ॥ ੨॥ ਦੇਹ ਨਾ॥ ਗੁਰਨ ਨ ਕਸਪਿ
 ਜੀ ਕੀਓ ਨਿਸਮਤਿ ਕੇ ਨਿਰਧਾਰੁ ਮਨੁ ਦੁ
 ਘਨੁ ਦੀਕਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਉ ਮਰਥਵੀ ਚਾਹੁ॥ ੩॥
 ੧ ਓਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰ
 ਵੈਰੁ ਮਕਾਲੁ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੀ॥ ਗੁਰਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ॥ ੪॥ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਹੋਸੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰ

ਅਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਹੀ ਹੋ ॥ ਐਹੁ ਸਭੀ ਨਾਮੁ ਝੂਠੇ ਹੋ ॥
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਹੋ ਤ ਬੀ ਤੇ ਸਾ ਪਕਰੇ ਸਤਿ
 ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਐਹੁ ਨਾਮੁ ਝੂਠੇ ਹੋ ॥ ੩
 ਬੀ ਤੇ ਝੂਠੇ ਜਗਤ ਮੇ ਝੂਰ ਤੇ ਹੋ ॥ ਸਕਰਤ ਪ੍ਰਥਮ
 ਕੇ ਦੇ ਰੂਪਾ ॥ ਏਕੁ ਨਿਰਗੁਣਾ ॥ ਏਕੁ ਸਰਗੁਣਾ ॥
 ਦੁਪਦਿਦਾਤੀ ਕੇ ਮਤਿ ਦਿਖੈ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਨਾਮੁ
 ਨਹੀ ॥ ਤਬਾਇ ਸਰਗ ਮਾਸੀ ਕੇ ਸਰਗ ਵੇਲੇ ਨ ਮਿਤ
 ਨਿਰਾਕਾਰੁ ਨਿਰੁਦਿਕਾ ॥ ਰੁਨਹੀ ਗੁਨਿਬੀ ਸਨੁ ਗੁ
 ਨਾਤੀ ॥ ਤਮਾਇਆ ਤੀਤੁ ਚਿਦਾਤਮਾ ॥ ਇਤਮਾ
 ਦ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ॥ ਭੀ ਤੇ ਕਹੇ ਹੀ ਹੋ ॥ ਸੋਸ
 ਭੀ ਨਾਮੁ ਪਤਿ ਪਾਵਨੁ ॥ ਕਤ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੀ ਤੇ ਹੋ
 ਅਰ ਸਰਗੁਣ ਕੇ ॥ ਭੀ ਨਾਮੁ ॥ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ॥ ਦਿਸਨਾ ॥ ਸਿੰਘਾਰ
 ਨ ਕਰਤਾ ॥ ਰੂਦ੍ਰਾ ॥ ਮਾਰੇ ॥ ਇਨ ਤੀਨੇ ਕੇ ਅਨੇ
 ਕੁ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਅਵਤਾਰੇ ਸੀ ਸੁ ਗਤ ਜੇ ਤੇ ਹੋ

ਨਕੇ ਨਮੁ ਹੋ ਸੋ ਸਭੀ ਪਤਤਿ ਪਾਵ ਨਹੇ ਮੁਕ ३
 ਤਿਕੇ ਦਾਤਾ ਹੋ ॥ ਇਨ ਪਰਿ ਅਨੇ ਕੁਪੁ ਮਾਦੁਕ
 ਹਤੇ ਹੋ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਹ ਤੇ ਹੋ ॥ ਨਿਰੰਤਰੇ ਮੇਰੇ
 ਨਾਮੋ ਕੇ ਸਪਤਿ ਹੋ ॥ ਅਬੁ ਦੁਆ ਕੀ ਕਤਨ ਕਹਤ ਹੋ
 ਬਡਾ ਭੀ ਸੋ ਸਿਸਣੇ ਪਾਪ ਕੀ ਅਹਿ ਤਿਸ ਪਾਪ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਸਤਿ ਕਹਤ ਹੋ
 ਇਥੇ ਮੇਰੇ ਕੁਲੁ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀ ॥ ਦੁਸਿ ਸਦਿ ਕਹਤ ਹੋ
 ਸਿਸਣੇ ਹਰਿ ਕਾ ਚਿਦਾਤਮੁ ਕੇ ਨਾਮੁ ਤੇ ਕੁਵਰੁ ਬੁਝਿ
 ਉਚਾਰਣ ਕੀ ਅਹੀ ॥ ਤਿਸੁ ਫੁਲ ਕੇ ਸਹੀ ਸਰੁ
 ਮੁਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੀ ਨਹੀ ਕਹ ਸਕਦਾ ॥ ਨਿਰਕੁ ਉ
 ਨਿਰਦੇਹਾ ॥ ਨਰਿ ਸੀ ਕੇ ਤਿਸ ਕਾ ਭੈ ਹੀ ਹੋ ॥ ਨ
 ਕਿਸੀ ਸਾਥੁ ਦੇਰ ਹੋ ॥ ਫੇਰੁ ਕੇ ਸਾਹੀ ॥ ਅਕਾਲ ਮੁ
 ਹਤਿ ਅਮੁਨੀ ਸੈਭੀ ॥ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ॥ ਸਿਸ
 ਕਾਤੀ ਨੇ ਕਾਲਾ ਉਖੈ ਨਾ ਸੁਨਾਹੀ ॥ ਅਮੁਨੀ ਸੇ
 ਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ਮਾਦੁਤਾ ॥ ਰਾਮ ਕਿਸਨੁ ਮਾਦਾ ਕਿ
 ਸੇ ਮਾਦੁਤਾ ਰੂਪੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਸੋਝੀ ਕਾ ਰੂਪੁ ਰੂਪੁ

ਸੇਸੇਵਧਮਕੇਸਪਨ ਵਿਖੇਪੁਤੀਤ
ਰਹੈ ਸੇਸੇਕਪੁਤਰਨਮਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ
ਸਲਮਾਦਰਕੇਪੁਤੀਤਬੁਝੇਹੈ। ਸੇਭੀ
ਸਯੰਬੁਮਾਪੁਦੈਆਪਸੇਮਾਪਹੀਹੈ।
ਕਿਸੀਕਾਕੀਆਹੂਮਾਨਹੀ। ਯਦਦੁ
ਸੇਭੀ। ਅਨੰਤਸਰੂਪ। ਅਨੰਤਸਰਕਤਿ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਸੇਸੇਪ੍ਰਸੇਸਰਹੈ। ਤਿਸੀਕ
ਪ੍ਰਾਪਤਰੇਸੇਹੈ। ਤਿਸਕਾਉਤ੍ਰਕਹਤੇ
ਹੈ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤੇਗੁਰਕਿਰਪਾਕ
ਗਹਿਤਬੀਤੇਪ੍ਰਸੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀ
ਹੈ। ਤਿਨਗੁਰਕਿਰਪਾਪ੍ਰਸੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾ
ਪਤਿਨਹੀ। ਸਰਬਦੇਦੁਸਾਸਤ੍ਰਕਾਪਰ
ਲਕਸ਼ਿਯਾਂਤ੍ਰੇਹੀਹੈ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਤੇਪ੍ਰਸੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਰਠਾ
ਕੇਸੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ। ਤਿਪ੍ਰਸੇਸਰਗੁਰਕਿਰਪਾ
ਤੇ। ਪ੍ਰਗਦਕਹੈ। ਤੇਸੇਸੇਤਿਗੁਰਗਾਠੜੀ
ਕਿਸਾਬਾਧਕੀਰਠਮਾਲਾਦੁਤਗਿਯਾ

ਨਦੁਆਰਾ ਗੁਰਸਿਖ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕ
 ਰਤੇ ਹੋ ॥ ਅਧਾ ਅਦਸ ਚੁ ॥ ਸੁਗਾ ਦਸ ਚੁ ॥ ਹੇ
 ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਨਨ ਕਹੇ ਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅ
 ਰਖੁ ॥ ਸਗਤ ਕੀਆ ਦੁਸੁ ਧਰੁ ॥ ਸਤਿ ਰੂਪਿ ਪ੍ਰ
 ਮਾਤੁ ਮਾਹੀ ਥਾ ॥ ਸੁਗਾ ਦਸ ਚੁ ॥ ਸੁਗਾ ਸੁਗਾ ਹੇ ਸ
 ਗਤ ਕਾ ਜਨਮ ॥ ਤਿਸ ਕੀਆ ਦਕੀ ਜੇ ਅਦੁ ਸਥਾ
 ਮੇ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਥਾ ॥ ਹੇ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਅ
 ਬਦੁ ਰਤ ਮਾਨੁ ਮੇ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੇ ॥
 ਨਨ ਕਹੇ ਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਸਬ ਪ੍ਰਲਿਕਾ ਲਾਇ ਪੇ
 ਸਗਤ ਨਾ ਸੁਹਿ ਦੇ ॥ ਤਉ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਂਤਿ
 ਹੀ ਰਹੈ ਗਾ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਨਾਸੁ ਕਬੀ ਹੋ ਤਨ
 ਹੀ ॥ ਇਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਰੂ ਪਹੇ ॥ ਅਖਰੁ ਅਰਥ
 ਕੇ ਕਹਾ ॥ ਅਬੁ ਭਾਵਾ ਅਰਥ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੇ ॥ ਅ
 ਦਸ ਚੁ ॥ ਸੁਗਾ ਦਸ ਚੁ ॥ ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਹੇ ਸਿਖ
 ਕੇ ॥ ਹੇ ਸਿਖ ॥ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੀ ਭੀ ਤੂ ਮਾਇ

ਸਤਿਰੂਪਹੀਥਾ॥ ਜਿਤੂਪੁਰਬਨਹੇਤਾਤਬਸਹੀਰ
 ਗ੍ਰਹਣਕੇਸੇਕਰਤਾ॥ ਅਬਪੁਰਬਸਹੀਰਤੇ
 ਰਾਨਸੁਹਮਾਅਰੁਮਦਰਤਮਾਨੁਸਹੀਰਤੇ
 ਨੇਨਹੀਂਗ੍ਰਹਣੁਕੀਮਾ॥ ਸਹੀਰਯੁਗਮਕੇਬੀ
 ਚਕੀਜੇਤੇਹੀਕਰਮੁਸੰਸਕਾਰੂਪਅਦਸਬ
 ਥੀਅਿਸੁਕਰਮੁਸੰਸਕਾਰਨੇਤੇਰੇਤਾਈਅਨਮੁ
 ਦੀਅਰੇ॥ ਉਸਅਦਸਬਮੇਭੀਤੂਸਤਿਰੂਪਹੀ
 ਥਾਹੈਭੀਸਚਾ॥ ਨਨਕਹੇਸੀਭੀਸਚਾ॥ ਅਬ
 ਇਹਸਹੀਰਤੇਰਾਨਸੁਹੈਗਾ॥ ਤਉਭੀਤੂ
 ਸਤਿਰੂਪਹੀਰਹੈਗਾ॥ ਤੇਰਾਨਸੁਤਉਕਬੀ
 ਭੀਨਹੀਰੇਤਾ॥ ਤੁਹੀਤੇਸਤਿਰੂਪਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਹੈ॥ ਤੇਰੇਤੇਉਨੁਅਉਰੁਕਉਲਹੈ॥ ਜਿਸਕੇ
 ਪਾਵੁਲੇਕੀਤੂਇਛਾਕਰਤਹੈ॥ ਇਸਕਉ
 ਸਮਸੁਕਰਤੂਸਾਤਹੈ॥ ਜਿਸੇਕਿਜੀਕੇਕੀਠਿ
 ਮੇਸੁਰਲਕਾਕੂਪਲਪਤੁਹੈ॥ ਸੇਪ੍ਰਮਾਦਕਰ

ਅਸਟਪੀਛੇਹੂਆਭਬਪੁਰਖਕਹਤਹੈਹਾਹ
 ਮੇਰਾਕੂਖਲਕਹਾਗਾਇਆਤਿਸੀਕੀਇਤ
 ਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਤਿਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤਕੇਨਮਿਤਸ
 ਤਨਕਰਤਾਹੈ॥ ਕਿਸੀਨੇਕਹਾਇਤਾਮਤਕਰਿ
 ਕੂਖਲਤੇਹੈਕੰਠਹੀਮੇਹੈ॥ ਦੇਖੋਤੇਸਹੀ॥ ਸ
 ਵਦੇਖੋਤੇਕੰਠਹੀਤੇਪਾਇਆ॥ ਜਿਸਨੇਕਹ
 ਕੂਖਲਤੇਹੈਕੰਠਹੀਮੇਹੈ॥ ਤਿਸਨੇਕੰਠੜੀਤੇ
 ਖੋਲਕੇਤੇਨਹੀਦੀਆ॥ ਪਰਉਪਦੇਸੁਦੁਅ
 ਰਾਸਲਾਇਦੇਤੇਹੈ॥ ਜੇਤੁਹੀਸਤਿਕੂਪਪ੍ਰਮਾ
 ਤਮਾਹੈ॥ ਤੇਰੈਤੇਬਿਨੁਸਤਿਅਉਰਕਉਨਹੀ
 ਉਸਕਾਨਮੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ॥ ਅਬਇ
 ਹੁਗੁਰੇਨੇਪ੍ਰਮਉਪਦੇਸੁਕੀਆ॥ ਜੇਤੇਸਿਖਜੁ
 ਧਮੰਤਹਿਕਰਲਹੈਤੇਇਸੀਮੇਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੁ
 ਆ॥ ਅੰਬਉਪਦੇਸੁਕਾਹੈਕੇਚਾਹੀਤੇਗਾ॥
 ਅਰਿਜੇਸਿਖਮਲਾਨਮੰਤਹਿਕਰਲਹੈ॥
 ਪਤਬਮਲਾਨਮੰਤਹਿਕਰਨਹਿਏਗਿ

ਆਨੁ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕਾ ਪੁਰਵੇਸੁ ਨਹੀ ਰਹੈ ਗਾ ॥ ਸੇਧੇ ॥
 ਲੇਵੁ ਸੁਤ ਪੁਰ ਕੇ ਸਰੁ ਕਾਰੰਗੁ ਨਹੀ ਚੜ੍ਹਤਾ ॥ ਮਲ
 ਨ ਅੰਤਹ ਕਰਨੁ ਸਿਖ ਦੁਚਨਾ ॥ ਸਦੈ ਯਾਗਿ ਜਾ
 ਨੁ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕੀ ਓਗੁ ॥ ਹੋ ਕੇ ਸੇਧੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਠ
 ਤਨਾਹੀ ॥ ਕੋਇ ਰੁਸੇ ਚਤੇ ਸੁਧ ਬਖਾਨਤ ਕੋਇ
 ਕਮੇ ਨਹੀ ਮੇਨ ਸਲਾਹੀ ॥ ਕੋਇ ਰੁਭੇਗਾਹੀ ਭੁਗ
 ਬਖਾਨਤ ਪੁਨ ਕੀਏ ਬਿਨੁ ਮੇਨ ਕਦਾਹੀ ॥ ਹੀਤੇ ਅ
 ਜਾਨੁ ਨਹੀ ਕਛੁ ਆਨਤ ॥ ਤੁਝੇ ਗੁਰੇ ਮਹਿ ਕਹਿ
 ਸਮਝਾਹੀ ॥ ਗੁਰ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਸੇਧੇ ॥
 ਚਨਹੇ ਦੁਈ ॥ ਸੇਧੇ ਚੀਲਖ ਦਾਗੁ ॥ ਸੇਧੇ ਲਖਿ
 ਤਾਦ ਕੇ ਕਰ ਕੇ ਲਾਖ ਦਾਰੀ ॥ ਭੀ ਸਰੀਰੁ ਕੇ ਪਖ ॥
 ਲਨਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਸਰੀਰੁ ਕੀ ਸੁਚਤ ਪਹੀ
 ਹੀ ॥ ਤੇਹੋ ਵੈਗੀ ॥ ਇਹੁ ਮਲ ਮੂੜ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਸ
 ਨਾ ਮੂਤ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਰੈਸੇ ਸੁਧ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਯਦ
 ਦਾਸੇ ਚਨਾ ਮੁਸੀਸੇ ਕਛੀ ਹੋ ॥ ਮੇਨੇ ਤੇਰੇ ਤ
 ਈ ਗਿਅਨੁ ਭਿਖ ਦੇਸੁ ਕੀਆ ॥ ਤੇਨੇ ਇਸੁ

ਪਰ ਸੀਸੈ ਉਠਾਇਆ ਭੁਗਵਾਨ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋ ॥
 ਸੀਸਾ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਸੋ ਨਾ ਜੁ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਤਾ
 ਤੇ ਤੂ ਅਪਣਾ ਨਾਸੁ ਆਪ ਹੀ ਮਥਿ ਕਰਿ ॥ ਜਮ ਤ੍ਰਿ
 ਕਰ ਦੇਖਤੂ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੋਵਾ ਨਹੀ ॥ ਯਦਵਾ ॥ ਜੇ
 ਨਾ ਮੇਰਾ ਕਾਹੀ ਹੋ ॥ ਹਾਹਾ ਗੁਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ
 ਗਿਆ ਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਮੇਰੇ ਨਾਸ ਮਾਤ੍ਰ ॥ ਜੇ
 ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਸੋ ਚੁਕੇਰੇ ਗਾਤ ਉਭੀ ਤੇ ਜੁਧ
 ਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਕੀ ਤੇ ਸੂਤ ਕੀ ਹੋਤਾ ਹੋ
 ਤਿਸੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਅਧਕਾਰ ਨਹੀ ॥
 ਨਾਨਕ ਸੂਤ ਕਥੇ ਦੁਨਾ ਉਤਰੇ ਗਿਆ ਨ ਉਤ ॥
 ਰੋਧੇ ਇਸਤਿ ਰੂਪ ਆਪਣੇ ਕੇ ਸਮਾਤ੍ਰ ॥
 ਇਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਗਿਆ ਨ ਹੋ ॥ ਇਸਤਿ ਨਾਤ੍ਰ
 ਕਾ ਕੀ ਸੁਧ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜੇਈ ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਹੋ
 ਚੁਧੇ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ
 ਤਾਰਾ ॥ ਜੇ ਤੂ ਕਰੇ ਮੇ ਤੇ ਲਧਾ ਰੁਵਤ ਲਿਵ
 ਲਾਇ ਰਹੇ ਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਚੁਪ ਨ

ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਹੋਤੇਹਠਕਰਕੋਤੇਨੇਜਿਹਬਾਤੇਕੰਦ
 ਕਰੀਮਨਤੇਕੀਦਨਕਰਸਕਾਮਨਤੇਦਸੇਦਿਸ।
 ਤੁਦਕਤਾਹੀਚਧਾਮਰਜੇਤੁਖਲਕੋਗੀਤਬ
 ਸੁਜੀਕੇਸਾਰਤੁਕੋਰੇਗਾ। ਉਹਤੇਹੀਸਾਰਤਿ
 ਸਮਝੇਗਾ। ਨਹੀ। ਤਿਜੀਤੇਖੇਦਹੋਵੇਗਾ। ਅ
 ਬਦੀਚਾਰਕਰਦੇਖੇ। ਇਹਮੇਨਤੇਰੇਤਾਈਕਣ
 ਅਦੁਕਸਾਧਨਹੂਮਾ। ਅਬਦਾਦੁਖਰੂਪਹੂਜਾ
 ਅਰਜੇਤੁਕੋਰੇਕੋਉਤਮਮਾਨਕਰਕੋਗੀਕੋਪ੍ਰਾਪਤ
 ਨਮਿਤਤਪਯੰਗ। ਅਦਕਕੀਆਚਹੇ। ਤਉਕੀ
 ਤੁਕ੍ਰਿਤਾਕਸ਼ਨਾਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਧੀਗੁਰਕਰਤੇਹੇ। ਤੁ
 ਧਿਆਤੁਖਲਉਤੀਜੇਬੀਨਾਪੁਰੀਆਭਾਗ। ਸਿਤ
 ਪਯੰਗਦਕਕੇਕਰਕੇਤੁਸੁਰਗ। ਦਕੇਕੇਪ੍ਰਾਪਤਹੀ
 ਆਤਬਕੀ। ਉਗਦਕਕੇਕਰਕੇ। ਤਿਪਤਨਾ
 ਹੋਗਾ। ਜੇਇੰਦੁਯਮਦਰਦਕੁਬੇਰੁਤਿਨਕੀ
 ਆਪੁਰੀ। ਉਗੁਰਬਾਧਕਰ। ਜਿਰਪਰਧਾਰੇ।
 ਹੋਗਾ। ਤਉਕੀਤੁਕ੍ਰਿਤਨਾਹੋਵੇਗਾ। ਤਿ

ਸਨ ਤੇਰੀ ਅਧਕਾਰੀ ਅਧਕਾਰੀ ਧੇਰੀ ਸੇਵਿ ਪਨਹੁੰ 7
 ਤੇਰੀ ਗਲਹੁ ਮਾ ਕਿਰਾ ਲੋਹੇ ਦੇ ਨਮਿ ਤਯਤਨੁ
 ਕਰਣ ਮਹਾਮੂਰਖੇ ਕਾਹੀ ਤੇ ਕਾਮਹੀ ਅਰਜੇਤੂਕ
 ਹੀ ਮੇਸਦੇ ਭੋਭੇ ਕੇ ਨਮਿ ਤਯਤਨ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ
 ਕਛਲਸਦੇ ਭੁਗਤਾਰਹੇਗਾ ਸੇਭੀ ਤੇ ਨਹਿਤਿ
 ਅਸੇਈ ਗੁਰਕਰਹੇਗੇ ਸਹੀ ਸਸਿਮਾਨੁ ਪਾਠ
 ਸਿਰੇਹਿ ਤਿਥਨ ਚਲੇ ਨਾਨਾ ਸੇਹਸਰੇ ਲਖ
 ਸਿਯਾਨੁ ਪਕਰੇਗਾ ਸੇਮੇਰੇ ਤਈ ਸਦਾਹੀ ਭੁਗਤ
 ਦੇਰਹੇਗਾ ਸੇਏਕੁ ਸਿਮਾਨੁ ਪਕੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥਨ
 ਦਲੇਰੀ ਸਦਾ ਭੁਗਤਿ ਸੀ ਕੇ ਕਈ ਰਹੇ ਨਹੀਨ
 ਸਦਾ ਦੇਹਿ ਸਾਥਹੀ ਸੇਸੇ ਗੁਰਹਿਤਹੀ ਨਾ ਭੁਗਤ
 ਸਾਥਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਨਮਿ ਤਯਤਨ ਕਰਣ ਮਹਾਮੂਰ
 ਖੇਕਾਹੀ ਤੇ ਕਾਮਹੀ ਸਿਖਦੁ ਚਨੁ ਸੇਈ ਗੁਰਕਿ
 ਪਾਨਿਯਾਨੁ ਤਯਤਨ ਕਰੇਹੀ ਕਿਹਣੀ ਤੇ ਸੇਕਿਛੁ
 ਕਹੀ ਪ੍ਰਮਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੁਹਦੀ ਨੁਪੁਰਾ ਇਸਕਾ

ਉਤ੍ਰਗਾਰਬਹਤੋਹੈ॥ ਕਿਵੁ ਸਚਿਆਰੋਹਈ ਮੇਰਿ
 ਵਰੁ ਬੈਤੁ ਏਧਾਲਾ ਮੇਰਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੇ ਸੇਹੋਹੈ ਸਤਿ
 ਰੂਪ ਸੇਖੁ ਮੇਰਿ ਸਰਹੈ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੁਏ ਕੇ ਸੇਹੋ
 ਹੈ॥ ਅਰਥੂ ਠਾਸੇ ਹੈ ਸਗਤੁ ਤਿਸੁ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕੁ
 ਨ ਮੇਰਿ ਪਇਹੈ॥ ਤਿਨੁ ਸਨਮੇ ਕੀ ਮਲੀਨੁ ਤਾ ਕੀ ਸੇ
 ਅੰਤਹਿ ਕਰਣੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਤ ਬਾਧ ਰਹੀ ਹੈ ਸੇ ਕੇ ਸੇ
 ਤੁਏ॥ ਇਸ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਜਤਨ ਕੀ ਮਾਚਾਹੀ ਮੇਰੇ
 ਹੁਸਤੁ ਜਤਨੁ ਵਿਅਰਥ ਹੈ॥ ਸਿਧੇ ਦਾ ਦੁਆ ਸ਼ੀਰੁ
 ਰਕ੍ਤਿ ਪਾਨਿ ਪਾਨੁ ਇਸੁ ਨ ਮਿਤੁ ਕਿਆ ਯਤਨ ਹੈ
 ਕਰਕੁ ਕਿਰਪਾ ਸੁਗਿਆਨੁ ਦਾਸਨੁ ਦਾਸਤਿ
 ਹਾਰਹੈ॥ ਇਸੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰਗਾਰਬੋਹੈ॥ ਹੁਕਮੁ ਰ
 ਝਾਝੀ ਚਲਣਾ ਨ ਕਲਿਖਿਆ ਨਾਲਾਹੁ
 ਕਮੁ ਸੁਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮਾਰਜਾ ਮੁਰਝਾਇ
 ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮਰਜੀ॥ ਇਸੀ ਮਾਰਗੁ ਚ
 ਲਣਾ ਸੇ ਵਿਧਾ ਤਾਨੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਲਿਖ

ਦੀਆਂ ਹੋ। ਸੋ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਕੀਆ ਰਾਜੀ ਮੇ ਚਲੇ ਗਾ ॥
 ਸੋ ਸੀਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਗਾ ॥ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸੁਰਕੀਆ ਰਾਜ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਤਉ ਸੰਸ ॥
 ਰੁਸਾਗਰ ਮਹਿ ਭੂ ਬੇਗਾ ॥ ਹੁਕਮ ਰਜਾ ਦੀ ਚਲ
 ਲਾ ॥ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰ
 ਬਿਦ ਕੇ ਕੋ ਸੇ ਅਖਰ ਹੋ ॥ ਸੋ ਲਖੇ ਦਸ ਤੇ ਕਾਰ ਤੇ
 ਕੇ ਕੇ ਦੀ ਲਿਖੇ ਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਇਨ ਕਾ ਅਰਥ ਸੰਪੂ
 ਰਨ ਨਹੀ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕੇ ਗਾ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਸੋ ਤਾਵੇ ਦਸਮ
 ਤਪੁ ਰਾਣ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਕੀਆ ਰਾਜੀ ਤੇ ਹੋ
 ॥ ਸੋ ਹਸਾਰੇ ਸੁਨ ਮੁਖਾਵੇ ਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਣ
 ਨਾ ਲਿਖ ਸਕੇ ਗਾ ॥ ਕੇ ਦੀ ਕੇ ਹੋ ਤੁਮ ਤੇ ਲਿਖ ਤੇ ਹੋ
 ਸੋ ਹਮ ਬੁਧ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋ ਸਾ ਅਵਤਾਰੀ ਹੋ ॥ ਤੇ
 ਸਾ ਲਿਖ ਤੇ ਹੋ ॥ ਹੁਦ ਦੁਚ ਨਾ ॥ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ ਦੇ
 ਖੇ ਸੋ ਸਰਬ ਸਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ॥ ਦੂਸਰਾ
 ਕੇ ਦੀ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋ ॥

ਏ॥ ਗਾਵਕਹ ਤੇਹੈ॥ ਸਿਰ ਬੇਦ ਬਚਨ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰੁਕੀ ਮਾਰ ਜਾਹੈ॥ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾ ਲੁੰਝੀ ਬ੍ਰ
 ਮ ਹੀ ਹੋਇ ਗਾ॥ ਸਿਧੇ ਵਾਚਾ॥ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰੂ
 ਪ ਸਿਹੁ ਤੇ ਸਨ ਲਾ ਕਠਨ ਹੋ॥ ਨ ਸੈ ਰੂਮ ਤਮ ਕੂਪਾ॥
 ਜਾਤੇ ਸੁਗਮ ਕਹੈ ਗੁਰੇ॥ ਅਬ ਗਾਰ ਸੁਗਮ ਉ
 ਪਾਵ ਕਹ ਤੇਹੈ॥ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ॥ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ
 ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹ ਤੇਹੈ॥ ਅਰਜੁਨ ਵਾਚਾ॥ ਹਿਰੰ
 ਤੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੇ ਕਿਛੁ ਤੇ ਗ ਕਰੇ॥ ਅਰਜੁਨ ਕਿਛੁ ਕਰ
 ਮ ਕਰੇ॥ ਅਰਜੁਨ ਕਿਛੁ ਤੇ ਸਨ ਕਰੇ॥ ਅਰਜੁਨ ਹੋ ਸੁ
 ਕਰੇ॥ ਸੇ ਦਾਨ ਕਰੇ॥ ਸੇ ਤਪ ਕਰੇ॥ ਸੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੈ ਅਰਧ
 ਲੁ ਕਰਾ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੁਮਾ॥ ਸੁਭ ਅਸ
 ਭੁਲ ਲਾ ਕੇ ਦੇ ਦੇਵਾਲੇ॥ ਮੁਹਿ ਕਰ ਮੁਸੇਈ ਮਾਵਾ
 ਗਵਨ ਕੇ ਕਾਰਨੁ ਬੀਧਨੁ ਹੋ॥ ਇਸ ਤੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤ
 ਹੋਇ ਗਾ॥ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਸੁਗਤ ਕਰ ਮਜ
 ਲ ਹੀ ਮੇ ਬਧਾ ਹੁਮਾ ਹੋ॥ ਤੁਭੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ

ਹੀਰੋਵੈਗਾਗੁਰਕਹਤੇਹੈਸਿਖਕੋ। ਸਿਹਪ੍ਰਮੇਸੁ
 ਰਕੀਆਗਜਹੈ। ਕਰਮੁਛਲਪ੍ਰਮੇਸੁਰੁਦਿਖੈਅਰ
 ਪਲਕਰਤੁ। ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਕੇਸਰੁਪੁਦਿਖੈਲੀਨੋਹੈਵੈਗਾ
 ਸਿਖੇਦੁਚਾ। ਸ੍ਰੀਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨੁ। ਸਿਹਤ੍ਰੀਹੋਨਾ
 ਕਠਨਹੈ। ਆਪੋਹੈ। ਸਿਹਕਾਮੁ। ਛਲਮਰਪਣਿ
 ਸੁਗਈਸਕੋ। ਅਬਗੁਰਸੁਗਮੁਤੇਸੁਗਮਉਪਾ
 ਦੁਕਹਤੇਹੈ। ਨਾਗ। ਸਿਹਦੁਤੇਲਖਮੀਕੋ। ਹੋਨਾਗ। ਸਿ
 ਹੁਹੈ। ਮਚੁਤੁਹੈ। ਮਨੁਤੁਹੈ। ਦਾਸਦੇਦੁਹੈ। ਗੋਬਿੰਦੁ
 ਹੋਰਾਮੁ। ਹੋਨਰੁਸਿੰਘਹੋ। ਮਾਧਦਾ। ਹੋਦਮੇਦਰੁਹੈ। ਗੋ
 ਪੀਨਾਥ। ਸੇਪਰਖਮੇਸੇ। ਪ੍ਰਿਥਵੀਦਿਖੈ। ਨਿਰੰਤਰ
 ਕੀਰਤਨੁਕਰਤਹੈ। ਸੇਮੇਰੇਰੂਪੁਦਿਖੈ। ਲੀਨੋਹੈ। ਤ
 ਹੋ। ਸਿਹਪੁਦਿਸਿਮਰਨਗਮਕੇਸੇ। ਨਰੁਮਕਤਾ
 ਭਾਨੁ। ਸਿਹਨਰੁਹਰਿ। ਅੰਨਹੀਨਾਨਕਸਾਚੀ
 ਭਾਨੁ। ਗੁਰਸਾਸਤੁਤੇ। ਸਿਹੀਨਿਰਠੇ। ਕੁਇਅਹੈ
 ਨਾਮਕਾਉਚਾਰੁ। ਅੰਮਕਾਉਧਾਰੁ। ਗੁਰਮੀਹੋਦ

ਨਮਕਾਰੁ ਹੁਕਮ ਨ ਕਹਿਆ ਸਾਈਅਕਾਰੁ ਮੇਰੇ
 ਨਾਨਕੁ ਪੁਕੇ ਸਰੀਰੁ ਸੇ ਸਭ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰਕੀ ਮਾਗਸਾ ਹੈ॥
 ਸੇ ਸੇ ਕੇ ਕਰਮੁ ਕਰੈਗਾ॥ ਤੇ ਸਾਹੀ ਸਰੀਰੁ ਪਵੈ ਗਾ॥
 ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਕਾ ਸੇ ਕਹਿ ਨਹੀ ਸਕੀ ਤਾ ਕਾ
 ਹੇਤੇ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਵੇ ਤੇ ਹੀ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ॥ ਤਿਨ ਜਗਤਿ
 ਲੁਥੈ ਨਾਨਕੁ ਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵੈ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਜੀਵੈ ਨੇ ਸੇ ਸਾ
 ਸੇ ਸਾ ਕਰਮ ਕੀ॥ ਯਹੈ ਤੇ ਸਾ ਤੇ ਸਾਹੀ ਸਰੀਰੁ ਪਾਇ
 ਅਹੈ॥ ਇਸ ਕਰਮ ਦੁਲੇ ਕਉ ਇਹ ਮਾਗਸਾ ਹੋਈ
 ਅਰੁ ਇਸ ਕਰਮ ਦੁਲੇ ਕਉ ਇਹ ਮਾਗਸਾ ਹੋਈ॥
 ਤੇ ਤਾਰਿ॥ ਯਨ ਕਿ ਸਕੈ ਹੈ ਸੇ ਕਹਿ ਸਕੈ ਗਾ॥ ਹੁਕ
 ਮੀ ਹੋਵ ਨਿਜੀ ਮਹੁਕਮ ਮਿਲੇ ਦੁਇ ਮਾਈ॥ ਪ੍ਰ
 ਮੇ ਸੁਰਕੀ ਮਾਗਸਾ॥ ਤੇ ਹੀ ਸਮਾਨੁ ਕਰਮੇ ਦੁਲੇ ਸ
 ਮਾਨੁ ਜੀਵੈ ਹੇਤੇ ਹੈ॥ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਕੀ ਮਾਗਸਾ
 ਤੇ ਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਦੁਲੇ ਕਉ ਇਹ ਦੁਪਦਵੀ ਤੇ
 ਲੇ ਕਰੁ ਬਡਾਈ ਕੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ॥ ਹ

ਰੁਕੀ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਦੇਤਾ ਬਡਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਿਸੇ ११
 ਹਾਥ ਕਮ ਕਰ ਦੇ ਕਉ ਦੀਏ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੋਈ ਇਹ
 ਸਮਗੀ ਦੇ ਨਸ ਕੋ। ਇਹ ਸਿਜ ਕਾਨੀ ਸਾਲੁ ਕਿਮ
 ਕਹੀਏ ਹੁਮਰਾਤ ਬਾਹੋ। ਮੇਸੇ ਸੇਗਾਵੇ ਗਾਤਿਸ
 ਕੀਤੀ ਤੁਲਹੇ ਵੇਗੀ। ਅਬ ਟਾਗਾਵੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸੁ
 ਰੁਕੀ ਦਾਤਾ ਮੇਨਾ ਉਚਾਰਨ ਮਾਤੁ ਕਰ ਕੇਹੀ ਪਾ
 ਧੇ ਕਾਸੀ ਬੁਹ ਕਾਟ ਕਰਮੁ ਤਿਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿ
 ਸਕਾ ਮਰਤਤਾ ਹੈ ਗਾਵੇ ਕੋ ਗੁਣੁ ਦੁਇਮ ਤੀ
 ਚਾਰਾ ਸੇਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮੁ ਹੇਤੇ ਸੁਗੁਣ ਕਿਤ
 ਹੋ। ਸੁਬ ਵਿਸੁ ਵਿਆਪੀ ਸੇਗੁਣ ਬਾਤਿ ਸੁਕਰ ਕੇ
 ਵਿਸਨੁ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਯੋਗੀ ਸੁਰ ਸਿਸੁ ਵਿਖੇਰ
 ਮਤੇ ਮੇਸੇ ਗੁਣ ਕਰ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ। ਮੇਸੇ ਸੁਬ
 ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਕਿਤੀ ਹੈ। ਇਨੇ ਗੁਣੇ ਹੀ ਕੇ
 ਗਾਵੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨੁ ਨੁਭੇ ਨੇ ਪਾਠ ਮਾਰਮੁ ਕਿਸੁ
 ਦਿਕਾ ਮੁਤਤਾਰੇ ਵਿਖੇ ਮਚਾਰ ਕੀਏ ਹੇ ਸੇਤਾ ਦਿਕੇ
 ਕਾਬਾਧ ਨਾ। ਰਾਖ ਸਦੇ ਕੇ ਕਾਮਾਰਨਾ ਅਸਮੇ

ਧਾਇਕੋਕਾਕਰਣਾ। ਇਹੀਗਾਇਤਿਸਕੀਭੀਭੁ
 ਲਹੈਦੈਗੀ। ਗਾਇਕੋਕੋਇਦਿਯਾਇਖਮੁਈਚਾਗਾਇ
 ਖਮੁਕਿਅਕਹੀਏਕਠਨੁਸਿਸਕਾਵੀਚਾਰਹੈਮੇਸੀ
 ਸੋਹੈਵਿਦੰਮਾਵੇਦਸਾਸਤ੍ਰਪੁਰਾਣਾਦਿਕਤਿਸਕਰ
 ਕੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਗਾਣਾਦੁਦਗਾਦੁਉਰਖਿਅਹੈਦੈਗੀ।
 ਗਾਇਕੋਸਾਸਕਰੇਤਨੁਖੇਹ। ਗਾਇਕੋਸੀਅਲਏ
 ਟੁਰਦੇਹਿ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਸਾਹੈਤਨੁਕੋਸਾਸਤ੍ਰਹੈਫਿਰ
 ਕੁਸਮੁਕਰਤੁਰਤਹੈ। ਸੀਵੇਕੇਲੇਤਹੈਫਿਰਦੇਹਕੇ
 ਦੇਝਾਹੈ। ਇਹੀਗਾਇਤਿਸਕੀਰਖਿਅਹੈਦੈਸੀ।
 ਗਾਇਕੋਸੀ। ਇਸੇਦੁਤਾਪ੍ਰਮੇਸੁਰਜਾਇਦੇਖਤਹੈ
 ਦੂਰਹੈ। ਮੇਸੇਭੀਮੇਕੇਈਕਹਤਹੈਤਿਸਕੀਭੀਰਖ
 ਮਾਹੇਭੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਨਮੁਕਾਸੁਭਾਉਹੀਹੈ। ਸਿਨੁ
 ਕਿਨਪ੍ਰਕਾਰਉਚਾਰਨਕੀਆਹੁਆਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੀਕ
 ਰਤਹੈ। ਸਿਸੇਅਗਨਸਪਰਸਕੀਆਹੁਆਸੁਣਾ
 ਵਤੀਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਾਨਮੁਲੇਕਰਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਗਾਣੀ
 ਭੀਏਹੈਗਾ। ਮੇਭੀਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੈਗਾ। ਗਾਇਕੋਦੇ

ਕਮੀਉਤਮਨੀਚੁਹਕਮੀਲਿਖਦੁਖਸੁਖਪਾਈਅ ੧੦
 ਹਿਉਤਮਅਰਨੀਚੁਮਰਸੁਖਅਰਦੁਖਇਹੁ
 ਸੁਖਪ੍ਰੇਸੁਰਕੀਆਗਆਤੇਹੀਪ੍ਰਪਤਿਹੋਤੇਹੋ
 ਜੇਦਿਧਾਤਨੇਇਸਕੇਸਾਬਹੀਲਿਖਦੀਹੈ। ਤਿਸਾ
 ਜੇਸਾਕਰਮੁਕਰੇਗਾਤੇਸਾਤੇਸਾਹੀਫੁਲੁਭੀਪਾਫੇਗਾ
 ਇਕਨਾਹੁਕਮਮਿਲੈਬਖਸੀਸੁਇਕੁਹਕਮੀਸ
 ਦਾਭਵਾਈਅਹਿ। ਐਸੇਅਦਵੈਤਦੁਸੀਕਰਮੁ
 ਫੁਲੁਤਿਯਾਗੀਭੁਜਨਫਾਨਹੈ। ਤਿਨਕੋਪ੍ਰੇਸੁ
 ਰਕੀਆਗਜਾਤੇਬਖਸੀਸਕਿਆਕਹੀਏ। ਮੁਕ
 ਤਿਮਿਲਤੀਹੈ। ਅਰਏਕਮੇਸੇਭੁਜਨਹੀਨੁਭੇਗੁ
 ਲਿਖਦਨੀਚਪੁਰਖਹੈ। ਤਿਪ੍ਰੇਸੁਰਕੀਆਗਜਾ
 ਕਰਕੇਸਦਾਹੀਸੰਸਾਰਚੱਕ੍ਰਮੇਭ੍ਰਮਾਈਤੇਹੈ। ਤਿ
 ਨਕਾਆਵਾਹਾਦੁਨੁਕਬੀਨਹੀਫੁਟਤਾ। ਹੁਕਮੇ
 ਅੰਦ੍ਰਸੁਭਕੇਬਾਹਰਹੁਕਮਨਕੇਇ। ਨਨਕਹੁ
 ਕਮੇਜੇਬੁਝੈਤਾਹਉਮੇਕਹੈਨਕੇਇ। ਸੁਭਕਿ
 ਫੁਪ੍ਰੇਸੁਰਕੀਆਗਆਕੇਬੁਝੈਗਾਤਾਅਰ

ਮਾਨੁ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਨਾ ਕਰੇ ਗਾ ਅਉਰ ਬਤ
ਅਉਰ ਮਾਨੁ ਤੇ ਬਰਾਹੀ ਹੋ। ਪਰ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਸਾਧ
ਨੁ ਮੇਰੇ ਗਿਅਮਾਨੁ ਮਰਨਾ ਮੁਇਸਕਾ ਮੇਰੇ ਅਉਰ
ਨੁ ਕਰੇ ਗਾ। ਤਉ ਮੁਕਤ ਹੋਏ। ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਦੇਸੁ
ਹੋਏ ਗਾ। ਕੁਓ ਕੁਰਾਤ ਕਰਨੀ ਚੁਸਦਾ ਤਉ
ਨਾਨ ਕਮੇਖੀ ਤਪਾਏ। ਨੀ ਚੁਨਾ ਮੁਈ ਗਾਨਿਰੁ ਮ
ਕੁਮਾਨੁ ਕਰੇ ਗਾ। ਅਉਰ ਨੀ ਚੁਸਾਤ ਕਾਨਹੀ ਮ
ਬਮੇਰ ਸੁਗਮ ਤੇ ਸੁਗਮ ਕਲਾ ਲੁਕਾ ਸਾਧ
ਨੁ ਕਹਤੇ ਹੀ। ਗਾਏ ਕੇ ਤਾ ਲੁਹੇ ਹੋਏ ਕਿਸੀ ਤਾਨੁ
ਤਾਨੁ ਮੁਹੇਰੇ ਗਥਿ ਮਾਕਾ ਮਰ ਬਲ ਕਾ ਭੀ ਹੋ
ਤੇ ਕਾਧ ਮੁਹੇ ਤਾਨੁ ਕੀ ਸਾਗਾਤ ਲੁਕ ਹਿਜਾ
ਤਉ ਭੀ ਕਛੁ ਦੇਖ ਨਹੀ। ਮੇਰੇ ਈ ਗਾਏ ਪ੍ਰ
ਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਵਾਦੁ ਤਉ ਤਾਨੁ ਕਿ ਮਾਕਾ ਹੀ
ਮੇ ਉਸ ਕੀ ਗਥਿ ਮਾਰੇ ਭੀ ਹੋ। ਹੋਏ ਕਿਸੀ ਕ
ਉ ਬਲੁ ਤਉ ਗਾਏ ਗਥਿ ਮਾਰੇ ਹੋ ਗੀ। ਗਾਏ
ਕੇ ਦਾਤੁ ਸਾਏ ਨੀ ਸਾਨੁ। ਗਾਏ ਕੇ ਈ ਪ੍ਰਮੇਸੁ

ਖੇਹਾਸਰਾਹਸੁਗਾਸੇਰਾਵੇਗਾਕੋਈਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੋਗਾ
ਵਾਦਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਪ੍ਰਗਟਆਪਦੇਹਸੁਰਦੇਖੇਗਾ
ਗਤੇਕੋਨਾਗਾਇਲੁਸਥਿਤਾਤਈਹੋਤੇਹੈਕਥਨਾਕ
ਬੀਨਅਵੇਤੇਇਕਥਿਕਥਿਕਬੀਕੋਈਕੋਇਕੋਇ
ਕਥਨਾਨੁਮੈਕਥਤਾਕਾਸਿਕਥਤਾਕਹਕੋਮੈਕਹੋਈ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੋਨਾਮੁਗਾਨੁਪ੍ਰਮਚਾਰਾਸੇਕੋਇਕੋਇ
ਰਕੋਹੋਤਉਈਤੇਤੇਇਨਅਵੇਗੀਸੰਪੂਰਨਕਵਿ

ਸੇਵੇਤਾਕਾਵੇਖੇਅਥਤਿਹੋਵੇਤੀਸੇਵੇਤੀ

ਈਸੇਹੋਗੀਨਾਹੀਸੇਮਿਲੇਗੀਕਹਾਸੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਤੇ
ਅਨੰਤਹੋਗਾਸਿਸਕੋਨਾਮੁਪ੍ਰਯੋਕਾਅੰਤੁਨਹੀਸੇਮਿ
ਲੇਕਾਕਹਾਸੇਸਿਸਨਾਕਾਸਹੀਸੁਮੁਖਹੋਇਕੁਏ
ਕਮੁਖਤੇਨੁਨਿਤਹੀਨਿਤਉਚਾਰੁਕਰਤਹੈਤਿਸ
ਨੇਥੀਨਾਮੇਕਾਅੰਤੁਨਾਹੀਪਾਇਆਅੰਤੁਕੋਈਕੋ
ਸਾਪਾਵੇਗਾਦੇਦਾਦੇਲੇਦੇਬਕਧਾਹਿਸੁਗਾਸੁ
ਗੀਤਖਾਹੀਪਾਹਿਤੇਰੇਨਾਮੇਕਾਅੰਤੁਤੇਹੋਗੀਨ
ਹੀਅਮਰਸੇਦੇਤਹੈਅਪੁਨੇਨਾਮਕੀਮਹਿਮਾ

ਤੇ ਦੇਹਿ ਹਮ ਤੇ ਲੇਤੇ ਹੂ ਤੇ ਬਕਧਾਇ ਗੋਇ। ਅਰਿਤੁ
ਤੇ ਤੇ ਤਾ ਬਡਾ ਦੁਤਰੇ। ਤਾਹੁ ਮਨ ਬਕਿ ਗਾ ਜੁਗੇ ਕੇ
ਜੁਗੀ ਧਾਹੀ ਧਾਹਿ। ਕਿ ਮਾ ਕਹੀਏ। ਤੇ ਬੇਨਾਮ ਹੀ
ਕੇਰ ਸੁਭੇਗ ਤਾਰੇ। ਉਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੈਠਤ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਖਾਤਾ ਤੇ ਤਾ ਕਹੈ ਤੇ ਇਹੁ ਸਿਧ ਬੁ

ਗਿ

ਆ। **ਕਹਿ। ਦੁਹਾ ਮਾਧਾ ਕਹੈ। ਸਿਧ ਬੁਧ**
ਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝੀਓ। ਤਿਸੇ ਕੇ ਗੁਰ ਅਉਰੁ ਥੀ ਕ
ਲਿਮਾਨੁ ਕਾਸਾਧਨੁ। ਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਹੁਕਮੀ ਹੁਕ
ਮ ਚਲਾਏ ਰਾਗਿ। ਨਾਨਕ ਦਿਗੰ ਸਿਧੇ ਪਰਦਾਹਾ। ਹੁ
ਕਮੀ ਸੇਵੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ। ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸਿਵੈ ਦੇ ਦੁਸਾਸਤ
ਪੁਰਾਨੁ। ਤਿਸ ਕੇ ਅਨਸਾਰੁ ਸੇ ਮਾਰੁ ਗਾ ਚਲਾਵਤ ਹੈ
ਦੇ ਪੁਰਾਨੁ ਸੇਵੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤ ਹੈ। ਦੇ ਦੁ
ਪੁਰਾਨੁ ਨ ਮੰਚੈ। ਮਾਦਾ ਗਾਵਨੁ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਾ। ਤਿਸ ਕੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਾ ਕਾ। ਦੇ ਹੀ ਦੁਲਹੀ। ਸੇ ਜਾਪ ਕਰਿ ਅਪਨੁ ਭਗ
ਤ ਕਉ ਭੀ। ਮਾਦਾ ਗਾਵਨੁ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸਿਖਿ
ਤਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਸਮਝੈ। ਅਰਮੁ ਉਰੇ ਕੇ ਭੀ ਸਮਝੈ।

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਤਾਰਾ ਅਉਰ ਕੀਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰ ਤੇ ਹੋਸ ॥ ੧੩ ॥
 ਚਾਸਾਹ ਬੁਝਾ ਦਨਾਇ ਕੁਝੁ ਆਉ ਆਪਾਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਤੇ ਹੋ ਆਪੁ ਸਚਾ ਹੋ ਅਉਤਿ ਸੁਕਾਨੁ ਮਭੀ ਸਚਾ ਹੀ ਹੋ ॥ ਅਉ
 ਤਿਸ ਕੀ ਆਵਤਿ ਆਈ ਆਕਾਸੇ ਦੀ ਚਾਰੀ ਹੋ ॥ ਸੇਈ ਸ
 ਚਾਹੀ ਹੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਚਾ ਹੋ ਤਬੀ ਤੇ ਅਪਦੇ ਭਰਾ ਤਰੇ
 ਸਾਤ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਤਹੇ ॥ ਅਪਾ ਮੰਗਾ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ
 ਦਾਤ ਕਰੇ ਦਾਤਾ ॥ ਮੇਇ ਹੀ ਕਹ ਤਹੇ ॥ ਅਉਤਿ ਹੀ ਮਾਰ
 ਤਹੇ ॥ ਪਦਮ ਸੁੰਦਰ ਦੁਤਾਰੇ ॥ ਰਚਣੀ ਨਾਮੁ ਅਰੁ ਅਪ
 ਣੀ ਆਵਤਿ ਆਈ ਆਕਾਸੇ ਦੀ ਚਾਰੀ ਦਨ ਕਰਾ ਜੇ
 ਕੇਈ ਕਹੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਮਾਂਗ ਤੇਹੀ ਜਾ ਤੇਹੇ ॥
 ਸੇ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੁਜਾਤੀ ਕਰ ਤੇਹੇ ॥ ਤਿਸ ਕਾਉ
 ਤੇ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੁਜਾਹੈ ਵੈਰਾ ॥ ਸੇ ਸੇ ਕੇ ਸੇ ਪ
 ਦਾਰਥ ਕਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੁਜਾਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਕੀ ਪੁਜਾਯੋ ਗੁਰੇ ਦੁਪਦਾਰਥ ਹੋ ਸੇਈ ਕਹ ਤੇਹੇ ॥ ਫੇਰ
 ਕਿ ਅਗੀਰ ਥੀ ਮੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਜਾ ਦਨਾ ਕਰੇ ਕੇ ਪਾਇਅ
 ਤੇ ਹੋ ॥ ਨਾਮੁ ਅਰੁ ਅਉਤਿ ਆਈ ਆਕਾਸੇ ਦੀ ਚਾਰੀ ਤਿਸੀ

ਕਉ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਮਹਿ ਰਖ ਲਾਭੇ ਮੇਰ ਪਦ
 ਬਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਭੈ ਇਸੁ ਪਰਦਾ ਦੀ
 ਸੀਸਾ ਕੇ ਗੋਤੁ ਮਨੇ ਹੀ ਏ ਪੀਛੁ ਕਹਾ ਬਾਹੁ ਦੇ ਦਸਾ ਸਤ
 ਪੁਰਾਣੁ ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮਹਿ ਮਹਿ ਗੋਤਿ ਸੀ ਮਾਰ
 ਗਛ ਲਾਣਾ ਇਹੀ ਕਲਾ ਯਾ ਕਾਸਾ ਧਨ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾ
 ਧਾਨ ਜੰਗ ਹੋ ਮੁਬਤਲੇ ਮੁਤਪਦਨੁ ਇਹ ਸਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਦਸਾ ਸਤ ਪੁਰਾਣ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕਹੇ
 ਹੋਂ ਇਨ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕੇ ਸੇ ਬੈਠੇ ਗਾ ਮਰ ਕੇ ਦੁਲਾ
 ਨ ਮਹੀ ਪ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਾਦ ਨ ਕਰ ਤੇ ਹੋਂ ਇਸੁ ਪ੍ਰਦੇਸੇ ਪਿ
 ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਉ ਲੇਹੋਂ। **ਉਸਤਾਦਿ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਦਾ**
ਮਹਿ ਮਹਿ ਹੋਂ ਨਰਾਇਣ ਕਾ ਤੇ ਹੋਂ ਨਰਾਇਣ
 ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦਸਤਾ ਨਰਦ ਪੁਰਾ ਮਹ
 ਰਾਜ ਕਹਾ ਦਸ ਤੇ ਹੋਂ ਨਰਾਇਣ ਕਹ ਤੇ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਤਰ
 ਦਸ ਤੇ ਹੋਂ ਨਰਾਇਣ ਨ ਮਹੀ ਮਹਿ ਮਹੀ ਗਾਵੇ ਤੇ ਹੋਂ ਮੇ
 ਤਰਾ ਦਸ ਤੇ ਹੋਂ ਮੁਬਦੇ ਖਾਚ ਹੀ ਤੇ। ਇਸੇ ਬੈਰੇ
 ਠਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਲੇ ਕ ਜੰਗ ਤਪਦਾਨਾਇ

ਕਰਤੇਹੈ। ਤਉਭੀਵੈਕੁਠਕਪਾਵਣਾਕਠਨਹੈ। ॥
ਮੇਸੇਵੈਕੁਠਕੋਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨੇਤਿਆਗਦੀਆਅ
ਰਨਮਕੇਲੋਬੁਕਰਸੀਤੇਵਿਧੇਦਾਸੁਕੀਆਪ੍ਰਸਾ
ਉਸੀਪਦਾਰਥਕਰਕੇਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਪਦਚਥਪਿਆਰ
ਹੋਤੀਹੈ। ਤਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਨਮੁਹੀਪਿਆਰਹੈ। ਨ
ਮਕਰਕੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਉਤਮਪ੍ਰਸਾਦਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਮੇ
ਰੁਪ੍ਰਸਾਦਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸਹੈ। ਜੇਸੇਕੇਗਾਲੁਕੇਘਰ
ਜੇਸੇਕੇਗਾਲੁਕੇਘਰ ਤਿਸਕੇਘਰ ਤਿਸਕੇਘਰ
ਹੀਹੈ। ਜੇਹਛਾਕਹਜੇਲਿਅਵੇਗਾ। ਅਰਧਨਵ
ਨਕੇਘਰਮੇਛੀਆਇਆਮਿਭਮਾਨਜੇਤੇਤਿਸ
ਕਉਤਮਹੀਕੁਜਨੁਕਰਵੇਗਾ। ਰੂਪਾਸੁਪਾਤੇਨ
ਦੇਵੇਗਾ। ਤੇਜੀਹੀਜਗਤਲਿਕਹੈ। ਜੇਕੀਗ
ਲਹੈ। ਨਾਮਕੀਮਹਿਮਾਕੇਨਹੀਜਾਣਤੇ। ਅਰ
ਸੀਤਜਨਜੇਹੈਧਨਵਾਨਹੈ। ਤਤੇਉਤਮਪ੍ਰਸਾ
ਹਰਿਨਾਮਹੀਜੇਕਰੇਗੇ। ਜੇਈਗੁਰਕਹੈ। ਹ
ਰਿਜਨਕੇਹਰਿਨਾਮਨਿਧਾਨਾਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜ

ਨਕੀਨੇਦਾਨਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਜੇਕੀਮਾਹੂਮਾਦਾ
 ਨੁਲਮੁਹੈ। ਤਿਜੀਕਰਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੀਪ੍ਰਸਾਦ
 ਲੀ। ਵਿਦਾਮਾਹਿਨਾਮੁ ਉਤਮਸੇਜਲਹਿਨਾਹੀ॥
 ਫਿਰਹਿਜਿਉਬੇਤਾਨਾਮਾ। ਵਿਤਾਨਾਨਾਮੁਤਿ
 ਸਕਾਨਾਉਹੈ। ਜਿਸਕੇਕੂਤਲਾਗਾਹੈ। ਤੇਪ੍ਰਸੀ
 ਮਾਵਤੀਹੈ। ਸੇਪੜਾਬਕਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜੇਨਾਮੁ
 ਕੀਮਤਿਮਕਨਹੀਜਾਇ। ਤੇਤਿਸਕੇਕੂਤਲਾ
 ਗਾਹੈ। ਤੇਕੇਈਕਹੈ। ਨਾਮੁਕਰਮਹੀਪ੍ਰਸੇਸਰਜੀ
 ਕੀਪ੍ਰਸਾਦਲੀ। ਤਿਸਕਾਨਾਨਾਕਿਮਾਹੈ।
 ਤੇਤਿਸਕੇਕੂਤਲਾ। ਤਿਤਦਿਸੇਦਰਬਾਰਾ। ਤਿ
 ਸਪ੍ਰਸਾਦਕੇਕਰਕੇ। ਪ੍ਰਸੇਸਰਕੇਦਰਬਾਰਾਕਾਦਰ
 ਸਨੁਕੇਤਾਹੈ॥ ਸਿਖਦੁਰ। ਕੁਲਾਜੀਨਾਮੁਕਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦੀਮਹਿਮਾਤੁਮਨੇਸਰਬਤੇਉਤਮਕਹੀ
 ਮਕਫਲਤੇਤਿਸਕਾਕਫਲੁਪ੍ਰੀਨਕਗਾ। ਦਰ
 ਬਾਰਦੇਖਾਤੇਕਿਮਾਹੂਮਾ। ਹਮਨੇਦੇਖਾਕਿ
 ਸੀਕਾਧਨਤੇਕਿਮਾਧਨਦਾਨੁਤੇਨਹੇਗਏ॥

ਕੋਹੈ ਗਾਗਿ ਜਿਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਗਾਗਰ ਮੇ ਸੁਰ ਅਪ
ਏ ਪਸ ਬੁਲਾਵੈ ਗਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰ ਕੇ ਬੁਲਾਵੈ ਕਾਇਹੀ
ਫਲਹੀ ਗਿਜਿਜਿਸੁ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰ ਬੁਲਾਵੈ ਤਹੈ ਤਿ
ਸੁਤਿ ਸੁਰੇਆ ਪਣ ਸਰੂਪ ਹੀ ਕਰਤ ਰਤਹੈ ਜਿਸੇ ਸੇ
ਮੰਦੁ ਨ ਦੀਨ ਲੇ ਕੇ ਬੁਲਾਵੈ ਗਾਗਿ ਜਿਨ ਦੀਨ ਲਾਨਰ
ਹੈ ਗਾਗਿ ਸਮੰਦੁ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਯਾ ਤੇ ਗਾਗਿ ਉਤਮ ਪੁਸ਼ਤਿ
ਗਤਿ ਕੇ ਨਾਮ ਹੀ ਕਰ ਕੇ ਕਰੀ ਅੰਗੁ ਗਤ ਕੇ ਕਿਆ
ਕਰਤ ਬਹੈ ਸੇਈ ਗਾਰ ਕਰਤ ਹੋਮ ਮੁਹਿ ਕਿ ਬੇਲਾਇ
ਬੇਲੀ ਮੇ ਜਿਤ ਸੁਇਯੈ ਰੇਖਿਯਾ ਗਾਗਿ ਮੁਖ ਸੇ ਕਉਨ ਬ
ਚਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਕੋ ਆਪ ਜੇਯੇ ਅਉਰ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਸੀ ਮੇਰੇ ਸੋਨਾਮ ਕਉਨ ਸੇਯ
ਨਾ ਅਰਜਪਾਵਨਾ ਸੇਈ ਗਾਰ ਕਰਤ ਹੋਅੰ ਮੂਤ
ਦੇਨਾ ਸਚਨਾ ਉਦੁ ਡਿਅਈ ਵੀਚਾਰਾ ਉਹੀ ਅੰਮ੍ਰਤ
ਦੇਨਾ ਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਅਰੁ

ਦੁਇਆਈਆਕਾਈਚਾਰਕਰਣਾਮੇਰਨਮਉ
 ਚਾਰਣਇਏਦੇਜੁਕਲਕਨੇਮੁਨਹੀ। ਬੁਲਾਸੀਮ
 ਉਰਸੇਤੇਕਰਮਜਾਸਤੈਮੇਕਹੇਹੈਸੇਬੀਤੇਕਲਯਾਨੁ
 ਕੇਹੀਜਾਧਨਹੈ। ਤਿਨਕਉਕਿਉਨਹੀਕਰਤੇ। ਤਿ
 ਸੀਕਉਤਕਹਤੇਹੈ। ਕਰਮੀਮਦੈਕਪੜਾਨਦਹੀ
 ਮੇਖਦੁਮਾਰਾ। ਤਿਨਮੁਤੇਰਹਤਿਕੇਦੁਲਕਰਮਹੀਕ
 ਰੇਗਾ। ਤਿਸਕਦੁਲਕਪੜਾਕਿਯਾਕਹੀਏ। **ਜਗਤ**
ਕਾਪਾਪਤਹੈਦੈਗੀ। ਅਰਜੇਨਾਪਤਹੈ। ਤਿਸਕ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਕੀਦਿਸਟਹੈਦੈਗੀ। ਤਿਸਕਦੁਲਮੁਕਤਿ
 ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦੈਗੀ। ਮੁਕਤਕੇਉਤੁਕਰਸਹੀਰਕੇਚਾ
 ਰੇਗਾ। ਤਿਸਤੇਪਰੇਮਉਚਮੁਰਖਕਉਣਹੈਦੈਗਾ। ਕੁ
 ਲਾਸੀਕੇਦੁਲਨਾਮਹੀਮੁਕਤਕਾਜਾਧਨਹੈਮਖਣਾ
 ਕਛੁਮਉਰਖੀਹੈ। **ਵਿਸਨੀਤੁਕਾਜਗਤ**

ਨਨਕਤੇਦੈਸਣੀਮੇਸਭਮਾਏਜਚਿਮਾਰਾ। ਤੇ
 ਕਛੁਚਰਾਚਰੁਸਗਤਦਿਸਟਅਦੁਤਹੈਸੇਸਭ
 ਆਪਸਚਿਮਾਰਪ੍ਰਮੇਸਰਹੀਹੈ। ਦੂਜਕੇਈਭੀ

ਨਹੀ॥ ਇਹੁ ਨ ਮੁਕਾਸ ਪੂਤ ਗਿਆ ਨ ਮੁਕਤ ਕਾਸਾਧ
ਨਹੀ॥ ਮੇਰੁ ਮੁਕਤਿ ਕਾਸਾਧ ਨ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ਸਾਸਤ
ਪੁਰਦੇ ਮੇਰੇ ਕਾਸੀ ਕੇ ਮਰਦੇ ਬੀ ਮੁਕਤਿ ਲਿਖਤਾ
ਹੈ॥ ਸੇ ਕਾਸੀ ਮਰਦੇ ਤੇ ਬੀ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਉਪਦੇਸੁ ਦੁ
ਆਰਾਇ ਸਭਾ ਗਿਆ ਨਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥
ਤਹਾਤ੍ਰੀ ਗਿਆ ਨਹੀ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ॥ ਏਵੇ ॥
ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਾਰਿ ਜਾਨ ਕੀ ਤੇਤੀ ਮਹਾ ਮਾਰਹੀ ਹੈ॥
ਮੇਸਾਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਸੇ ਕਬ ਕਾਧੇ ਦੇਹੁ ਮਾਰੇ॥ ਮਾਰਿ
ਤੁਸਕਾ ਮਾਤ੍ਰਾ ਪਿਤ ਕਉ ਦੁਹੈ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਚਿਤ ਕਹਿ ਤੇਰੇ
ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀ ਤਨਹਿ ਇ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਬ ਕਾਹੈ॥
ਮਰਤਿ ਸਕਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤ ਕਦੁ ਨਹੈ॥ ਇਹੋ ਤੇ ਹਮ ਬਾਪਿ
ਨਹੀ ਸਕਤੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ॥ ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ
ਨਹੀ॥ ॥ ਏਵੇ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਹੁਆ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਮਾ
ਦੁਤਾਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਨਾ ਸੁਦੁ ਤਹੀ ਨ ਸੁਰ ਮਾਵਤਾਹੈ॥ ਅਰ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਅਬ ਨਾਸੀਹੈ॥ ਤਾਤੇ ਆਪੇ ਆਪ ਨਿਰੰਜ
ਨੁ ਸੇਇ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ ਜੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ

ਹੇਸੇਆਪਦੇਆਪਤੇਆਪਹੀਹੈ॥ਕਿਸੀਕਾਕੀਆਹੁ
 ਆਨਹੀ॥ਅਬਤਿਸੁਖਮਾਤਮਾਕੀਸੇਵਾਕਾਫਲਕ
 ਹਤੇਹੈ॥ਸਿਨਸੇਵੇਆਤਿਨੁਪਾਇਆਆਨੁ॥ਕਉਨ
 ਸਾਨੁਸਬਤਕਸੀਵੈਗਾ॥ਤਬਤੁਕਸੇਵੇਲੇਕਸੇਵ
 ਕਰੇਗੇ॥ਅਰਧੀਨਧੀਨਕਰੇਗੇ॥ਅਰਸਬਸਰੀਰੁ
 ਤਿਆਗੇਗਾ॥ਤਬਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਸਰੂਪਬਿਖੇਲੀਨਹੈ
 ਗਾ॥ਤਾਂਤੇਸਰਬਜਗਤਕਾਹੀਪ੍ਰਸਹੈਵੈਗਾ॥ਤਾਂਤੇ
 ਨਨਕਗਾਈਮੇਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ॥ਲੇਕਪੁਲਕੁਕੇ
 ਸੇਸੁਧਾਰਨੇਵਾਲੇਚੇਗੁਣਤਿਨਕਾਨਿਧਾਨੁ॥ਜੇਹੈਸ
 ਆਪੁਮੇਸਤਿਸਕੇਗਾ॥ਤਬਦਗਾਵੈ॥ਕਉ
 ਗਾਈਮੇਸੁਣੀਮੇਮਨਰਖੀਮੇਬਾਉ॥ਗਾਵਲੇਪੁ
 ਮੇਸਰਕੇਗੁਣਾਬਾਦਾ॥ਅਸੁਰਵਦੁਭੀਕਰਵੈ॥
 ਅਰਮਨਦਿਖੈ॥ਗਾਉਭੀਰਖਲਾ॥ਗਾਉਬਿਨਕ
 ਹਲਾਸੁਨਾ॥ਬਿਰਬਾਹਿਤਹੈ॥ਸਬਗਾਉਗੁਜ
 ਤਬਦੁਖਪਰਹਰਿਸੁਖਪਾਰਲੈ॥ਜਾਇ॥ਦੁਖ
 ਨਸਹੈਤਹੈ॥ਸੁਖਸਰੂਪਮਾਤਮਾਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ

ਭੀਹੋਇਤਾਕਹੋਇਤੇਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕਹੀ॥ ੨੨

ਆਇਬਿਖੇਸੇਕਹਿਅਥਾਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸੇਈਹਾ

ਤਾਂਈਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਹੀਕਾਨਿਰੂਪਾਇ

ਹੂਆਅਰਕਿਰਪਾਬਿਨਕਛੁਭੀਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਹੋਤਾਸੇਕਿਛੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਹੈਸੇਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਹੀਤੇ

ਹੋਤਹੈਗੁਰਮੁਖਨਾਦੰਗੁਰਮੁਖਦੇਦੰਗੁਰਮੁਖਿ

ਰਹਿਅਸਮਾਈ॥ ਨਾਦਸੇਹੈਗਾਦੁਲਾਹਸਾਵਣ

ਅਰਸੇਹੈਦੇਦਸਾਅਤਸੇਭੀਤੇਗੁਰਮੁਖਿਹੀਤੇਪ੍ਰਾਪ

ਤੋਹੋਤਹੈ॥ ਅਤਕਰਗੁਰਨਾਸਿਖਲੇਵੇਗਾ॥ ਅਤ

ਤਕਰਤੇਕਿਸੀਕੇਭੀਨਾਅਹੈਗਾ॥ ਨਾਦਬੇਦਤੇਬ

ਰੂਪਦਾਰਬਹੈ॥ ਬਿਨਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕੈਸੇਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਹੋਵੇਗਾ॥ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਬਿਨਤੁਛਪਦਾਰਬਭੀਨ

ਹੀਹੋਤਾ॥ ਸੇਤੇਕਛੁਛੁਦੇਮੇਦੇਜਗਤਇਖਿਪਦ

ਕਛੁਦੇ॥ ਜੇਸਛਗੁਰਮੁਖਹੀਤੇਸਛਛੀਤੇਹੈ॥ ਕਛੁ

ਤੇਸੇਕੇਭੀਮਾਤਾਕੇਗਾਰਭੁਤੇਤੇਲੇਨਹੀਨਿਕਸ

ਤਾ॥ ਜਭੀਸਿਖਸਿਖਹੀਹੁਏਹੈ॥ ਕਿਸੀਨੇਸਿਖ

ਲਾਇਆਹੁਆਜਿਥਾ ॥ ਕਿਸੀਨੇਸੁਦਕੇਜਿਥਾ ॥
 ਤੇਤਾਕਿਛੁਸਿਸਤੇਸਿਸਨੇਸਿਥਾਤੇਤੇਭਾਗੁ
 ਮੇਉਸਕਾਗੁਰੂਓਹੀਹੋ ॥ ਤੇਰੇਈਇਸਪ੍ਰਧੂਸਨ
 ਕੇਰੇਆਪਿਕਹਿਤੇਹੋਗੁਰਮੁਖਿਗਹਿਅਸਮਈ
 ਆਪਕਾਗੁਰੂਕਦੁਲਹੋ ॥ ਤਿਸਕਾਉਤਬਾਬਾਨ
 ਨਕਸੀਕਹਤੇਹੋ ॥ ਗੁਰਈਸਰਗੁਰਗੋਰਖਿ
 ਬ੍ਰਹਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ ॥ ਈਸਰਨਮੁਮਹ
 ਦੇਦੁਕਾਰੇਸੇਗੁਰਹੋ ॥ ਗੋਇਕਹੀਮੇਭਈਈ
 ਆਮਬਦਾਸੁਰੂਸਿਸਟਤਿਸਕੇਕਰਨੇਹਾ
 ਰੇਹੋਪ੍ਰਧੂਪਾਲਕਕਰਨੇਹਾਰੇਇਸਨਗੁਰਹੋ ॥ ਬ੍ਰ
 ਹਮਗੁਰਪਾਰਬਤੀਗੁਰਹੋ ॥ ਉਸਨਮੁਮਹ
 ਕਾਰੋਸੇਗੁਰਹੋ ॥ ਅਰਈਸਰਨਮੁਸੁਰਸਤੀਕ
 ਹੋਸੇਗੁਰਹੋ ॥ ਭੁਗੀਛੇਗੁਰਹੋ ॥ ਅਬਈਗੁ
 ਰੂਬਾਬਾਨਕਸੀਆਪਦੇਨਿਜਚੇਕਉਧੁਰ
 ਇਕਰਕੇਕਹਤੇਹੋ ॥ ਸੇਵਉਤਾਨਮੁਪਾਨਹੀ

ਸੋਮੇ ਸਾਲ ਤੇ ਹੋਇ ਸਬਾ ਤੇ ਕਾ ਸੋਇ ਹੁਛੇਇ ੧੮

ਪ੍ਰਮੇ ਸਰ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਹੋ ਪਰੰਤਪਿ

ਮੇਕਾਤ ਨਹੀ ਸੋ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਸਾਲ ਤੇ ਹੋਤ ਉਕਹਿ

ਉਕਿਉ ਨਹੀ ਸੋ ਸਿਸਕਾ ਗੁਰ ਹੋਤ ਹੋ ਸੇਕ ਹਿਤ ੦

ਹੀ ਹੋ ਸੋ ਅਮਕਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਹੋਤ ਤੁਮ ਸਿਨਹੀ ਕਹਿ

ਤੋ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹੈ ਮੇਰਿਆ ਦੇਖਹੋ ॥ **ਤੁਮ ਕੋ**

ਮੇਰੇ ਕਹਣਾ ਕਬ ਨ ਜਾਈ ॥ **ਉਹੁਛੇ** ਮੇਰੇ

ਗੁਰ ਹੋ ॥ ਇਸ ਬਾਤਿ ਕਾ ਕਹਣਾ ਮੇਰੇ ਸੇਕ ਨਹੀ ਜ ੦

ਤਾ ਸੋ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਕਿ ਕਹਿਆ ਸਾਤਾ ਕਹਿਣ ਮੇ

ਦੇਖ ਕਿਆਈ ਹਾਤਿ ਬਾਬਾ ਨ ਕਸੀ ਕਾ ਅਸੇ

ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਉਹੁਛੇ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰ ਕੇ ਹੋ ॥ ਸੁਖ

ਸਗਤ ਕੇ ਗੁਰ ਹੋ ਮੇਰੀ ਤੇ ਇਕੀ ਸਿਸਟ ਮੇਰੀ ਹੋ ੮

ਇਸ ਤੇ ਗੁਰ ਕਹਾਹੋ ॥ ਅਰ ਸੋ ਮੇਰੀ ਖਾਮੀ ਤੋ

ਕੁਰਾਹ ਧਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੋਈ ਖਾਮੀ ਤੋ

ਮੇਰੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀ ਲੀਆ ॥ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਖੇਦੇ

ਹੁਆਹੁ ॥ ਇਸੀ ਤੇ ਕਹ ਨਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਅਧਿਕ

ਸੀਪ੍ਰਸੀਚਾਕੋਦਿਸਦੰਤਦੁਮਾਰ
 ਸਿਧਕਰਤੇਹੈ। ਸਰਬਸਾਸਤਪੁਰਨ
 ਮੇਲਿਖਤਹੈ। ਰਾਮਸੀਕੇਗਾਹਦੁਸਸਦਿਯੀ।
 ਦੁਸਸਿਟਕਾਗਾਰਕੇਦਹੈ। ਅਤ੍ਰਾਮੰਗਰਾਪੁਰ
 ਸਤਪੁਲਗਾ। ਬ੍ਰਿਗੁਬਿਤਦਖਮਹੀਚੁਸਨਕੁਸ
 ਨੰਦਨਸਨਾਤਨਸਨਤਕੁਮਾਰਾ। ਇਨਤੇਲੇਕਾਰਿ
 ਮੇਬ੍ਰਹਮਾਕੇਪੁਤ੍ਰਹੈ। ਇਨਕਾਗਾਰਕੇਦਹੈ। ਸ
 ਰਬਸਾਸਤਪੁਰਾਨਕੇਕਰਤਾਹੈਹੀਤੇਹੈ। ਯੇਕੇ
 ਈ। ਇਨਕਾਗਾਰਹੀਤਾਤੇਕਹੀਤੇਲਿਖਾਹਿਤ
 ਮੇਤੇਕਹੀਊਨਹੀਲਿਖਾ। ਤੇਕਿਅਇਹੁਨਿ
 ਗਾਰੇਹੈ। ਯੇਨਿਗਾਰੇਰੋਤੇਤਉਇਨਕਉਅਹਿ
 ਇਨਕੇਸਾਸਤੇਕੇਮਾਨਤਾਕਉਨ। ਇਤਾਕਹਿ
 ਲੇਖੇਕਿਅਸਿਧਗੂਮਾ। ਸਿਸਟਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀ
 ਦੇਪੁਕਾਰਕੀਹੈ। ਸੀਦੁਕੇਦੀਅਰੁਈਸਰੁਕੇ
 ਦੀ। ਜੇਸੀਦੁਕੇਦੀਹੈ। ਇਨਕੇਤੇਅਰਯਾਨਹੈ
 ਜੇਅਹਿਯਾਨਗੁਰਉਪਦੇਸੁਝਿਨਾਕਿਜੀਕਾ

ਨਹੀਂ ਸਤਾਤਿ ਜੋ ਕੋ ਤੇ ਅਵਸ ਮੇਵ ਗੁਰ ਪਾਰਨਾ ਕੀ ॥ ੧੮
 ਚਾਹੀਏ ਅਰਜੇਈ ਸੁਰ ਕੇ ਦੀਹੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨ ਨਹੀਂ ॥
 ਗੁਰ ਨਾਉ ਹੋਰਾਹਿ ਬਤਲਾਵਟੁ ਦੁਆਲੇ ਕਾ ॥ ਰਾਹਿ ਤੇ
 ਜੋ ਪੁਛੈ ਗਾ ॥ ਸਿਸੇ ਨ ਨਹੀਂ ॥ ਅਵਤਾ ॥ ਸੇ ਕਾਹੇ ਕੋ ਪੁਛੈ ਗਾ ॥
 ਦੁਸ ਸਟਿ ਦਕ ਜੁਝੇ ਸਿਧ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ॥ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ
 ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਦੇ ਦਸਾ ਸਤੁ ਰਹੇ ॥ ਤਿਸੇ ਸੇਵ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਖਤੁ
 ਤੇ ਸਿਧ ਹੋ ॥ ਤਿਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਸੁਤੇ ਸਿ
 ਧ ਹੋ ॥ ਦੁਸਿ ਸਟਾ ਦਕ ਕੋ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ ਬੇ ਦਸਾ ਸਤੁ ਰਹੇ
 ਹੋ ॥ ਤਿਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਫੁ
 ਰੀ ਹੋ ॥ ਬਾਲੀ ਮੇਵੇ ਦਸਾ ਸਤੁ ਕਾਹੀ ਤੇ ਅਰਬ ਹੋ ॥ ਕਛ
 ਮੋਰੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ॥ ਯਦਪ ਦਸ ਸਿ ~~ਫਕਰ ਕੁਤਿ ਸਿਧ ਹੋ ॥ ਪ~~
~~ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਤਿਸੇ ਕੇ ਦੇ ਦਸ~~ ਸਤੁ ਰਹੇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਗਮ
 ਦੁਸ ਨਮਹਾ ਦੇ ਦੁਸੁਰ ਸਤੀ ਲਖ ਮੀ ਪਾਰ ਬਤੀ ਇਨਛ
 ਠੇ ਕਾ ਪੁਛੁ ਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਹੋ ॥ ਤਿਸੇ ਹਮਾਰੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਭੀ ਇਨਛ ਠੇ ਕਾ ਗੁਰਮਾਨ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕੀ ਮਹਿ
 ਇਸੀ ਪਖ ਮੋਰੇਈ ਕੁਮੇ ਸੇ ਅਤੁ ਬੀ ਗੀ ਹੋ ॥ ਜੇਸ

ਮੰਦ੍ਰੇ ਬੁੰਦ੍ਰੇ ਬਿਨਹੀ ਬਾਦਕਰਤੇਹੈ ॥ ਇਸਤੀਤੇਗਾਰਿ
 ਨਾਹੀ ॥ ਦੇਵੀ ਕੋਗੁਰਨਹੀਮਾਨਤੇ ॥ ਤਿਨਕੋਮੁਖਪਰਤੇ
 ਮੁਖਮੇਬਾਬੇਨਾਨਕਸੀਕੀਹੀ ॥ ਚਧੇਦਕਾਪੜਤੀਹੈ
 ਭੇਕਾਮਾਈਸੁਗਤਵਿਮਾਈ ॥ ਤਿਨਚੇਲੇਪਰਦਨੁ
 ਇਕੁਸੰਸਾਰੀ ॥ ਇਕੁਭੰਡਾਰੀ ॥ ਇਕੁਲਾਏਦੀਬਾਲੂ ॥
 ਸੰਸਾਰੀਬ੍ਰਮਾਮਰਭੰਡਾਰੀ ॥ ਮਰਦਿਸਨੁ ॥ ਮਰਦੰ
 ਦਾਨੁ ॥ ਲਗਾਵੁਲੇਵੁਲਾਮਹਾਦੇਵ ॥ ਇਹਤੀਨੇਸਗਤ
 ਗੁਰਸਿਸਕੇਚੇਲੇਹੈ ॥ ਵਿਆਇਹਗੁਰੂਨਹੀ ॥ ਸੇ
 ਈਗੁਰਕਹਿਤੇਹੈ ॥ ਸਤਿਪੁਰਖਜਿਨਸਾਨਮਾਸਤਿ
 ਗੁਰਤਿਸਕਾਨਉ ॥ **ਸਤਿਪੁਰਖਪੁਰਖਗਿਯਤਹੈ**
 ਸੋਈਸਤਿਗੁਰਹੈ ॥ ਈਹਤੇਇਸਤੀਪੁਰਖਨਪੰਸਰ
 ਕਾਕਛੁਦਿਭੁਗੁਭੇਨਹੀ ॥ ਚੂੜਾਲਾਗਾਜਾਸਿਖਰ
 ਧੁਸਕੀਰਲੀਹੀਥੀ ॥ ਅਧੇਲੇਬੁਰਤਕੋਗਿਯਾਨੁ
 ਉਪਦੇਸੁਕਰਿਮੁਕਤਿਹੀਕੀਆ ॥ ਇਹੁਕਥਾਵੁ
 ਸਸਤਿਜੀਮੇਧਰਸਿਧਹੀਲਿਖੀਹੈ ॥ ਮਰਬ੍ਰਹ
 ਮਾਦਿਸਨੁਮਹਾਦੇਵਕੋਤੇਨੇਭੀਗੁਰਮਾਨਹੈ ॥

ਕਰੇਤੇਫੈਗਾਗਐਰੁਤੀਨੁਇਨਕੀਬਰਾਬਰੁਕੇਕ ੨੦
ਉਨਸੀਕਹੇਗਾਗਕੇਈਤੇਨਕਹਿਸਕੇਗਾਅਰਸ
ਨੁਪਿਤਾਕੀਬਰਾਬਰੁਕੀਮਾਤਹੇਤੀਹੈ। ਐਰੁਕੇਈਭੀ
ਨਹੀਹੇਤਾ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਜਗਤਕਾਪਿਤਾਹੈ। ਅਰਮਹ
ਮਾਇਮਾਮਾਤਾਤੀਨਰੂਪਪ੍ਰਮੇਸਰੁਕੇਤੀਨੇਕੇਮਹਾਮਾ
ਇਮਕੋ। ਇਹੀਛੈਇਗਾਰਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁ ਕੇਕਹਤੇਹੈ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬ ੦
ਨਾਨਕਜੀਕਹਤੇਹੈ। ਮੇਸੁਤੇਸਿਧਹੈ। ਇਸਬਾਤਮੇ
ਅਰੁਮਾਨਨਹੀਹੈਕਰਤਾ। ਬੇਨਤੀਕਰਤਹੈ। ਕੋਇ
ਸੀਬੇਨਤੀ। ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਿਬ੍ਰਹਮਾਨੁ। ਹੇਗੁਰੇਤਮ
ਛੇਹੀਈਸਰਸਰੂਪਜਗਤਕੇਗੁਰਹੈ। ਮੇਰੇਤਾਂਈਏ
ਕਬੂਤਦੇਹੈ। ਐਫੈਗਾਰਕਹੈਕਉਨਸੀਬ੍ਰਹਮਾਨੁ
ਸੀਕਉਤਕਹਤੇਹੈ। ਸਰਨਾਜੀਅਕਾਇਕੇਦਾਤਾ
ਸੇਮੈਦਿਸਰਨਜਾਈ। ਸਰਬਜੀਅਕਾਇਕੇਦਾਤਾ
ਸੇਮੈਏਨਾਦਿਸਰੇ। ਸਰਬਜੀਅਕਾਦਾਤਾਖਦੇ
ਪੀਦੁਦੇਕੇਦੇਦੇਵਾਲਾ। ਇਹੀਇਸਕਾਅਰਥਨਹੀ

ਤੁਸੀਧਰਵੇਦਧਰਮਾਨੁ। ਏਕੁਸੁਧਪ੍ਰਮਾਤਮਾਅਰੁ
 ਮਹਾਮਾਇਆਤਿਸਕੀਛਾਇਆਗੋਰਤੀਹੈ। ਸੇਸੇਸੇ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਮਾਇਆਹੈ। ਮਹਾਮਾਇਆਨੇਪ੍ਰ
 ਮਾਤਮਾਕੋਇਛਾਉਪਜਾਈ। ਜੇਏਕੁਹੀਮੈਅੰਨਰੁ
 ਹੋਵੁ। ਜਬਇਛਾਉਪਜੀਤਬਏਕੁਕੇਹੀਬ੍ਰ
 ਹਮਾਇਸਨੁਮਹਾਦੇਵਤੀਨਰੂਪਭੁਏ। ਜਬਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਨੇਆਪਦੇਤੀਨਰੂਪਬਨਏ। ਚਬਮਹਾ
 ਮਾਇਆਕੋਤੁਸਾਪਦਿਤੀਨਰੂਪਭਨਏ। ਭੁਏ।
 ਈਹੈਸਨਦੀਸਿਦਾ। ਇਨਛਿਓਨੇਮਿਲਕਰਿ
 ਜਗਤਕਾਉਤਪਤਿ। ਇਸਥਿਤ। ਸਹਾਰਚਾ
 ਇਹਸੁਬਜੀਵੇਕਾਏਕੁਦਾਤਾ। ਜਿਸਕੇਦੁਰਨੇ
 ਤੇਸੁਬਜੀਵਉਪਜੇ। ਇਹੁਜੇਵੇਦਵਚਨਹੈ। ਤਿਸੀ
 ਕਾਮਰਬਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਨੇਲਿਖਾਹੈ। ਸੇਈਕਹ
 ਤੇਏ। ਇਕਾਮਾਈਜਗਤਵਿਆਈਤੀਨਚੇਲੇ
 ਪਰਦਾਨੁ। ਇਕਜੇਹੈਮਾਇਆਮਾਦਸਕਤਿ।
 ਸੇਯੁਕਤਵਿਆਈ। ਕਿਮਾਕਹੀਏ। ਯੁਕਤਸੇ

ਪਰਸੁਤਹੁਈਸੇਇਹੀਯੁਕਤਪ੍ਰਮਾਤਮਕੋਇਛੁਓ ੨੧

ਪਸਾਇਛੁਗੀਸੇਏਕਹੀਮੈਬਹੁਤਹੋਵੇਸਬਇਹ

ਇਛੁਇਧਮੀਤਬਏਕਕਹੀਕੇਤੀਨਰੂਪਹੋਇਹ

ਏਭ੍ਰਮਾਦਿਸਨੁਮਹਾਦੇਵਾਜਿਤੀਨੋਚੇਲੇਕਿਅ

ਕਹਇਬੇਦੇਹੁਏਸੇਬੇਦੋਕੇਜੇਹੋਪ੍ਰਦਾਨੁਪ੍ਰਦਾਨੁਨਾਮੁ

ਪ੍ਰਸਿਧਕਾਭੀਹੀਅਰਮਾਗਯਾਕਾਰੀਕਾਭੀਹੀਸੇ

ਮਾਗਯਾਇਹਨਾਮੁਇਹਨਾਮੁਇਹਨਾਮੁਇਹਨਾਮੁ

ਈਬਾਲਾਮਹਾਮਾਈਕੀਅਰਯਾਭ੍ਰਮਾਜੀਕੇਸੰਸਾਰ

ਚਦੇਕੀਹੁਈਤਾਤੇਭ੍ਰਮਾਜੀਸੰਸਾਰੀਹੁਏਅਰਦਿ

ਸਨਪਾਲਨਾਕਰਨੇਹਾਰੇਕੁਡਾਰੀਹੁਏਅਰਮਹਾਦੇਵਿ

ਜੀਦੀਦੁਨਲਗਾਵੇਨੇਵਾਲੇਸੰਹਾਰਕਰਤਾਹੁਏਸੁਲੇ

ਕਸਾਸਤੋਮੇਪ੍ਰਸਿਧੀਹੀਸਿਉਤਿਸੁਕੁਵੇਤਿਵੇਚਲਾ

ਵੇਸਿਉਹੋਵੇਫੁਰਮਾਨੁਸੇਬਾਤਤਿਸੁਮਹਾਮਾਇਆ

ਕੇਕੁਫੁਤੀਹੀਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਜਗਤਸੰਜਗਤਤਿਨੁ

ਤੀਨੋਕੇਚਲਾਵਤੀਹੀਅਰਸਿਸੁਪ੍ਰਕਾਰਮਹਾਮਾਇ

ਆਕੀਫੁਰਮਾਨਮਾਰਹੋਤੀਹੈ। ਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਸੁਗਤ
ਸੰਸਾਰਾਤਿਹੁਤੀਨੋਕਰਤੇਹੈ। ਓਹਵੇਖੈ ਓਨਨਦਰਨ
ਅੰਦ੍ਰੇ। ਓਹਮਾਇਅਤੇਦੇਖੀਤੀਹੈ। ਤਿਪ੍ਰਮਾਤਮਾਰੇ
ਉਛੁਓਪਸਾਇਕਰਿਮੇਨੇਹੀ। ਤਿਨਕੋਪੈਦੇਕੀਅਹੈ।
ਉਹੁਤੀਨੋਮੇਰੇਬੇਦੇਹੈ। ਅਰੁਉਹਜੇਤੀਨੇਹੈ। ਓਨਕਉ
ਨਦਰਨਹੀਆਵਤਾ। ਸੁਰਸਤੀਲਖਮੀਪਾਹਬਤੀ
ਉਹੁਤੀਨੋਦੇਦੀਅਚੇਮਾਤਾਸਰੂਪ। ਅਰਮਾਨੁਬੈਰਾ
ਹੈਆਪਣੀਆਇਸਤੀਆ। ਬਹੁਤਾਉਹਦੁਡਾਣਾਉਹ
ਮਾਇਆਕੀਬਡੀਬਡਮਾਈਹੈ। ਤਿਕੁਅਨੁਰਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾ। **ਤਿਸੇਕਉਹਕਉ। ਮਾਇਨਾਬਤੀ। ਅਨੁ। ਬਤੀ।**

ਡਾਰੇ। ਅਰਮੇਹਮੇਸਾਉਪਸਾਇਡਾਰਾ। ਤਿਸਾਲਹੀ
ਨਹੀਸਕਤੇ। ਤਿਕੋਈ। ਤਿਸਪਰਸੀਕਾਕਰੇਸਾਲਤੇ
ਉਹਨਹੀਸਕਤਾ। ਤਿਅਗਯਾਨੀਹੇਤਹੈ। ਕਿਅਬਾਖ
ਜੀਨੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿਸਨੁਮਹਾਦੇਵਕੇਅਗਯਾਨੀਮਾਨਾ।
ਅਰੁਪ੍ਰਭੈਗਾਰਭੀ। ਤਿਨਹੀਕੋਕਹਾਹੈ। ਕਿਅਅਗਿ

ਮਾਨੀਉਕੋਗੁਰਧਾਰਨਕੀਆਮਰਬਸੇਏਹੇਕਰ ੨੨
ਕਰਤੇਹੋਏਸਾਰਤਿ॥

ਹੁੰਨਹੀਕਰਤੇ॥ ਅਰਸੀਗੁਰੂਬਾਬਾਨਕਸੀਨੇ
ਆਪਨੇਹੀਕਰਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਅਰਮਹਾਦੇਵਕੇਦੁਚਨਕਲਿ
ਕਰਕਹੋ॥ ਬ੍ਰਹਸਾਜੀਕਰਤੇਹੈਮਹਾਮਾਏ॥ ਤਿਸਕ
ਰਨਤੇਤੈਨੇਵਿਸਨਸੀਕੇਸਰੀਰਗੁਰਨਕਰਾਇਆ
ਹੈ॥ ਸਰੀਰਗੁਰਨਕਰਦੇਹੀਮੈਤੇਸੁਬਦਿਪਦੁਵਹੈ॥
ਮੈਲੇਸਿਸੁਰਚੀਏਕੁਸਧਪ੍ਰਮਾਤਮਾਇਏਤੇਲੇਕਰਿ
ਚੀਟੀਪ੍ਰਸੰਤਪ੍ਰਚਾਇਦੀਆ॥ ਅਰਹਮਸਿਸਗਤ

ਦੇਵਤੇਮੈਲੇਸਿਸੁਰਚੀਏਕੁਸਧਪ੍ਰਮਾਤਮਾਇਏਤੇਲੇਕਰਿ

ਦੇਵਤੇਮੈਰਾਸਿਰੁਕਾਣਾ॥ ਮਹਾਦੇਵਕੇਭੀਬ੍ਰਹਮਹਤ
ਯਾਲਾਗੀ॥ ਦੁਨਾਸੁਕੇਬਦਲੇਵਿਸਨਸਿਵਕਾ
ਸੁਧਹੁਆ॥ ਵਿਸਨਸੀਨੇਸਹੀਸੁਕੁਮਾਦੁਨਾਸੁਕੀ
ਕਦੀ॥ ਮਹਾਦੇਵਰਾਖਿਸਾਕਰਦੇਕੇਨਾਸੁਸਮਕਸ
ਹੁੰਨਹੀਮਹਾਮਾਏ॥ ਇਹਸੁਕੁਤੇਗਹੀਤੇਪ੍ਰਤਪ

ਏਹੋ ਸੋ ਤੈਨੇ ਹਮ ਕੋ ਸਰੀਰ ਕ੍ਰਮ ਹਨ ਕਰਵਾਇਆ।
 ਤਬੀ ਤੇ ਇਹ ਹਵਾ ਲਹੂਆ ਅਰਥੁ ਧ੍ਰਮਾ ਤਮਾ
 ਮੇ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਕਹਾ ਬੋਲੇ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇਰੀ ਉਸ
 ਤਤਿ ਕਹੈ ਕੋ ਕੋਲ ਸਮਰਥ ਹੋਵੈ। ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ
 ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੋ। ਮਹਾ ਦੇਵ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਅਪਰਾਜਤ ਸੇ
 ਹੋ ਮਹਾਮਾਇਆ। ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਛਾ ਕਹੈ ਕਉ ਮੇ
 ਕੀ ਸਮਰਥ ਨਹੀ ਮੇਰ ਕਉ ਨਹੈ ਦੋਗਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ
 ਅਰਥ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦੁਚਰਨੇ ਕੇ ਮਾਨ ਕਰ ਬਾ ਬਾਨ ਨਰ
 ਜੀਨੇ ਕੀ ਮਹਾਮਾਇਆ ਕੀ ਉਪਮਾ ਸਹੁ ਤੇ ਉਪਰ ਕਈ
 ਹੋ। ਅਰੁ ਤੈਨੇ ਪਾਛੇ ਕਹੀ ਹੋ। ਦ੍ਰਿਸਟ ਤਿਸ ਕੋ ਨਹੀ ਮ
 ਦੁਤ ਸੇ ਅਗਾਮਾਨੀ ਹੋ ਤਹੈ। **ਕਿਸ ਕਉ ਦਿਖਾ** ਜੀ
 ਦੁਕੀ ਅਪੇਖਿ ਜਾ ਕਰਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਵ
 ਕੇ ਅਨੰਤ ਕੇਟ ਗੁਣ ਅਧਕ ਰਿਯਾਨੁ ਹੋ। ਅਰਥੁ
 ਧਰੀਆ ਧਿਅਮਾ ਤੇ ਮਇਆ ਸਦੁ ਲੁਮੇ ਹੀ ਨੁਤਾਹੀ
 ਹੋ। ਸੁਧ ਕੇ ਤੇ ਸਦੁ ਲਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਤੁਤੇ ਅਨੰਤ

ਕੋਟਿਗਲਮਧਕਰਿਅਮਨੁਮਨੁਕਰਤਿਨਫਿਓਕੇ ੨੩
 ਬਾਬਾਨਨਕਜੀਨਿਗੁਰਮਾਨਮਾਓ। ਅਰਸਿਖਜੇ
 ਗੁਰਧਾਰਨਕਰਤਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਧਤਿਕੇਨ
 ਮਤਧਾਰਨਕਰਤਹੈ। ਮਾਦਮੇਰਤੇਗੁਰਧਾਰਨਿ
 ਕਰਦੇਕਾਕਛੁਪ੍ਰਸੰਮਨਨਹੀ। ਤਤੇਬਾਬਾਨਨਕ
 ਜੀਨੇਤੀਇਨਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਧਤਿਹੀਮਾਂਗੀਹੈ। ਅ
 ਛਮੇਰਤੇਨਹੀਮਾਂਗਾ। ਗੁਰਾਏਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ
 ਸਰਨਾਜੀਮਾਕਾਇਕਦਾਤਸੇਮੈਦਿਸਰਨਜਾਈ॥
 ਸਰਨਜੀਵਿਕਾਦਤਹੈਸੁਖਨਿਰੰਜਨਜੇਮੇਨਦਿ
 ਸੰਗੇ। ਸਦੁਲਤੇਪਰੇਮਾਨਕਰਿਸੁਧਤੇਮਾਨਾ। ਇਤਨਿ
 ਰਹਿਦਾਤਪ੍ਰਸੰਗਾ। ਪਪ੍ਰਸੰਗਪਾਇਕਚਿਤੇਤਾਕਹ
 ਅਬਮੁਲਹੀਕਹਤੇਏ। ਏਗੁਰਕਹੈਮਰਗੁਰਿਤੇਏ
 ਹੁਸਾਨਮਾਂਗਾ। ਜੇਨਿਰਗਲਬ੍ਰਹਮਮੁਏਨਹਿਸ
 ਰੇ। ਜੇਕੋਈਕਹੈਨਿਰਗਲਦ੍ਰਿਸਦਨਹੀਮਾਦਤਾ
 ਤਿਸਕਾਮਾਂਗਲਾਕਿਮਾ। ਤੀਰਥਕੇਇਸਨਾਨ

ਤੇ ਅੰਤਹਿ ਕਰਣ ਸੁਧਹੇ ਤਹੈ ॥ ਅਰ ਅੰਤਹਿ ਕਰਣਿ
 ਸੁਧਤਾ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਧਤਿ ਇਹੀ ਮਾਗਣਾ ਥਾ ॥ ਇ
 ਸੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਰਹੇ ਤਹੈ ॥ ਤੀਰਥ ਨਾਨਕਿ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ॥
 ਇਨ੍ਹ ਕਾ ਦਿਨਿ ਇਕਹੀ ॥ ਜਿਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਉਪਾਈ ਵੇਖ
 ਇਨ੍ਹ ਕਰਮਾ ਕਿਮਿ ਲੇ ਲਾਈ ॥ ਜਿਤੀ ਬਿਸੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਕੀ ਉਪਜਾਈ ਹੁਈ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮਾਨਤੀਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਦਿਖੇ
 ਕਰਮੇ ਬਿਨਾ ਤੇ ਮਿਲਤਾ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਅਸੁ ਕੇ ਮੇਲੇ
 ਲੇ ॥ **ਜੇਸਾ ਜੇਸਾ ਤਿਸੁ ਕਰਮੇ ਦੇ ॥ ਤਿਸੀ ਤਿਸੀ**
ਤਿਸੁ ਕੇ ਬੁਧ ਉਪਜਤੀਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਕਰਮੁ ਤੀਰਥ ਕੇ
ਨਾਵਟੇ ਕਾਹੀਹੈ ॥ ਸੇਤੀ ਰਬੇ ਦਿਖੇਹੀ ਨਾਵਟੇ ਫਿਰ
ਤੇਹੈ ॥ ਦੂਸਰੇ ਕਰਮੁ ਦਿਖੇ ਉਨ ਕੇ ਰੁਚਨਹੀ ਉਪਜ
ਤੀ ॥ ਮੇਰਾ ਕਰਮੁ ਤੇ ਮੇਸਾ ਨਹੀ ॥ ਤੁਮਾਹਾ ਕਰਮੁ ਕੇਸੇਹੈ
ਤਿਸੁ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਰਹੇ ॥ ਅਤਿ ਦਿਚਰਤ ਨ ਜਾਵਾਹ
ਰਿਮਾਨ ਕਮੇ ॥ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥ ਅਤਿ ਨਾਮੁ
ਬੁਧ ਕਹੈ ॥ ਇਸ ਕੀ ਮਤਿ ਦਿਖੇ ਰਤ ਨ ਜਾਵਾਹ ਰਿਮਾ

ਟਕਰੀਐ ॥ ਜੇ ਏਕੁ ਭੀ ਗੁਰਿ ਕੀ ਸਰਵੁ ਟਕਰੀਐ ॥ ੨੪ ॥
 ਮੇਰੇ ਜੇਠੇ ਗੁਰਿਐ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਤੇ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਦੁ ਸਾ
 ਸਰਸਿ ਗੀਐ ॥ ਜੇ ਏਕੁ ਨਿਰਗੁਨ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ
 ਹੀਐ ॥ ਦੂਸਰਾ ਕੇਈ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਮੇਅ ਬਦੁ ਸਗਾਉ
 ਪਦੇਸ ਕੇ ਸੇ ਗੁਰੁ ਟਕਰੀਐ ॥ ਤਿਸ ਘਰ ਮੇਰਤ
 ਨ ਦੁਕਰੀਐ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੈ ॥ ਈ
 ਹਾਰੁ ਨਾ ਦੁਕਾ ਕਾਇਹੁ ਮਰਬੈ ॥ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹ
 ਨ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸਚੈ ਕੀ ਮਾਐ ॥ ਸੇ ਸਭ ਕਿ
 ਛੁ ਪਾਇਰਹਾ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਕਛੁ ਪਾਵੁ ਨਹੀ ਰਹ
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਗੁਰਿ ਤੇ ਇਹੀ ਦੁਨੁ ਮਗਤਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਗੁਰ
 ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਨਿਰਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਇ ਸਰੈ ॥ ੨੫ ॥
 ਹੇ ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਕਰ ਕਰ ਦੇਖੇ ਕਾਯਹੀ ਨਹੀ
 ਨਿਕਟ ਮਾਵੁ ਤਾ ॥ ਮੇਰੇ ਜੇਗੀ ਸੁਰ ਸਗਤ ਮੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਸਗਤ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਗ
 ਮਾਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇਗੀ ਮਾਗ ਨਾ ਬਾਨਿ

ਰਗੁਲਕਾਕਿਅਮਾਗਾਤਿਸੀਕਾਉੜਕਹਤੇਹੈਮਿ
 ਸੁਗਚਾਰੇਮਾਰਸਾਹੋਰਦਸੁਲੀਹੋਇ।ਨਦੁਖੰਡੁ
 ਵਿਚਜਾਲੀਮੈਨਾਲਚਲੈਸਭੁਕੋਇ।ਚੰਗਾਨਾਉ
 ਰਖਾਇਕੇਸਮਕੀਰਤਜਗਲੇਇ।ਜੇਤਿਸੁਨਦ
 ਰਨਮਾਵਈਤਾਵਾਤਨਪੁਛੇਕੋਇ।ਕੀਦਾਮੰਦਰਕੀ
 ਦਬਾਰਿਦੇਸੀਦੇਸਧੋਕੋ।ਜੋਗੁਕਰਕੇਚਾਰਜੁਗਕੀਅ
 ਪੁਪਾਈ।ਅਥਵਾਤਿਸਤੇਭੀਦਸਗੁਲੀਪਾਈ।ਅ
 ਥਵਾਨਉਖੰਡੁਪ੍ਰਿਥਮੀਵਿਖੇਜਾਲਾ।ਭੀਜੇਅਮਕਾ
 ਜੇਗੀਹੈ।ਅਰਲੇਕੁਆਗਾਮਾਭੀਲਾਗੇਮਾਨਦੇ
 ਅਰਅਪਨਾਨਮਭੀਜਗਤਮੇਹਛਾਵਾਇਅ
 ਅਰਜਸਕੀਰਤਭੀਲੀਆ।ਪਰੰਤਜੇਤਤਿਜੋਕੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਨਾਉਸਦਮਵੈਸੇਸੁਬਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮ
 ਹੈ।ਇਹਬ੍ਰਹਮਨਉਪਜੀਗੀ।ਤਬਤਿਸਕੇਕੋਈ
 ਕੋਈਬਾਤਭੀਨਾਪੁਛੈਗਾ।ਪ੍ਰਮੇਸਰਇਸਕੇਕੀਟੇਵਿ
 ਥੇਕੀਦਕਰਡਾਰੇਗਾ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਗੁਕਛੁਲਾਅ

ਬਨਸੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁਬਟ ਲੋਕ ਬੋਗ ਚੁਕੇਗਾ ਤਬ ੨੫
ਦੁਰਦ ਉਗਾ ਸੀ ਬਿਖੇ ਪੜੇਗਾ ਕੀਦਾ ਦਕਸੇ ਨਪ
ਦੇਗਾ ਕੀਦਾ ਦਕੇ ਕੋਲ ਬਾਤ ਪੁਛਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਕ
ਹੇ ਤੇਤਾ ਬਡੋ ਜੇਗੀ ਤਿਸੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਕੀਦਾ ਕਿਉ ਕੀਮ ०

ਤਿਸੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਕੀਦਾ ਕਿਉ ਕੀਮ

ਕੇਹੀ ਦੇਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੇਗੀ ਤਿਸੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਕੀਮਾ ਬਾਸਿ
ਬਡਾਈ ਕੇਲੀ ਤੇ ਕੀਮਾ ਬਾ ਪੂਰਣ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਉਸੇ ਨੇ
ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਸਿਹੀ ਉਸੇ ਮੇ ਦੇਖਾ ਜੇ ਦੇਖ ਕਾਟ ਲ
ਪਾਇਆ ਕੁਲਾ ਸੀ ਤੁਮ ਜੇ ਨਿਰਗੁਣ ਪੜੇ ਕਰੇ
ਹੋ ਜੇ ਦਿਸਦਾ ਬਿਖੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਤਿਸੇ ਕਾਫ
ਲਾ ਤੁਮ ਕੇ ਕਿਮ ਹੋ ਦੇਗਾ ਗੁਰ ਉਤ ਕਹ ਤੇਹੀ
ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰੇ ਗੁਣ ਵੰਤ ਮਾਗੁਣ
ਦੇਇ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਤ ਹੀ ਕਉਣ ਸਗ
ਲਾ ਗੁਣ ਵਾਨ ਜੇਹੀ ਆਪਣੇ ਉਪਾਸ ਕਤਿ ਨ ਕੇਗ
ਲ ਦੇਤਾ ਹੀ ਸਿਹੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਗੁਣ ਹੀ ਜੇਮਾ

ਆਪਦਿਉਪਾਸਕੋਕੋਨਿਰਗੁਣਹੀਕਰਗੁਰਤਹੋਸੇ
 ਸੇਸਾਕੁਰਖੇਤਮੇਪੜਸੇਸਾਕੁਰਹੀਹੋਇਸਤਾਤਹੋਗੁਰ
 ਲਾਜੀਸੇਸੇਸੇਗੁਪਦਵੀਕੋਭੋਗਕਰਚਉਰਸੀਮੇਹੀ
 ਖੜੇਗਾਗੁਰਕਰਤੇਹੋ। ਤਿਹਕੋਇਨਸਿਝਈਸੇ
 ਤਿਸਗੁਣਕੋਇਕਰੋਇ। ਮੇਸਾਕੋਈਭੀਨਹੀਮੇਰੇ
 ਤਾਈਸੁਝਤਾ। ਨਿਰਗੁਣਨੇਕੀਮੇਸੇਹੋਗੁਣਤਿ
 ਸਕੋਕਛਮੇਰਕਰਗੁਰੋ। ਨਿਰਗੁਣਗੁਮਸੇਹੁਜਾ
 ਹੀਗੁਮਾ। ਤਿਸੇਸਮੁੰਦਸੇਬੂੰਦਮਿਲੀਸੇਸਮੁੰਦ
 ਰੂਪਹੀਹੋਈਫੇਰਓਹੁਬੂਦਨਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਸਕੁਮੇਲਿ
 ਖਤਹੋਗ। ਗਿਯਾਨਫਿਨਮੁਕਤਨਹੀਹੋਤੀ। ਸੇਰਿ।
 ਆਨਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕਹੀ। **ਸੁਦਿਸਾ। ਮਿਲਨ। ਨਿ**

ਭਾਸਨ। ਸਾਖਿਯਾਤੁਕਾਭਾ। ਸਾਖਿਯੇਕਦਮ

ਚਾਈਰਹਿਸਵੇਦਿਝੁਤਕੇਨਮਿਤਗੁਰਚਾਰਪ੍ਰ
 ਕਾਰਾਂਕਾ। ਗਿਅਨਵਰਨਨਕਰਤੇਹੋ। ਸੁਦਿਮੇ
 ਸਿਧਪੀਰਜੁਕਨਥਾ। ਸੁਦਿਮੇਧਰਤਾਧਦੁਲਮ

ਕਾਸਾਸਾਇਮੇਦੀਪੇਲੇਆਪਤਾਲਾਸੁਇਮੇਪੋਹਨਿ ੨੬

ਸੇਕੇਕਾਲਾਨਾਨਕਬੁਗਤਾਸਦਾਹਿਗਾਸਾਸੁਇਮੇ

ਦੁਖਪਧਕਾਲਾਸਾਗੁਰਸਾਸਤ੍ਰਕੇਵਚਨਸੁਵਨਕਰਵੇ

ਤੇਪੁਰਖਸਿਧਭੀਹੋਤਹੈਸੁਹਦੇਵਤਾਭੀਹੋਤਹੈਅ

ਰੁਨਥਰਾਸਾਅਥਹੋਗੋਰਖਆਦਕਭੀਹੋਤਹੈਕ ॥

ਹੇਤੇਸਿਧਾਂਤਾਦਕਤਬੀਤੇਹੂਏਅਬਸਿਧਾਦਕਹ

ਲੇਕੇਲਾਇਕਕਰਮੁਕੀਆਸੇਕਕਮੁਕੀਆਹੋਵੇ

ਗਾਸੇਗੁਰਸਾਸਤ੍ਰਕੇਬਚਨਸੁਣਕਰਹੀਕੀਆ

ਹੋਵੇਗਾਅਬਿਨਾਸੁਲੇਸੁਣਹੀਨਹੀਸਕਤਾਸੁਣੇ

ਨਾਹੀਗੀਏਤਤੇਸਕਦਾਹੀਕੀਅਧਿਕੀ

ਧਰਤੀਸੇਹੇਸਬਜਗਤਕਾਅਧਾਰਅਰਧਰਤੀ

ਕਾਅਧਾਰਸੇਹੀਧਰੁਲਾਅਰਧਰਤੀਧਰੁਲਾਸੰਸਾਰ

ਗਤਸੰਪੂਰਨਸਗਤਕੇਸਿਸਠੇਇਸਬਾਨੁਦੀਆ

ਹੈਅੰਮੇਸਾਸੇਹੈਅਕਾਸਾਇਹੁਮੇਸੇਤੇਬੀਤੇਹੂਏ

ਸੇਗੁਰਸਾਸਤ੍ਰਕਰਕਰਮੇਸੇਹੋਲੇਸੇਗੁਕਰਮੁ

ਕੀ ਅਹੋ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਰ ਅਕਾਸ਼ ਕੇ ਕਹਣ ਕਰਦੇ ਕ
 ਰਕੇਈ ਹਾ ਅਗਨ ਪਵਨ ਕਾ ਭੀ ਕਹਣ ਹੁਆ ਅਰ
 ਜੰਬੂਦੀਪ ਤੇ ਕੇ ਕਰੁ ਜੇ ਸਪਤ ਪਤਾ ਲਹੇ ਤਿਨ ਕਾ ਸਿ
 ਅਨੁਹਤ ਹੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਧਿ ਜਾਨਹੇ ਤ
 ਹੋ ਅਰਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਿਧਿ ਗਿਆਨੁ ਹੋਤ
 ਜੇ ਸੇਵਸ ਸਿਦਾ ਦਰੋ ਹੋਤ ਹੋ ਅਰਸਰ ਦੁਕਰ
 ਏ ਤੇ ਕਲੁ ਭੀ ਨਹੀ ਇਸ ਕੋ ਨਿਕਟ ਆਵਤਾ ਜਿਸੇ
 ਮਾਰਕੰਡੇ ਤੇ ਕੇ ਕਰੁ ਚਿਰੰਜੀਵ ਮੁਨੀ ਸਚਿਧ ਭੀ ਹੋਤ
 ਹੋ ਸੁਰ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਹੋਤ ਹੋ ਅਰਸਾਰ ਭੀ ਹੋਤ ਹੋ
 ਅਰਸਕ ਦੁਕਰ ਦੇ ਤੇ ਰੁਗਤ ਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦੁ
 ਹੋਤ ਹੋ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾਨੁ ਸੋ ਹੋਤ ਹੋ ਜਬ ਨਾਸੁ
 ਯੋਗ ਕਰਮ ਕਰੇ ਗਾ ਜੇ ਕਰਮ ਗਾਰਜਾ ਸਤ੍ਰ ਕੇ
 ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰਹੀ ਤੇ ਕਰੇ ਗਾ ਇਹ ਸਭੁ ਸਰਵ
 ਦੁਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀ ॥ ੨ ॥ ਸੁਇਐ ਸੀ ਸਰਬੁ ਬ੍ਰਹਮ
 ਇੰਦੁ ਸੁਇਐ ਮੁਖ ਸਲਾਹਣੁ ਮੰਦੁ ਸੁਇਐ

ਜੇਗਾ ਜੁਗਤਿ ਤਨੁ ਬੇਦੁ। ਸੁਲਿ ਮੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਤਵੇ ੨੨

ਦੁ। ਨਨਕ ਕੁਗਤਾ ਸਦਾ ਦਿਗਾ ਸੁ। ਸੁਲਿ ਮੈ ਦੁਖ ਪਾ

ਕਾਨ ਸੁ। ੬। ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਚਨ ਸੁਲਿ ਕਹਿਣੀ ਜੁਰਜੇ

ਹੈ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜ ਬਤਿਸਕਾ ਅਰਧਨ ਕਰੈ ਗਾ। ਤ ਬਮਹਾ

ਦੇਵ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਹੀ ਸਕੂ ਪਮ ਲੀ ਨਹੈ ਦੇਗਾ

ਜੁਨ ਨਾਰੈ ਗਾ। ਮੈ ਸੇਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਲ ਕਰ

ਜੇ ਸੇ ਮਸਮੇਧ ਜਗ ਕਰੈ ਗਾ। ਤ ਬਤਿਸਕਾ ਅਰਧਨ ਕਰੈ

ਮਾਸਤ੍ਰ ਸੁ। ੬। ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਚਨ ਸੁਲਿ ਕਹਿਣੀ ਜੁਰਜੇ

ਹੈ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜ ਬਤਿਸਕਾ ਅਰਧਨ ਕਰੈ ਗਾ। ਤ ਬਮਹਾ

ਦੇਵ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਹੀ ਸਕੂ ਪਮ ਲੀ ਨਹੈ ਦੇਗਾ

ਜੁਨ ਨਾਰੈ ਗਾ। ਮੈ ਸੇਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਲ ਕਰ

ਜੇ ਸੇ ਮਸਮੇਧ ਜਗ ਕਰੈ ਗਾ। ਤ ਬਤਿਸਕਾ ਅਰਧਨ ਕਰੈ

ਮਾਸਤ੍ਰ ਸੁ। ੬। ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਚਨ ਸੁਲਿ ਕਹਿਣੀ ਜੁਰਜੇ

ਹੈ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜ ਬਤਿਸਕਾ ਅਰਧਨ ਕਰੈ ਗਾ। ਤ ਬਮਹਾ

ਦੇਵ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕੇ ਹੀ ਸਕੂ ਪਮ ਲੀ ਨਹੈ ਦੇਗਾ

ਜੁਨ ਨਾਰੈ ਗਾ। ਮੈ ਸੇਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਲ ਕਰ

ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਗੁਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ । ਸੁਹਾਚਾ ਹੋਵਹ ॥
 ਚਲਾ ਜਾਏ । ਜਿਵਚ ਨ ਕਰੇ ਸੋ ਸਿਧ ਹੋਵੈ । ਇਹ ਸੁਗਤਿ
 ਭੀ ਤੇ ਸਰਵਦੁ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਅਸਿ ਮ੍ਰਿਤ ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਦੇ ਦੁਖ ਬਾਲੁ ਇਹ ਭੀ ਤੇ ਸਰਵਦੁ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੋ ।
 ਸਰਵਦੁ ਤੇ ਭਗਤ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸਰਵਦੁ ਤੇ
 ਭਗਤ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ । ੮ । ਸੁਇ ਮੇ ਸਤਿ ਸੀ
 ਤੇ ਖਗਿ ਮਾਨੁ । ਸੁਇ ਮੇ ਅਠ ਸਠਿ ਕਾਇ ਸਨਾਨੁ । ਸੁ
 ਇ ਮੇ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪਾਵਿ ਮਾਨੁ । ਸੁਇ ਮੇ ਠਾਰੇ ਸਹਜ
 ਧਿਆਨੁ । ਨਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ । ਸੁਇ ਮੇ ਦੂ
 ਖ ਪਾਪ ਕਾਨਸੁ ॥ ੧੦ ॥ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਾਨ ਮੁਹਿ ਮੈ
 ਰਸ ਰਾਮ ਹੋ ॥ ੧੦ ॥ ਸੁਇ ਮੇ ਸਰ ਗੁਣ ਕੇ ਗਾਹੁ । ਸੁ
 ਇ ਮੇ ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਤਿ ਸਾਹੁ । ਸੁਇ ਮੇ ਅੰਧੈ ਪਾਵਿ ਹਿਰ
 ਹਾ । ਸੁਇ ਮੇ ਗਾਬ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ । ਨਨਕ ਭਗਤਾ
 ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ । ਸੁਇ ਮੇ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਾਨਸੁ ॥ ੧੧ ॥ ਸਰ
 ਵਦੁ ਕਰਦੇ ਤੇ ਸਰ ਜੋ ਹੋਤੀ ਰਬ ਅਰ ਗੁਣ ਸੋ ਹੋ । ਸ

ਤਿਕਰਮੁਸਪਤਪਸੰਸਮਾ ਅਦਕਾ ਤਿਨਕੇਵਿਖੋਗਾ ੨੮
 ਹਿਕਿਆਕਹੀਏਪ੍ਰਦੇਸੁਕਰਦੇਦੁਲੇਹਤੇਹੈ ਅਰਸ
 ਸਿਤੀਰਬਮਜਨਕੀਤਾਸਾਧੂਧੂਰੀਨਾਤਾ ਗੁਰਦਿਪਦੇ
 ਸੁਸਰਦੁਲੁਕਰਿਕਰਿਸੇਸੰਤਸਰਦੁਕੇਪ੍ਰਪਤਿਭੁਇਆ
 ਤਿਸਨੇਸਰਬਤੀਰਬੇਕਾਇਸਨਨੁਕੀਆ ਅਰਸਰਦ
 ਦੁਕਰਕੇਜਿਨੇਨੇਸੇਖਪੀਰਧਾਤਸਾਹਿਰੇਦੇਯੋਗਕਰਮੁ
 ਸੇਸੇਖਪੀਰਧਾਤਿਸਾਹੁਹੁਏ ਨੇਤੋਕਰਕੇਜੇਅੰਧਹੈਅਬ
 ਵਾਹੁਦੇਕੁਕਰਕੇਜੇਰਹਤਹੈ **ਅਸਭੁਤਿਸਭਦੁਦੁਮਾਰ**
ਹੀਅਸਭਪ੍ਰਦੁਤਹੈ ਅਰ ਸਰਕਰਦੇਤੇਅਬਾਹਹੇਸਤੀ
 ਹੈ ਜੇਸੇਸਮੀਦੁਅਬਾਹਹੈ ਹਿਰਨਕੰਸਪਕਾਏਤਾਬਡਾ
 ਸਹੀਰਬਾਰੀਤੇਹੈਛੇਪਾਣੀਸਪਤਸਮੁਦ੍ਰਕਾਹੇਤਿਭੁਇ
 ਆ ਹਿਰਨਕੰਸਪਮੈਸਾਤਬਹੂਆ ਜਿਮੈਸਾਕਰ
 ਮੁਕੀਆਜੇਕਰਮਾਕਾਕਾਰਲੁਸਰਦੁਲਹੀਹੋਤੇਹੈ ਅ
 ਬਹਾਸੇਸਾਰਸਾਗਰਅਬਾਹਹੈ ਕੇਤਾਕਹੈਕਹਾਤਾਈ
 ਹੈ ਕਛੁਤੇਦਨਹੀਨਿਸਚੇਰੇਤਾ ਅਬਗੁਰਕੇਦੁਦ

ਗੁਰ

ਨਿਜੁਲੇਅਰਕੰਗਾ। ਦਿਸਇਹੁਸੰਸਾਰੁਜੇਤੁਮਦੇਖਤਹੋ
ਰਿਕਰੁਪਹੋਹਰਿਰੂਪਨਦਰੀਅ। ਇਅ। ਅਬਹਰਿਬੁ
ਧਉਪਜੀਤਬੁਧਾਹਿਹੋਗਇਅ। ਭੁਗਤੇਕੇਸਦਾਹੀਅ
ਨੇਦਹੋਤਾਰੇ। ਦੂਖਪਾਪਕਾਨਸੁ। ਹੀਹੋਮਹਿਮਾਕਹਿ
ਤੇਹੈ। ਮੰਨੇਕੀਗਤਿਕਹੀਨਜਾਇ। ਜੇਕੇਕਹੈਮੁਖਿ
ਪੁਛਤਾਇ। ਕਾਗਦਕਠਮਨਲਿਖਦੁਹਾਰਾ। ਮੰਨੇ
ਕਾਬਹਿਕਰਨਿਈਚਾਹੁ। ਮੇਸਾਨਮਾਨਿਰੰਮਨਿਹੋ
ਭਾ। ਜੇਕੇਕਹੈਪਿਛੈ। ਜੇਕੇਮੰਨਜਾਏਮਨਕੇਇ।
ਗਤਿਨਮੁਹੈਪ੍ਰਾਪਤਿਕਾ। ਗੁਰਉਪਦੇਸੁਦੁਅਰੇਨ।
ਮੇਕੇਜਰਦੁਲਕਰਕੇਜੇਮਾਨਲੇਤੇਹੈ। ਗਤਿਨਕੇਮੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੈਸੇਕਾਹਿਅ। ਨਹੀਜੁਤਗਜਿਕਰੈ।
ਕਹੈਗਾਸੇਪੀਛੈਪੁਛਤਾਪਕਰੈਗਾ। ਕਾਹੇਤੋਨ
ਮੇਸਾਕਾਗਦਹੀਹੋਨ। ਨਲੇਖਾਕਹੀਮੇ। ਜੇ
ਮੰਨੇਕਾਨੇਖਾਨਿਖੇਕਾਕਹੇਤੋ। ਨਮੇਸਾਕਾਗਦ
ਹੀਹੋਨਲੇਖਨਹੀਹੈ। ਨਲੇਖਾਕਹੀਹੈ। ਜੇ

ਨੈਕਾਲੇਖਾਲਿਧੇਗਾਗਾਹੇਤੋ ਨਾਮਕੇਮਨਲੇਕਾਫਲਤੇ
ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੀਹੈਸੋਪ੍ਰਮੇਸਰਅਨੰਤਹੈਸਿਸ
ਕਾਮੰਤਨਹੀ। ਤਿਸਕੇਸੋਲਿਖਾਚਾਹੇਗਾਤਿਸਕੇਅ
ਪੇਰੀਸਰਮਿਦਗੀਹੋਵੇਗੀ। ਨਾਮਮੇਸਾਨਿਰੰਮਨੁਕਾ
ਹੈ। ਸੋਕੇਸੀਮਨੁਵਿਖੇਮੰਨਸਕੇਤੇਮਨੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੋਵੇਗੀ। **੧੩੫ ਮੰਨੈਸੁਰਤਹੋਵੇਮਨਬੁਧਾ ਮੰਨੈਸਗਲ**
ਤਵਦਕੀਸੁਧਾ ਮੰਨੈਮੁਹਚੇਦਾਨਖਾਇ ਮੰਨੈਅਮਕੇਸਾਥ
ਨਯਾਇ ਮੇਸਾਨਮਾਨਿਰੰਮਨੁਹੋਇ। ਸੋਕੇਮੰਨਯਾਹੈ
ਮਨੁਕੇਇ। ੧੩੫ ਮੁਕਤਸਾਸਤਕੇਬਚਨਮਾਨੈਕਾਤੁਪ

ਤੇਇਸਕੇਕੁਲੇਬੁਰੇਕੀਸੁਰਤਹੋਵੇਗੀ। ਹੇਮਨਤੁਬੁਧਿ
ਕਿਆਕਹੀਏ। ਸੂਬਲੇਕੁਰੀਸੁਧਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਸਤਮਨ
ਨਦਮਾਗਸੂਬਤਵਨਕੇਪਰਿਪ੍ਰਗਿਜਾਨੁਹੋਤਹੈ। ਸੋਸੇਧੰਤ
ਤਕੇਹੈ। ਅਤਲਾ। ਵਿਤਲਾ। ਸੁਤਲਾ। ਤਲਾਤਲਾ।
ਮਹਾਤਲਾ। ਪਤਲਾ। ਸਪਤਪਤਲਾਕਹੈ। ਕੂਲੇਕੁ
ਕੁਲੇਕੁ। ਸੁਮਾਹਕੇਕੁ। ਮਹਾਰਿਕੇਕੁ। ਅਨਿ

ਲੋਕਾ ਤੁਮ੍ਹੇ ਲੋਕਾ ਸਤਿ ਲੋਕਾ । ਇਹੁ ਸੁਖ ਤਮ ਕਾਸ
 ਕੇਹੇ ਅਰਯੋ ਗੁਮ ਨਨ ਦੁਆਰਾ ਇਨ ਕਾ ਅਪਰੇ ਬੁਧਿ
 ਅਨੁ ਰੋਤਾਹੈ । ਤੇਸੇ ਵਿਆਸੁ ਅਦਕੇ ਰੋਹੈ । ਵਿਆਸੁ ਅ
 ਦਿਕ ਮੇਸੇ ਤਬੀ ਤੇ ਹੁਏਹੈ । ਤੇ ਗੁਰੇ ਕੇ ਦੁਚਨ ਸੁਦ ਕਰਿ ਮ
 ਤੇਹੈ । ਅਰਯੋ ਗੁਰ ਦਿਖ ਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੇ ਮੰਨ ਤੇਹੈ । ਅ
 ਰਯ ਮਕੀਆ ਚੇਦਾ ਮੁਖ ਪਰਹੀ ਖਾਤੇ । ਅਰਯ ਮਕੇ ਸਬਤੀ
 ਨਹੀ ਯਾਤੈ । ਨਾਮੁ ਮੇਸਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਹੈ । ਤੇ ਕੋਈ ਮਾਨਸ
 ਕੇ ਤੇ ਮਾਨੈ ॥੩॥ ਮੰਨੈ ਮਾਰਗ ਠਾਕਨ ਪਾਇ । ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿ
 ਓ ਪ੍ਰਗਟੁ ਜਾਇ । ਮੰਨੈ ਮਗਨੁ ਚਲੇ ਪੰਥਾ । ਮੰਨੈ ਧਰਮ ਸੇ
 ਤੀ ਸਨ ਬੀਧਾ । ਮੇਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ । ਤੇ ਕੋਈ ਮੰਨ
 ਏ ਮਨ ਕੋਇ ॥੪॥ ਅਰਯੋ ਗੁਰ ਦਿਖ ਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੇ ਮੰਨ ਤੇਹੈ
 ਤੇ ਯਤਨ ਕਰ ਤੇਹੈ । ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਅਨੇ ਕਾ ਵਿਅਨ
 ਰੋ ਤੇਹੈ । ਅਰਯੋ ਨੇਨੇ ਗੁਰ ਦਿਖ ਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੇ ਮ
 ਨਨ ਕੀਆਹੈ । ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਭੀ
 ਠਾਕਨਹੀ । ਅਰਮਾਨ ਦੇ ਤੇ ਪਤਿ ਸੀਯੁ ਗਤ ਪ੍ਰਤਿਪ

ਹੀ ਚਲੇ। ਸਾਭੇ ਹੋ। ਯਮ ਦੂਤ ਉਨ ਕਾ ਕਛੁ ਕਰਤੇ ਨਹੀਸ ੩੦
ਕਤੇ। ਅਰਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਇ ਕਰਿ ਮਾਨ ਤੇ ਹੋ। ਤੇ ਅਚਲ
ਹੋਤੇ ਹੋ। ਪੀਥ ਜੋ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਅਦਕਸੇ ਤਿਨ ਕੋ ਨਹੀ ਪ੍ਰ
ਪਤਿ ਹੋਤਾ। ਅਰਜੇ ਮਨੇ ਗਾਤ ਬਧ ਹਮ ਸਾ ਬੁਇਨ ਕਾ ਸ
ਨ ਬੀਧ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਧਰਮ ਕੀ ਓਰ ਨਾ ਸੁਏ ਗਾ। ਮੇਸਾ
ਨਾਮ ਨਿਰੁਇ ਕਾਰ ਹੋ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਨ ਸਕੇ ਗਾ ਤੇ ਮਨੇ।

ਮੰਨਿ ਪਾਉਹਿ ਮੇਰੇ ਲਗਾਰੁ ਮੰਨਿ ਪਾਉਹਿ ਸਾਧਾਰੁ ਮੰਨਿ

ਹੋਤਾ ਹੋ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮੰਨਿ ਨਾਨਕ ਕੁ ਦਹਿਨ ਭਿਖਾ ਮੇਸਾ
ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇ। ਜੇ ਕੋ ਮੰਨ ਜਾਏ ਮਨ ਕੇਇ ੧੫
ਜੇ ਮਨੇ ਗਾਤ ਬੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਾ। ਜੇ ਮੁਕਤ
ਦੁਆਰਾ ਪਾਇ ਮਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਕਾਮਾਲ ਕਹੁ ਜਾਨਾ
ਚਾਹੇ ਮੁਉਰ ਕੋ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਦੇਸ ਕਰਾਵੇ। ਮੰਨੇ
ਪਰਦਾਰੇ ਸਾਧਾਰੁ ਜੇ ਮਨੇ ਗਾ ਤੇ ਮਾਪਏ ਪਰਦਾਰੁ ਸੀ
ਭੁਗਤ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਗਾ। ਮੁਕਤਿ
ਮੰਨੇ ਗਾਤ ਬੁਕਤਿ ਮਾਪਭੀ ਤਰੇ ਗਾ ਅਰਜੇ ਰੇ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰੇ

ਗਾ ਕਿ ਮਾਮਨੇ ਗਾਤ ਉਐ ਸਾਹੈ ਗਾ ॥ ਕੁਲ ਸਿਖ ॥
 ਰਕੀ ਸਿਖਿ ਯਾ ਉਪ ਦੇਸ ਸੋ ਮਨੇ ਗਾਤ ਉਥੀ ਖਨ ਬੁਢੈ
 ਗਾਤੀ ਖਨ ਮੁਹੇ ਮਰ ਬੀ ਹੋ ਦੇ ਕੋ ਸਿਖ ਬਤ ਕਸਰੀ
 ਰਹੈ ਤਬ ਤਕ ਰਹੀ ਸੁਭ ਮੁਭ ਮਰ ਬਤੀ ਹੋ ॥ ਮਨ
 ਸੀਲ ਕੇ ਦੇ ਰਸ ਰੀ ਰਹੀ ਨ ਹੋਏ ਗਾ ॥ ਨ ਮੁਐ ਸਾਨਿ ਰ
 ਮਨ ਪਦ ਕੇ ਦੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੋ ਕੇ ਸੀ ਮਨ ਸੋ ਕੇ ਤੇ ਮਨੇ ॥
 ॥ ੧੫ ॥ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਓ ਸੁ ਮਨ ਮਨੇ ਕਾ ਮਹਿ ਮਾ ਕ
 ਹੀ ॥ ਜੋ ਮੇ ਕ ਉਤ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਮਾ ਪਤਰੇ ਕਲਾਤ ਰਹੇ ॥
 ॥ ੧੬ ॥ ਖੰਭ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਮਗਤ ਮੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋ
 ਲੋ ਕ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਖੰਭ ਕ ਕਹਾ ॥ ਹਮ ਬੇ ਸਿਰ ਪਰਾ ॥ ਜੋ
 ਖੰਭ ਕਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥ ਖੰਭ ਨ ਮੁਹੇ ਮ ਬਾਰ ਬਦ ਕਤਾ ਕ
 ਸੋ ਮ ਬਾਰ ਬਦ ਕਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰਹੀ ਹੋ ॥ ਅ ਬਦਾ ਸੀਤ ਹੋ
 ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰਸੀਤ ਕਹੈ ॥ ਸੋ ਸੀ ਪ੍ਰਵਾਨੁ ॥
 ਕਾਂ ਸੀ ਸੋ ਮੇ ਗਿਰ ਨੁ ਵਿਖੈ ਸੋ ਕੇ ਦਗ ਉਦਾਨ ਕੇ ਕੋ ॥ ਮੁ
 ਪ੍ਰਯਾ ਗਾ ਵਿਖੈ ਦਸ ਸਹੀ ਸੁ ਦਰਖਾਦਾ ਸੁ ਕਹੈ ॥ ਅਵ

ਸਵਰਣ ਕਾ ਮੇਰੇ ਸਮੇਰ ਪ੍ਰਬਤ ਤਿਸੇ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰੇ।
 ਤੇ ਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰੰਨ ਹੋ ਸੇ ਗੋਇ ਦੁਰੀਰਤ ਨ ਕੇ ਸੇ ਦੇ ਹਿਸੇ
 ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਵਤੋ ਗੋਇ ਦੁਰੀਰਤ ਨ ਕਉ ਤੇ ਤਪ
 ਨਹੀ ਗਾਰ ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਮਿਸਨੇ ਗੋਇ ਦੁਰ
 ਰਤ ਨ ਮਨ ਨ ਕੀ ਮਹਿ ਸੇ ਸੇ ਮਾਪਣੇ ਕਲਕ
 ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਗਾ। ਤਿਸੇ ਕੇ ਮਹਿ ਕੋਲ ਬਡੀ ਬਾਤ
 ਹੋ। **ਸੁਧਾਵਾਉ** ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀ ਕਹ ਤੇ ਹੋ। ਨਮ ਸੇ ਕੀ
 ਰਤ ਨ ਕੇ ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀ
ਸਾਧਵਾਨ। ਤਿਸੇ ਕਾ ਕੁਲ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਅਮ੍ਰ
 ਤ ਭੀ ਕਿਤਾ ਰਖਹੁਈ। ਮਾਤਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਨਕਾ ਕੁਲ
 ਭੀ ਲੇਲਾ। ਅਰੁ ਸੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭੀ ਤਿਸੇ ਕਰ
 ਕੇ ਪ੍ਰੰਨਵਾਨ ਹੋ। ਤਿਸੇ ਕਿਸੇ ਕਰ ਕੇ ਅਪਾਰੁ ਸੁਖਿ
 ਸਾਗਰ ਸੇ ਹੋ ਗਿਯਾ ਨ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਸੇ ਦਿਖੇ। ਤਿ
 ਸੇ ਕਾ ਚਿਤ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੋ। ਗੋਇ ਦੁਅਰ ਮਾ
 ਦੇ ਦੁਹਰੀ ਸਿਵ ਨੀਲ ਕੰਠ ਗੋਪਾਲ ਰਾਮ ਮਾ

ਧਰਮਾਇਕੁ ਕਲਿਆਣੁ ਬਾਣੀ ॥ ਸਿਸਕੇ ਮੁਖ ਕਮ
 ਲਮੇ ਹੋ ਜੋ ਧੰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ ॥ ਐਵੁ ਜੇ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼
 ਟ ਕੇ ਮਾਗੇ ਮਾਵੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤਾ
 ਹੋ ॥ **ਬੀ. ਭੁਗਵੰਤ ਮਾਵੁ** ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਕਾਟੁ ਲਾਨਾ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਇ ਕਰਤਿ ਸੁਪਰਸਰ ਪਾਨਹੀ ਲਿ
 ਮਾਵੁ ਤਾ ॥ ਇਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਝੂਠੀ ਮਹਿਮ
 ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਮੇਦੁਖ ਕੇ ਸੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਡਾਰ ਦੇ ਤਾ ਹੋ ॥
 ਅਰਨਾਮੁ ਜਪੇ ਵਾਕਾ ਪੁਰਖ ਮਾਪ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰ
 ਬਹਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰਕੁ ਲਕੇ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰ ਬਕਰਤਾ ਹੋ
 ਇਸ ਪ੍ਰਧੰ ਚਾਇਤ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਰੇ ॥ ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨ
 ॥ ਸਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਰੇ ॥ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾ ਭੀ ਤਿਨ ਜੀ
 ਤਨ ਕਰੀ ਹੋ ॥ ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਾਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਪੰ
 ਚੁਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਮਾਨ ਭੀ ਪਾਵੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਪੰ
 ਚੇ ਸੇ ਹਿਰਿ ਦਰਗਾਹਾਨੁ ॥ ਪੰਚਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ
 ਮਾਰਗ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਜੇ ਭਾ ਭੀ ਪਾਵੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਪੰਚਕ

ਗੁਰੁ ਏਕਿ ਧਿਆਨੁ ਜਾਤੇ ਏਕੁ ਜੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਗੁਰੁ ਤਿਸੀ ਵਿ ੩੨
 ਖੇਪੰ ਚਾਕਾ ਧਿਯਾਨੀ ਹੈ ॥ ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰੈ ਤੇ ਕੇ
 ਕਰੈ ਕਾਨਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥ ਜੇਕੋ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੈ ਕੇ ਕਹੈ ਤੇ
 ਕਰੈ ਤੇ ਕੇ ਕਰੈ ਕਾ ਕਛੁ ਜੁਮਾਰੁ ਨਹੀ ॥ ਨਮੁ ਸੁਖ ਕਰੁ ਅ
 ਪਤਰੁ ਕੁਲੁ ਭੀਤਰੁ ਇਆ ॥ ਇਹੁ ਕੇ ਲੁੰਜੀ ਬਡੀ ਬਾਤ ਹੈ ॥
 ਨਮੁ ਕੇ ਮਨ ਨ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਮੇਰੁ ਬਡੀ ਸੁਨਾ ॥ ਧੰਨੁ ਧਰਮੁ ਦਇ
 ਅ ਕਾ ਪੂਤਾ ॥ ਸੀਤੋ ਖਬਾ ਪਿਰਖਾ ॥ ਜਿਨ ਸੂਤਾ ॥ ਪੁਰਾਣੇ ਮੇਰਿ
 ਖਾਹੈ ॥ ਦਿਗਹ ਸਤੀ ਓਕੀ ਪੀਠ ਪਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਭੀ ਲਿਖਤਤ ॥
 ਹੈ ਧਰੁ ਲੋਭੈ ਭੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰਹੈ ॥ ਇਸੇ ਸੁਨੇ
 ਦੁਲਿ ਕਉ ਸੇ ਦੇਹੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵੀਚੁ
 ਸੇ ਤੇ ਜੇ ਸਨਾਗ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਗਿਰਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦਿ
 ਗਹ ਸਤੀ ਓਕੀ ਪੀਠ ਪਰਹੈ ॥ ਧਰੁ ਲੋਭੈ ਧਰਮੁ ਰੂਪੈ
 ਅਰੁ ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਜੇ ਦਇਆ ਹੋਇ ਤ ਬੀਤੇ ਧਰਮੁ
 ਉਪੈ ॥ ਸੀਤੋ ਖਾ ਮੇਰੁ ਲੁਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਸਰਾਨਹੀ ਚਾ
 ਹਿਤਾ ॥ ਤਬੀ ਤੇ ਜੂਤੁ ਕਿਆ ਕਹੀ ॥ ਇਤਾ ਭਾਰ ਬਾ

ਤਿਸੀਨੇਧਾਰੁਗਖਿਅਹੈ। ਨਹੀਰੂਲਾਇਮਨਹੋਤਾ। ਅਬ
 ਟੀਚਾਰੁਕਰਕੇਦੇਖਾਚਾਹੀਏ। ਧਰੁਲੁਮੇਸਤਤਬੀਤੇਹੁਅ
 ਤੇਮੇਸਕਰਮੁਕੀਆ। ਕਰਮੁਤਬੀਕੀਅਹੈਦੇਗਾ। ਸਬਹ
 ਏਗਰੇਕੇਬਚਨਸੁਣਕਰਮਨਹੋਦੁਹਿਗੇ। ਬਿਨਮਨੇਤੇ
 ਕੇਸੀਕਰਿਨਹੀਸੰਕਤਾ। ਇਹੁਸਭਮਨਨਕਤੇਪ੍ਰਾਪਤਹੈ।
 ਸੇਕੇਬੁਝੇਹੈਸਚਿਆਰੁ। ਸੇਕੇਸੀਮਨਨਕੀਮਹਿਮਾਰੇ
 ਬੁਝਤਹੈਸੇਸਚਿਆਰੁ। ਕਿਅਕਹੀਏਪ੍ਰਮੇਸੁਰਹੀਹੋਤ
 ਹੈ। ਅੰਰੁਭੀਮਨਨਕੀਮਹਿਮਾਰੇਕਹਤੇਹੈ। ਬਿਲੇਉਪਰ
 ਕੇਤਾਭਰਾ। ਧਰਤੀਹੋਰੁਪਰਿਹੋਰੁਹੋਰੁ। ਤਿਸਤੇਭਾਰੁਤਲੇ
 ਕਦੁਲਾਸੇਰਾ। ਅਬਏੀਚਾਰੁਕਰਕੇਦੇਖਾਧਰੁਲੁਪਰਕੇ
 ਤਾਭਾਰੁਹੈ। ਧਰਤੀਕੇਪਰੇਅੰਰੁਧਰਤੀਹੈ। ਤਿਸਕੇਪਰੇ
 ਅੰਰੁਹੈ। ਧਰਤੀਕਤੇਕਛੁਅੰਤੁਨਹੀ। ਤਿਸਤੇਮੇ
 ਸੁਹਪੁਛੁਤਾਰੀ। ਇਤਾਸੇਧਰਤੀਓਕਾਭਾਰੁਹੈ। ਤਿ
 ਸਕੇ। ਤਿਸਨੇਧਾਰੁਗਖਿਅਹੈ। ਤਿਸਕੇਤਲੇਸੇਰ
 ਕਿਸਕਾਰੈ। ਸੇਏਤਾਭਾਰੁਨਹੀਭੁਲਤਾ। ਅਤਿਲੁ

ਤੇਰੇ ਕੁਪ ਮੇਸਰ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਫਲ ਮਾਨ ਨ ਕਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਅੰਗੁਲੀ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨ ਨ ਕਰੇਗਾ। ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਛਾ ਕਰਨੇ ਕਾਇ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਨ
 ਬਾ। ਕਰਤੇ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਾਨ ਹੀ ਸਮਾਗ। ਇਸ ਕੇ ਦਿਸ
 ਤਰ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅੰਗੁਲੀ ਤਰੰਗਾ ਕੇ ਨਵਾ। ਸਭੁ ਨ
 ਲਿਖ ਅਵਤਾਰ ਕਲਾਮ। ਅੰਗੁਲੀ ਤਿਨ ਕੀ ਮਾਤੀ
 ਸੋਹੇ ਤਿਨ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰ ਮਾਦਕ ਸੇ ਨ ਮੁਹਿ। ਤਿਨ ਸ
 ਤੇਰੇ ਮਾਨ ਕਰਾ ਮਾਨੀ। ਇਹੀ ਲਿਖਾ। ਵੀਚਾਰ ਕ
 ਰਾਇ ਹੀ ਕਹਾ। ਅੰਗੁਲੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਨੇਤ ਸਚੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤੀ। ਅੰਗੁਲੀ ਮਾਦ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਨੇਤ
 ਰਚੀ ਬੀ। ਅੰਗੁਲੀ ਸਾਸੁ ਅੰਗੁਲੀ ਕਰ ਮਰ ਕੇ ਰੇਰ
 ਸੋ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਸੋ ਦੇਖੇ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ
 ਧਰੁ ਲਾਪੁ ਬਵੀ ਕੇ ਬੀ। ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਿਸ ਮਰ ਬੀ। ਅਰ
 ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਪ ਲਾਪੁ ਅੰਗੁਲੀ ਵੇਰ ਤੇਰੇ। ਸੋ ਪੇਸ
 ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਾਤ ਹੈ। ਇਹ ਸਭੁ ਕਰ ਮਾਪੀ ਕਾ ਤੇਰੇ ਫਲ

ਹੋ॥ ਮੇਸਾ ਅਨੰਤ ਹੈ ਕਰਮ ਅਨੰਤ ਹੀ ਤਿਸ ਕੇ ਫਲਾ
 ਇਹ ਲਿਖਾ ਲਿਖ ਜਾਇ ਕੋਇ ॥ ਇਹ ਲਿਖਾ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਲਿਖ ਸਾਨਤਾ ਲਿਖਾ ਲਿਖਾ ਮਾ ਕੇ ਤਾ ਹੋਇ ॥ ਲਿਖ
 ਲਿਖ ਮਾ ਕੇ ਤਾ ਹੋਇ ॥ ਰਾ॥ ਕਿਤੇ ਸਗਤ ਮੇਸੀਵ
 ਅਰ ਕੇਤੀ ਮਾਤਿ ਨ ਕੀ ਮਾਤਾ ਤੀ ॥ ਅਰਤਿ ਨ ਕੇ ਕੇ
 ਤੇ ਰੂਪ ॥ ਅਰ ਕੇ ਤੇ ਨ ਮੁਕੈ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮ ॥ ਅ
 ਰ ਕੇ ਤੇ ਫਲਾ ॥ ਜਿਲੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਕੇ ਤੇ ਕੁਹੈ ਹੋ ॥ ਕੋਈ ਤੇ
 ਨਹੀ ॥ ਲਿਖ ਸਕੈ ਰਾ॥ ਕਿਤਾ ਤਾਨੁ ਸੁਆਲਿ ॥ ਹੁਰੁ ਪਾ
 ਕਾ ॥ ਹੁਤ ਸੁਇ ਕੇ ਨ ਕੁਤ ॥ ਕੇਤਾ ਕੁਪੁ ਮੇਸਰ ਕੁਤ
 ਲਹੈ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇ ਤੇ ਰੂਪ ਸੁਆਲ ਫਿਰਿਆ ਕਹੀ
 ਤੇ ਬਲਾਇ ॥ ਅਰ ਕੇਤੀ ਕੁਪੁ ਮੇਸਰ ਕੀ ਦਾਤ ਹੋ ॥ ਜਿਸ
 ਪੂਰਨ ਸਗਤ ਕੇ ਸੁਖ ਅਸੁ ਭੁਟ ਲਾ ਦੇਤਾ ਹੋ ॥ ਤਿਸ
 ਕੇ ਕੇ ਦਸਾਇ ॥ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਤੇ ਕੇ ਕਦਾਵਾ ॥ ਤਿਸ
 ਤੇ ਹੋਇ ਲਖਾਈਆ ॥ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਕਿਆ
 ਕਹੀ ਤੇ ਪਸਾਰਾ ॥ ਇਕੋ ਮੇਸਰ ਕੁਪੁ ਮੇਸਰ ਕੁਪੁ ॥

ਕੀਆਕਹੀਏ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਵ ਰੂਪ ਹੁੰਆ। ੩੪

ਤਿਸਤੋਹੋਏ ਲਾਖਦਹੀਆਉ। ਤਿਸੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ

ਮਹਾਦੇਵ ਤੇ ਲਾਖਦਹੀਆਉ ਕਿਆਕਹੀਏ। ਲਾਖੇਸੁ

ਗਤਉਤਪਤਹੁਏ। ਤਿਸੇਦਹੀਆਉ ਤੋਹੋਤਾਹੈ। ਤੋਏ

ਖਲੋਮੇਰਿਹੀਆਵਤਾਹੈ। ਤੇਰਿਹੀਜਲਹੈ। ਸੋਓਹਜ

ਲੋਤੇਨਹੀਹੋਤਾ। ਖਿਲਖਿਲੇਸੀਨੂਤਨਜਲਆਵਤ

ਹੈ। ਤਿਸੇਹੀਜਗਤਈ। ਖਿਲਖਿਲੇਮੇਨੋਤਨਉਤਪਤਿ

ਹੋਤੇਹੈ। **ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਵ ਰੂਪ ਹੁੰਆ**

ਇਹੀਪ੍ਰੋਸਨਹੈ। ਲਾਖੇਸਿਸਦੇਮੇਮਨੋਤਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸੀ

ਵਤਿਨੋਕੇਮਨੋਤਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸੁਖਦੁਖਸੋਆਪੇਆਪ

ਏਤਰਮਕਦਲਹੈ। ਕੁਲਾਕਰਮੁਕੀਆਤਿਸਕਾ

ਫਲੁਸੁਖਹੁਆ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਰਮੁਕੀਆਤਿਸਕਾਫ

ਲਦੁਖਹੁਆ। ਤਾਂਤੇਇਸਕਉਜਮਸੁਕਰਕੁਲਾ

ਹੀਕਰੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਨਕਰੇਇ। ਇਹੀਇਸਕਾਤਤ

ਪਰਸਹੈ। ਕੁਦਰਤਕਦੁਲਕਹਾਵੀਚਾਗਾ।

ਅਨੰਤਸੀਵਤਿਨਕੇਅਨੰਤਸੁਭਅਸੁਭਕਰਮੁਤਿਨਕੇ
 ਸੁਖਦੁਖਾਦਕਟਲਾਇਸੁਕਰਮਾਕਾਇਹੀਟਲੁਹੈਮੇ
 ਰੀਕਿਆਕੁਦਰਤਹੈਸੋਮੇਵੀਚਾਰਕਰਕਹੈਸੋਕੇ
 ਭੀਕਹੈਸੋਨਹੀਤੁਮਾਹੀਸਰਧਾਤਿਮਤਿਹੀਕਹੈਵਾਰਿ
 ਅਨਸਾਵਾਏਕੁਦਰਾਸੋਮੇਰੇਤਾਈਵਾਰੇਕਿਆਕਹੀ
 ਏਅਨਕਰੇਸੋਭੁਮਤਿਕਹਾਤੁਬੁਤੇਰਾਮਨੇਕੀਅਮੇ
 ਏਕਦਰੁਭੀਨਾਮਨਿਗਾਕਾਹੇਤੇਸਰਬੁਤੇਅਨੰਤਹੈ
 ਤੁੰਤੇਸਰਬੁਕਹੈਦੇਕਾਤੇਕਿਜਕੇਸਮਰਬਨਹੀਭਿਤਾ
 ਕਹਿਸੋਏਤੇਤੇਕਹੈਤਿਸਤੇਮੇਇਹੀਕਹਤਹਿਸੇ
 ਤੁਪਦਾਏਸਾਈਤੁਮਿਕਾਭੁਜਦਸਾਭਮਤਿਨਿ
 ਕਾਭੁਅਮੇਸਰਕੇਭੁਗਤਪਿਅਰੀਸੋਕੇਕੈਰੇਸੋਈ
 ਅਧਕਾਰੀਤਿਰੇਤਾਈਭੁਗਤਕਾਭੁਵਤੀਹੈਸੋ
 ਤੇਤੁਸਤਿਸਰੂਪੀਨਿਰੰਕਾਰਹੈਤੁੰਤੇਭੁਗਤਕੇਭੀ
 ਸਤਿਸਰੂਪੀਕਰਭਾਰਤਾਹੈਇਤਾਕਹੈਦੇਕਾਇਹੀ
 ਤਾਤਪਰਸਹੈਸੋਈਹੀਗਾਤੁਕਕਰਮੁਨਨਗਿਅ

ਨਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਅਸੀਖ ਜਪੁ ਅਸੀਖ ਭਾਉ ॥ ੩੫
 ਇਸਕੀ ਕਲਿਆ ਮਾਣੁ ਕਾ ਸਾਧਨ ਅਸੀਖ ਜਪੈ ਹੈ ॥ ਜਪ
 ਜੇਹੇ ਤੇ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਰੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਨੁ ਮੇਰੇ ਕੇ ਜਪੈ ਕੇ ਅ
 ਸੀਖ ਹੀ ਭਵਾ ਕਿ ਮਾ ਕਹੀ ਮੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ॥ ਬੈਠ ਕਰ ਧਨੁ ॥
 ਹੋ ਕਰ ਨਦੀ ਤੀਰਾ ॥ ਨਦੀ ਬੀਚਾ ॥ ਦੇਵ ਲੋ ॥ ਪ੍ਰਬ
 ਕੀ ਕੰਦ੍ਰਾ ॥ ਤੁਲਸੀ ਨਾ ॥ ਇਸੁ ਅਖਰ ਕੇ ਨੇੜੇ ਬਿਖੇ
 ਬਿਖੇ ॥ ਇਸੁ ਬਾਪੁ ਲਕਰ ਲਾ ॥ ਇਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਵਿਖੇ
 ਇਸ ਤੇ ਲੋ ਕਰੁ ਜਪ ਕਰੈ ॥ ਕਿ ਅਸੀਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋ ॥
 ॥ ਅਪਾਰ ਕੰਭ ਜਪ ਕਾ ਮਛੁ ਮਾਸੁ ਕਰੈ ਰਾਸੀ ॥
 ਇਸ ਕੇ ਕਿਤਾਬ ਕਰੈ ਰਾਗ ॥ ਨਿਹ ਕਾ ਮਹੇ ਕਰ ਜਪੈ
 ਗਾ ਮੁਕਤ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਅਸੀਖ ਪੂਜਾ ॥ ਅਸੀਖ ਤਪ
 ॥ ॥ ਅਸੀਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਬੁਧ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੇ ਕਾ ਪੂਜਾ ਲਕਰ ਲਾ
 ਤਪ ਮਾ ਦੇ ਕੇ ਕਾ ਕਰ ਲਾ ॥ ਅਸੀਖ ਗਿਰਿ ਬਾਖੁ ਦੇਖ ॥
 ਨਾ ਗਿਰਿ ਬਾ ਦੇ ਕੇ ਕਾ ਪੂਜਾ ॥ ਕਿਨੈ ਸੀਖਾ ਠਾ ਦੇ ਕੇ ਕ

ਹੁਣਾ ਅਸੀਖ ਸੇਗੁ ਮਨ ਰਹਿ ਉਦਾਸੁ ਯੋਗਾਦਿ
 ਕੇਕ ਕਰਣਾ ਉਦਾਸੀ ਨ ਰਹਣਾ ਅਸੀਖ ਬਗਤਿ
 ਗੁਣਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰੁ ਅਸੀਖ ਸਤੀ ਅਸੀਖ ਦਤੁ
 ਗੁਣਗਿਆਨੁ ਦੇਕੇ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਣਾ ਸਤੀ
 ਹੋਣੁ ਮੁਖ ਤੇ ਦੁਚਨੁ ਕਹਿ ਕਰ ਨਹੀਂ ਫਿਰਨਾ ਅਸੀਖ ਸੁ
 ਰਮੁ ਹਿਰੁਖ ਹਿਸਾਰੁ ਅਸੀਖ ਮੇਨ ਲਿਵਲਾਏ ਤਾਰੁ
 ਸੁਰਮਾ ਹੋਣੁ ਮੁਖ ਪਰ ਲੇਹੇ ਕੀ ਆਚੁ ਸਹਾਰਣੀ ਮੇ
 ਨੀ ਹੋਣਾ ਧਿਆਨੁ ਪਰਾਇ ਉਹੋਣਾ ਇਹੀ ਸਬੁ ਅ
 ਸੀਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਸੇ ਸਭੀ ਇਸ ਕੀ ਕਲਾ ਮਾਨੁ ਕਾ
 ਸਾਧਨ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ ਇਨ ਮੇ ਸਿਸ
 ਕ ਅਭੁ ਮਾਸੁ ਕਰੈ ਗਾ ਸੇ ਅਭੁ ਮਾਸੁ ਇਸ ਕੀ ਕਿਰਤ
 ਰਬ ਕਰੈ ਗਾ ॥ **ਅਸੀਖ ਹੋਣੇ ਕੇ ਮੰਨ ਯਾ ਅਤਿ**
ਆਸੁ ਇਸ ਕੀ ਕਲਾ ਮਾਨੁ ਕਾ ਸਾਧਨ ਕੋਧਾ ਅਭ
 ਮਸੁ ਬੁਗੁਣ ਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕਾ ਅਭੁ ਮਾਸੁ ਇਸ ਕੀ
 ਕਲਿ ਮਾਨੁ ਕਾ ਸਾਧਨ ਕਹਾ ਅਭੁ ਮਸੁ ਬੁਗੁਣ

ਕੇਤਿ ਆਗਾ ਕਾ ਅਭੁ ਮਾਸੁ ਸਿਸਰੀ ਕਲਾ ਆਦੁ ਕਾ ਸਾਧਨ ੩੬
 ਕਹਤੈ ਹੋ ॥ ਅਸੀਖ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਘੋਰਾ ॥ ਅਸੀਖ ਚੇਰੁ ਹਰ ਮੁਖ
 ਹਾਇ ਸਸਗਤ ਮੇ ॥ ਅਸੀਖ ਮੂਰਖ ਹੋ ॥ ਸਿ ਮੂਰਖ ਕੇ ਸੇ ਹੋ ॥
 ਹੁ ਅੰਧਿ ॥ ਸਿਸਰੀ ਕੁਲ ਬੁਰਾ ਕਛੁ ਸੁਤ ਨਹੀ ॥ ਵੀਚਰੁ
 ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਚਾਹੀ ॥ ਸੇ ਸੇ ਮੂਰਖ ਹੋ ॥ ਸੇ ਘੋਰੁ ਨਰ ਕਹੀ
 ਮੇ ਪੜ੍ਹਿਗਾ ॥ ਤੁਤੇ ਸਿਸਰੀ ॥ ਅਪਣੀ ਕਲਾ ਆਦੁ ਚਾਹੀ ॥ ਸੇ
 ਮੂਰਖ ਤੁਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੋਰੇ ॥ ਅਬ ਹਰ ਮੁਖਿ ਖੋਲੇ ਦੁਲੇ ਚੇ
 ਰੁਤੀ ॥ ਅਸੀਖ ਹੋ ॥ ਅਸੀਖ ਅਮਰ ਕਰ ਜਾਹਿ ਸੇਰਾ ॥ ਅਸੀ
 ਪੁਗਲ ਦੁਹਤਿ ਆਕਾਹਿ ॥ ਅਮਰ ਕਿ ਆਕਾਹੀ ॥
 ਹਰ ਮੂਰਖੀ ॥ ਪੜ੍ਹਿਗਾ ॥ ਪੜ੍ਹਿਗਾ ॥ ਪੜ੍ਹਿਗਾ ॥ ਪੜ੍ਹਿਗਾ ॥ ਪੜ੍ਹਿਗਾ ॥
 ਖਹੀ ਹੋ ॥ ਅਸੀਖ ਪਾਪੀ ॥ ਪਾਪ ਕਰ ਜਾਹਿ ॥ ਅਸੀਖ ਕੂੜ
 ਆਰੁ ਕੂੜੁ ਟਿਰਾਹਿ ॥ ਪਾਪੀ ॥ ਅਰ ਕੂੜੁ ਕਹੀ ॥ ਦੁਲੇ ॥ ਅ
 ਸੀਖ ਹੀ ਹੋ ॥ ਅਸੀਖ ਮਲੇ ॥ ਮਲੁ ਭਖ ਖਾਹਿ ॥ ਅਸੀ
 ਖਾਨੀ ॥ ਦਕਾ ॥ ਸਿਰ ਕਰ ਹਿਭੁ ॥ ਮਲੀ ॥ ਨੁਤਾ ॥ ਕੇ ॥ ਭਖ ॥ ਲੇ
 ਦੁਲੇ ॥ ਮਲੇ ॥ ਫੁਜੇ ॥ ਕੇ ॥ ਹੀ ॥ ਕਿ ॥ ਜੀ ॥ ਕੀ ॥ ਨਿ ॥ ਦਾ ॥ ਕਰ ॥ ਤਾ ॥ ਹੋ ॥

ਸੋਏ ਸਕੈ ਪਾਪ ਕਾਰੁ ਅਪਣੈ ਸਿਰ ਪਰ ਲੇਤੈ ਹੋ ॥ ਇਹ ਅਮਰ
 ਖਰੀ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਇਨ ਕਾ ਫਲ ਕੁਝ ਤੇ ਬੁਰਾ ਹੀ ਹੋਵੈ
 ਗਾ ॥ ਤੰਤੈ ਅਪਣੀ ਕਲਿਆਣੁ ਮਿਸ ਕਉ ਚਾਹੀ ਏਸੇ ਬੁ
 ਰੇ ਕਰਮ ਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕਾ ਅਭੁਤਾ ਸੁਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨੀਚ
 ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਏਥਨਾ ਮਹਿ ਬਡੇ ਕਾ ॥ ਨੀਚ ਨਾਮੁ ਛੇਦੇ
 ਕਾ ॥ ਬਡਾ ਅਸਥੂਲ ਅਰਛੈ ਦਾ ਸੁਖੁ ॥ ਤਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਖ ਮਈ ਚਾਰੁ ਕਰਤੈ ॥ ਤਿਕੈ ਈਕੈ
 ਈਹਾ ਸੁਖ ਮਤ ਕਾ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ॥ ~~ਭੁਲੇ ਕਰਮ~~ ਭੁਲੇ
 ਭੁਲੇ ਕਰਮ ਕੇ ਕਰਵੈ ਕਹੈ ॥ ਸੋਈ ਬੁਰੇ ਕੇ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ ॥
 ਇਹ ਮਹੀਨਾ ਬਾਤੈ ॥ ਇਸੇ ਕਿਸ ਭੁਕੈ ਈਸਾ ਦਨ ਹੀ ਸਕ
 ਤਾ ॥ ਦੁਰਮਾਨ ਸਾਦਾ ਏਕਵਾਰਾ ॥ ਹੋਗੇ ਫਿਦੁ ਤੇਰੇ ਬੁਝਨ
 ਥੀਰ ਹਿਤ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਸੁਆਸ ਨ ਸਾਢੈ ॥ ਤੇਤੁ ਪਕੁਵੈ ਸਾਈ
 ਭੁਲੀ ਕਾਰੁ ॥ ਤੂਸ ਦਾਸ ਲਾਮ ਤਿਨਿ ਰੇ ਕਾਰੁ ॥ ਸੋ ਕਰਮੁ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਾਵੁ ਤਹੈ ਸੋਈ ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਇਹੀ
 ਭਾਵੁ ਤਹੈ ॥ ਭੁਲੇ ਕਰਮੁ ਕਾਗੁ ਹਨ ਅਬੁਰੇ ਕਾ ਤਿਆ

ਗਾਤਰੀ ਤੇ ਸਾਸਤ ਪੁਰਾਣੇ ਪੁਕਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਹੈ ਭੁਲੇ ੩੧

ਕੇਗਿ ਹੁਣ ਕਾ ਬੁਰੇ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਾਇਹੀ ਫਲੈ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇ

ਸਰਕੀਆ ਗਾਅਮਾਨੀ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਮਾਪਸਦਾਸਤਿਸ

ਰੂਪ ਨਿਰਕਾਰ ਹੈ ਅਪਣੇ ਮਾਗਾਮਾਕਾਰੀ ਕੇ ਭੀਸ

ਤਿਸ ਰੂਪ ਕਰ ਭਾਰਤ ਹੈ ਸੇ ਕੇ ਸੀ ਕੇ ਹੈ ਸੇ ਫਲ ਭੁਲੇ ਕ

ਰਮ ਕੇ ਕਰੈ ਕੇ ਹੇਤ ਹੈ ਸੇ ਸੀ ਬੁਰੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਾ

ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਉ ਦੁ **ਗਾਤ ਪੁਮਾਣੁ** ਸੀ ਕਿਸਨੁ

ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਤੈ ਹੈ ਅਰਜਨ ਕੇ ਹੇ ਮਰਜਨੁ ਇਹ

ਤੀਨ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਨਰ ਕੇ ਦੁਆਰ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਨਾਸੁ ਕ

ਰੈ ਦੁਆਲਾ ਤੀਨ ਪੁਕਾਰ ਕਉ ਦੁਆ ਕਾ ਅਕ੍ਰਿਧ

ਤੇ ਜੇਹੀ ਲੇ ਕੁ ਤਿਤਾ ਪਾਪੈ ਸੇ ਇਨੁ ਤੀਨੇ ਹੀ ਤੇ ਉਤ

ਪਤਿ ਹੇਤ ਹੈ ਤੁਝੇ ਇਨੁ ਤੀਨੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਹੈ ਤੇ

ਪਾਪੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀ ਅਤੇ ਨਿਹ ਪਾਪ ਹੁਆ ਸੇ ਨਿਹ

ਪਾਪ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰਹੀ ਹੈ ਤੁਝੇ ਪਾਪ ਕਾ ਤਿਆਗ ਦੁਆ

ਲਾ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰਹੀ ਹੇਤ ਹੈ ਇਹ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰਕੀ ਪ੍ਰਪਤਿ

ਕਾਉਤਮਜਾਪਨਕਹਾ ਅਭਮਾਨਕਾਸਾਪਨਾਮਰਉਤ
ਮਅਸਬਾਨਦੁਜਾ ਅਰਦਿਦਮਾਕਾਪੜਨਾਇਹੁ
ਭੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕਾਉਤਮਜਾਬਨਹੈ ਸੇਈ
ਗੁਰਕਹਤੇਹੈ ਅਸੀਖਨਦੁਅਸੀਖਨਾਵੁ ਅਸੀਖਹੀ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਨਾਮੁਹੈ ਸੇਜਤੁਇਸਕਾਉਮਤੁਜਾਪ
ਨਾ ਅਜਿਸਕਾਨਮੁਕੇਤੁਜਨਕਾਅਉਮਾਸੁਕਬੈਗ
ਸੇਈਨਾਮੁਇਸਕਾਉਧਾਰਕਰੈਗਾ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇ

ਦੁਇਜਾਪਨ ਅਸੀਖਹੀਉਤਮਇਸਬਾਨਹੈ ਕ
ਸੀ ਕਾਤੀ ਅਦੁਤੀ ਅਬਰਾ ਅਇਆ ਅ
ਪ੍ਰਾਧਮਾ ਇਸਤੇਲੇਕਰ ਅਨੇਕਉਤਮਇਸ
ਬਾਨਹੈ ਅਜਿਸਇਸਬਾਨੁਇਹੁਜਰਧਾਪੁਰਬ
ਸੇਦੁਨਕਰੈਗਾ ਸੇਈਇਸਬਾਨੁਇਸਕਿਕ੍ਰਿਤ
ਹਬਕਰੈਗਾ ਅਰੀਅਅਰੀਅਅਸੀਖਲੇਇਹੁ
ਅਸੀਖਹੀਲੇਕਸੁਗਤਮਕੇਸੇਹੈ ਉਹੁਕਹਤੇ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਅਗਮਹੈ ਨਨਮੋਕਰਹੋਪਾਇਆ

ਸਾਤਹੈ॥ ਨਾਇਹੁਇਸਬਾਨੁਕਰਕੈਪਾਇਅੰਤਾ ੩੮

ਤਹੈ॥ ਅਸੀਖਕਹੈਸਿਰਭਾਰਹੈ॥ ਅਸੀਖਹੀ

ਕਹਤੇਹੈਸਿਨਕੀਮਨੋਪਰਅਰੁਅਸਬਾਨੋਪਰ

ਭਾਵੁਭਾਵਨਹੀਨਹੀ॥ ਇਹਹਤਿਅਰੇਅਪਰਾਧੀ

ਹੈ॥ ਇਨਕੇਸਿਰਪਾਧੇਕਾਸਿਰਭਾਰਚੜਤਹੈ॥

ਅਬਮਪਿਨਹਰੇਈਹਾਉਅੰਗੁਕਰਕਿਸਕਾਕ

ਰਨਾ॥ ਇਸੀਕੇਨਿਰਨੋਕਉਕਹਤੇਹੈ॥ ਅਖਰੀ

ਨਮਅਖਰੀਜਲਾਹਿ॥ ਅਖਰੀਗਾਅਨੁਕੀ

ਤਗੁਣਗਾਹਿ॥ ਅਖਰਜੈਹੈਦੇਦਜਾਜੜਪੁਰਨ

ਕੇਜੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਵਚਨਹੈ॥ ਜੇਪਰਮੇਸੁਰਕੇਵਚ

ਨਨਮੇਕੇਪ੍ਰਤਪਾਦਨਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਉਨਮੁਉਤਮ

ਹੈਨਮਹੀਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਨਾ॥ ਅਰਤਿਸਿ

ਨਿਖੇਧਕਰਦੇਵੁਲੇਸੇਹੈ॥ ਤਿਨਕੇਹੀਨਿਖੇਧ

ਸਾਨੁਕਰਤਿਅਗੁਕਰਤਾ॥ ਮੇਜੇਹੀਜਲਾ

ਹਿਜੇਹੈਉਤਮ॥ ਇਸਬਾਨਕੀਮਹਿਮਾ॥ ਅਰਿਗਿ

ਅਨੁਸੇਹੈ ਜੀਵਈ ਸੁਰਕੀਏ ਕਤਾ ਸੇਹੀ ਅਰਗੀ
 ਤਥੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਦੁਗਾਵੁਣਾ ਅਰ
 ਗੁਣ ਸੇਹੈ ਬਰਤਨੇ ਮੁਯੰਗ ਦਾਨ ਦਕਾ ਸਿਸਕੇ
 ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਅਖਰ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦਨ ਕਰੇ ਸੇਈ ਉਤ
 ਮੁ ਅਰੁ ਸਿਸਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰੈ ਸੇਈ ਨਿਖੇਧਾਇ
 ਅਸੁ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈ ਮੁਕਤ ਤੇ ਅੰਤ ਅੰਤ ਦੁਹਲਾਹੁ
 ਉਮਨ ਕਹਾ ਅਰੁ ਸੇਸਾਰੁ ਅੰਧ ਅੰਤ ਬੇਦਾਇਕੁ
 ਮਾਨ ਕਹਿ ਪਾਕਰ ਲਿਕਰੁ **ਪਰਮਾ ਪਦ ਕਉਨੇ**
ਜਗੁਰੇ ਅਵਤਾਰੀ ਵਿਖੇ ਦੁਸੁ ਕਰੈ ਪਰਗਤਿ
 ਨੇਕਾਇਕੁ ਅਰਬਹੈ ਜੇਕਹੀ ਜਾਏ ਨਹੀ ਕਾਜੀ
 ਵਿਖੇ ਮਹਾਦੇਵ ਕਾ ਸਦਾ ਬੂਤੈ ਜੇ ਜੀਵ ਮਰੇ ਤਿ
 ਸੁਕੀਰਾ ਮਤਾਰ ਕਮੀਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਣਾ ਜਬ ਮਾ
 ਦੇਵ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਕਉ ਮਾਵੁ ਤੇਹੈ ਤਬ ਮਾ
 ਦੇਵ ਦੇਵ ਰਸਨ ਕਰੈ ਕਰਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਨਸੁ
 ਰੇ ਸਤਿਹੈ ਅਰ ਮਹਾਦੇਵ ਕੇ ਮੁਖਾਰ ਬਿਦਤੇਰ

ਮਤਰਕਮੰਤ੍ਰਸਰਦੁਰਕਰਤਹੈ। ਰਬਤਤਕਾਲੁ ੩੮

ਹੀਇਸਕਾਰਿ। ਮਾਨੁਨਸਹੇਸਾਤਹੈ। ਕਾਸੀਖੰ

ਡੁਮਕਹਾਹੈ। ਅੰਰਸੁਤੇਤੀਰਬਹੈ। ਤਿਨਦਿਖੈਸੇ

ਮੰਰੇਤਿਸਕੇਕਾਸੀਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਦੇਤੇਹੈ। ਸੋਕਾ

ਸੀਦਿਖੈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਕਰਿਮੁਕਤਹੋਤਾਹੈ। ਅੰਰ

ਕੇਟੀਤੀਰਬਤੇਕਾਸੀਕੀਉਤੇਵਸੇਖਤਾਹੈ। ਕਾ

ਸੀਦਿਖੈਮਰਦੇਦੁਲੇਕਉਦੇਦੁਸਨਮੁਨਹੀ। ਅੰ

ਤਤੀਰਬਦਿਖੈਮਰਦੇਦੁਲੇਕਉਦੇਦੁਸਨਮੁਨਹੋਤਾਹੈ। ਅੰ

ਰੁਸੇਕਾਸੀਦਿਖੈਪ੍ਰਾਪਤਿਮਰਤਾਹੈ। ਤਿਸਕੇਕਾਲੁਭੇ

ਰਦੁਕੀਤਾਨੁਨਹੋਤੀਹੈ। ਅੰਰਮਾਰੁਖਾਇਕਰਜੂਧ

ਹੁਆ। ਤਬਮਹਾਦੇਦੁਉਪਦੇਸੁਕਰਤੇਹੈ। ਤ

ਬੇਮੇਮਹੋਤਾਹੈ। ਅੰਰਮੁਲਹੀਕੇਕਰਤੇਹੈ। ਅੰ

ਖਗੀਲਿਖਦੁਬੇਲਦੁਬਾਲੁ। ਲਿਖਦੁਬੇ

ਲਲੁ। ਤਿਹਉਤਿਅਖਰਾਹੀਕਾਸੁਤਾਉਹੈ। ਤੰ

ਤੇਸੁਕਤਾਸਿਮਰਤਅਨਸਾਰੁਹੀਲਿਖਦੁਬੇਲ

ਨਾਮ ਅਖਰਾਸਿਰਸੀਸੇਗੁਵਖਾਨਾ ਅਖਰਾਸਿ
 ਰੁਸੀਸੇਗੁਵਖਾਨਾ ਅਖਰਕਾਇਸਕੇਸਿਰਸਾਬਤ
 ਸੀਸੇਗੁ ਸਾਸਤ੍ਰਮੇਕਹਾਹੀਐ । ਦਿਧਾਤਨੇਇਸਕੇ
 ਸਿਰਪੁਰਅਖਰਲਿਖਦੀਏਹੈ । ਸੁਰਤਸਿਮਰ
 ਅਨਸਾਰੀਹੋਵੇਗਾਉਸੀਸਾਰਸਾਰਗੁਤੇਪਾਰਪ
 ਏਗਾ । ਅੰਗੁਰੁਰਤਸਿਮਰਤਕੇਬਾਹਰਿਹੋਵੇ
 ਗਾਏਜੀਸਾਰਸਾਰਗੁਰੇਮੇਰੂਏਦਾ । ਸਿਨ੍ਹਇਹੁ
 ਲਿਖਆਤਿਸੁਸਿਰਨਹਿ । ਜਿਵਦੁਰਮਾਇਤਿ
 ਵੈਤਿਦੁਪਾਹਿ । ਜਿਸਨੇਇਹੁਅਗੁਲਿਖੇਹੈਤਿ
 ਸਕੇਸਿਰਇਹੁਅਖਰਨਹੀ ।

ਪ੍ਰੀਤਿਪਤਿਦੁਰਮਾਨਾ ਅਗਾਮਿਐਪੀਤਿ

ਤੀਹੈ । ਤਿਏਹੀ ਅਖਰਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤੇਹੈ । ਜੇਸਾਜੇ
 ਸਾਸਿਸਕਾਕਰਮੇਹੋਤੇਜੇਤੀਸੇਹੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਮ
 ਗਾਮਾ । ਤਿਜੀਕੇਅਨਸਾਰਲਿਖਕੀਲਿਖਸਾ
 ਤਾਹੈ । ਏਤੇਕਹੈਕਾਇਹੀਪ੍ਰਮਨਹੈ । ਕੁਲੇਕ

ਮਹੀਕਾਮੁਤਮਾਸੁਕਰਨਾਮੁਤਕੀਤਤਿਤਨਉ ੪੦
ਸੇਤਾਬਿਧਾਤਨੇਲੇਖੁਕੀਮੁਤਿਤਸਾਬਨਮੁਤੀ
ਲਿਖਾਇਨਾਵੇਨਾਹੀਕੁਪਾਇਨਿਲਮੁ
ਸੁਧੇਗਤਬੀਤੇਤੇਗਲੇਖਮਿਦੇਗਾ। ਤਿਨ
ਨਮੁਤੇਰਕੇਈਭੀਟਿਕਲਨਹੀ।

ਬਕਨਮੁਕੀਮਹਿਮਕਰਤੇਹੈ।
ਤਰੀਮੈਹਬਧੇਰਤਨਦੇਹਿ। ਪਾਣੀਧੇਤੇਉਤਰ
ਸੁਧੇਹਿ। ਜੈਸੇਹਾਬਧਗਤਨੁਕਿਮਕਰੀਐ।
ਵਿਸਤਾਰਕਰਕੇਦੇਹਹੀਮਲੀਨਕਰਕੇਲਿਖਾ
ਇਮਾਨੁਪੁਆ। ਜੈਸੇਲਾਜਬਧੇਦੁੰਦੇਕਰਕੇਸੁਧ
ਹੇਤਹੈ। ਮੁਤਪਲੀਤੀਕਪੜ੍ਹਹੋਇ। ਦੇਹਿਸ
ਬੂਟਲਾਈਮੈ। ਓਹਿਧੇਇ। ਅਰਮੁਤਮਾਦ
ਕਉਕਰਕੇਦੁਸੁਤਮੁਸੁਧਹੇਤਹੈ। ਜੈਸਾਬੂ
ਟਸਾਬਸੁਧਹੇਤਹੈ। ਤਰੀਮੈਮੁਤਿਪਾਪਕੇ
ਸਿਕਾ। ਓਹੁਧੇਪੇਨਵੈਕੇਰਗਾ। ਅਰਧਾਧਕ

ਰਕੇ ਬੁਧਸੇ ਮਲੀ ਨੁਬੁਈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਸਪੈ ਕੇ ਸੁਰ
 ਹਰੇ ਤਿਸੁ ਕਰਕੇ ਸੁਧਹ ਤੀਹੇ । ਤੁਭੇ ਨਾਮੁ ਸਪੈ
 ਹੀ ਕਾਮੁ ਬੁਧਾ ਸੁਕਰੇ । ਸਿਹੀ ਸਿਜਾ ਤਤਪੁ
 ਸੋਹੇ । ਤੁਭੇ ਬਿਸਨ ਨਾਮੁ ਬੀ ਸਿਸਕੀ ਰਚਹੇ ਸਿ
 ਸੇ ਹਿਸਨ ਨਾਮੁ ਸੋਪੇ । ਸਿਵ ਨਾਮੁ ਪਰਹੁ ਚਹੇ ਸਿ
 ਸੇ ਸਿਵ ਨਾਮੁ ਸੋਪੇ । ਬਿਨਾ ਨਾਮੁ ਪਾਧ ਕਾਪਿ ਸੁ
 ਰਨੁ ਦੁਟੇ ਗਾ । ਨਾਮੁ ਤੇ ਰਹਾ ਤਿਸੇ ਪੁੰਨ ਹੇ ਤੇ ਪਾ
 ਪਹੀ ਕੇ ਰੁਤੀ ਸੋਹੇ । ਸੋਈ ਕਹਿਓ ਭੀ ਮੁਨੀ ਪਾਪ
ਮਾਪੁਦ ਨਾਉ ਸਿਸੇ ਪੁੰਨ ਨਾਮੁ ਕਰਾ ਤੇ
 ਸੋਹੀ ਪਾਪੀ ਨਾਮੁ ਕਰਾ । ਪੁਸਨੁ ਰੁਲਾ ਸੀਕ
 ਹਈ ਮੇ ਤੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਾਦੁ ਤਾਹੇ । ਧਨੁ ਵਾਨੁ
 ਭੀ ਕਰਾ ਲਿਖਨੁ ਭੀ ਕਰਾ । ਸੇਏ ਨ ਬਰਾਬ
 ਰਿਕੇ ਸੇ ਰਹਿ ਰਿਕੇ । ਤੇਥੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਉ ਬਰਾ
 ਕੇ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੋ । ਗੁਰੁ ਉਤਰਹੇ ਤੇ ਹੋ । ਕਰਕਰਿ
 ਲਾ ਲਿਖ ਲੇ ਸਾਹਿ । ਸੇ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕੀ

ਕੀਮਤੀ ਦੁਨੀਆ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਤਿਲਿਖਤਿ ਗਏ ॥ ੪੬ ॥
 ਸੋ ਚਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਤਿਕਾਇਖ ਮਾਹੂਆ ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀਆ
 ਪੈਲੇ ਜਾਬੈ ਲੇਗਏ ॥ ਮਾਪੇ ਬੀਚ ਮਾਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿੰਗੇ ॥
 ਮਨ ਕਹੁ ਕਮੀ ਮਾਵਹਿੰ ਮਾਪੇ ਹੀ ਪਾਨ ਰੂਪ ਬੀਜ
 ਕੇ ਬੇਇਆਬਾ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਮਾਪੇ ਹੀ ਤੇ ਭੋਗਤ
 ਪੜਾ ਕੇ ਦੁਲ ਪੁੰਨ ਦੁਨੀ ਕੇ ਦੀਨਹੀ ॥ ਪੁੰਨ ਪਾਪ
 ਮਿਜਰਤ ਹੀ ਕਰਮ ਸਰਕਰ ਕੇ ਹੋ ॥ ਪੁੰਨ ਕੀ ਮਾਬਾ
 ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਹੋ ਗੁਲਗਾ ॥ ਫਿਟਕਰੁ ਕਮਨ ਜ
 ਭੀ ~~ਲਖੀ ਪਾਪੀ ਮਾਕਤਾ ਮਾਬਵੀ ਹਰੁ ਕਰ~~
 ਕੇ ਦੇਖੇ ਦੇਨ ਬਰ ਬਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਪੁੰਨ ਪਾਪ
 ਕਰ ਮਾਵਾ ਗਵੁਣ ਤੇ ਦੁਰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਦੂਰਿ
 ਕਰੈ ਦੁਲਾਨ ਮੁਹੀ ਹੋ ॥ ਤੇਤੇ ਨ ਮੁਹੀ ਕਾਮ
 ਕੁਮਾਰ ਕਰੈ ॥ ਇਤ ਕਹੈ ਕਾਹਿ ਹੀ ਤਤਪ
 ਰ ਕਰੈ ॥ ਕੁਲ ਮਿਸਰ ਬਜਾ ਸਤੇ ਪੁਰਾਣੇ
 ਮੇ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਹੀ ਕਾਤੇ ਪ੍ਰਤਪਾ ਦੁਨੀ ਮਾਚੈ ॥

ਜਾਹਿ ॥

ਅਰਪਾਪਕਰਮੇਹੀਕਭੇਨਿਖੋਧਕੀਅਹੈਮਤੁਮੇਨਪ੍ਰੰ
 ਪਾਪਦੋਨਬਰਾਬਰਕੇਹੀਕਹੈ। ਇਹਤੁਮਾਰਾਬਚਨੁਹ
 ਮਕੈਸੇਮਨੇਗਾ। **ਉਕਾਰਕਾਤੇਹੈ।** ਤੀਰਥਤਪੁ
 ਦਇਆਦਤਦਾਨੁ। ਭੋਕੇਪਵੈਤਿਲਕਮਾਨੁ। ਤੀ
 ਰਥਕੀਏਅਥਦੁਤਪਕੀਏਅਥਦਾਦਇਆਕਰੀ।
 ਅਥਦੁਤਿਜੁਤਿਜੁਕਲਾਵਿਖੈਉਚਤਜੇਦਨਬਾਸੇਈ
 ਅ। ਇਹੀਤੇਪ੍ਰੰਨਕਰਮੁਹੈਤਿਨੇਕਰਕੇਪਾਇਆਜੇ
 ਤਿਲਕੁਰਮਾਨੁ। ਤਿਨਕਾਟਲਾਕੁਛਏਕੁਛਗੁਮਿ
 ਲਾਤੇਕਿਆਹੁਆ। ਐਸੇਮਜੂਰਨਚਾਰੁਪਹਿਰਿਮ੍ਰਿ
 ਤਕਾਦਈ। ਰਾਤ੍ਰਕੀਮਿਲੇਚਾਰੁਪੇਸੀਜੇਈਖਾਇਲੀ
 ਏ। ਕਾਲਕਿਟੇਰੁਛੁਖੇਕਾਕੁਖਾ। ਈਹਾਪ੍ਰੰਨਕਰਮੇ
 ਕੇਨਿਖੋਧਕਤਤਪਰਜੇਹੈ। ਗੁਰਕਹਤੇਹੈ। ਸੁਟ
 ਮਾਮੀਨਮਾਮਨਕੀਤਾਭਾਉ। ਸੁਬਗੁਰਉਪਦੇ
 ਸੁਦਮਾਰਾਨਮਕੇਸੁਣਾ। ਅਰਮਾਨੁਲੀਆਮ
 ਅਰਮਾਨੁਕਹਿਉਜੀਕਾਮੁਤਮਾਜੁਕੀਆ। ਤਕ

ਅੰਗਤਤੀਰਥਮਲਨਾਉ ਸੁਬਸਕਵਣਾਇਕ ੪੨

ਕੀਏ ਤਤਤਿਸਕੇ ਅੰਗਵਿਖੇਗੀ ਪਰਮਤੀਰਥਪ੍ਰਾਪ

ਤਿਹੁਆਤਿਜੇਵਿਖੇ ਅਨਿਤੁਜਨਮਕੀ ਮਲੀਨਤਾ

ਕੇਨਾਸਕਰਦੈਵਾਲਾਇਸਨਾਨੁਕਰਕੇਯੋਟੇਹੁਇਸ

ਨਾਨਕਰਣਨਾਪਰਿਵਿਸਨੁਧਰਮੇਲਿਖਹੈ ਅਜਿ

ਕੀਜਿਹਦੁਕੇਅਗਰਵਿਖੇਹਰਿਹਿਅਖਰਕਾਸੁਯੁ

ਗਮਅਦਸਬਾਹੈ। **ਤਿਸਕੇਨਾਨੁਗਾਚਾਹੀਤਤਿ**

ਨਤਾਇਅਧੀ ਚਾਹੀਤਹੈ ਨਾਪੁਜਕਰਹੀਚਾਹੀਤ

ਹੈ। ਕਹਿਤੇਜਿਸਨੇਹਰਿਹਿਅਖਰਕਾਪੁਗਸਉ

ਚਾਹਤਕੀਆਸਭੀਤੀਰਥਤਿਸਕੇਅੰਗਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਹੁਏ। ਤਿਜਨੇਜਰਬਤੀਰਥਕਾਇਸਨਾਨੁਕੀਆਅ

ਸਮੇਧਤੇਅਰੁਨਰਮੇਧਤੇਲੇਕਰਕੇਯੋਟੇਦਖਣਾਸੇਸੁ

ਗਤਪੁਗਤਸੇਭੀਤਿਜਨਕੀਏ। ਅਰਜਰਬਦੇ

ਦੁਤਓਕਾਪੁਜਨਭੀਕਿਆਜਿਸਨੇਹਰਿਹਿਅਖ

ਰੇਕਾਯਗਮਕਹਾਅਨਮੁਤਿਜੀਨੇਜੀਤਹੈ। ਅਜਿ

ਸਹੀ ਸਿਹਦ ਕੇ ਮਗਰ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਹਿਹ ਮਖੋ ਕਾ ਯੁਗਮ
 ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਰਬ ਉਤਮ ਨਾਮੁ ਕਹਾ ਮਬਨਾਮੁ ਕੇ ਰੂਪੁ ਲ
 ਕਹਤੈ ਹੀ ਸਬ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੇ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਦਿਲ ਗੁਣ
 ਕੀ ਤੇ ਭਗਤ ਨਹੀ ॥ ਚਾਰ ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸੇ ਨ
 ਮੁਖਾਇ ਮਹੀ ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਹਿਹ ਦਾਰਤਾ ਰੂਪੁ ਲਖੈ ॥ ਹਿਨ
 ਗਈ ਦੁਸਰ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੀ ॥ ਕਹਿ ਤੇ ਗੁਣ ਸੇ ਹੀ ਨਮੁ
 ਕਾ ਰੂਪੁ ਲਖਿ ਮੁਤਾਮਾ ਦਕਤਿ ਨਾ ਬਿਨਾ ਭਗਤ ਹੀ ਨੁ
 ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਸੁਮ ਸਬ ਮਾ ਬ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ ॥ ਸੁਮ ਸਤ
 ਚਿਤ ਹੋ ਕਰਨਾਮੁ ਕਾ ਸਪਲਾ ਚਿਤ ਉਦਵੇ ਗੁਣਾ ਹੋ ਲਪ
 ਟੈ ॥ ਮਾ ਬ ਕਹੀਏ ਹਿਸ ਤੇ ਉਪਰਾਤਾ ਮਰ ਬਾਣੀ ਬੋਲ
 ਟੀ ਜੋ ਬੁਧ ਮਾਉ ॥ ਸੋਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਤ ਦਚੈ ਬੀਧਨੀ ਬੋਲ
 ਮਾਈਏ ਰਾਮ ਸੀ ॥ **ਆਈਏ ਠਕੁਰ ਸੀ ॥ ਮਾਈਏ**
ਮਾਨਿਧਨੁ ॥ ਸਦ ਸੁਗੁਣ ਸਦ ਮਨ ਚਾਉ ॥ ਸਤਿ ਸੋਹੈ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਤਿ ਸਕੇ ਗੁਣ ਬਾਣੁ ਕਹੈ ॥ ਸੁਨੈ ਲੇਖ ਦਾ ਗਾਇ
 ਬਾਇ ਕਾਹੀ ਮਨ ਦਿਖੈ ਉਤਸਾਹੁ ਰਹੈ ॥ ਦੁਸਰਾ ਉਤਸ

ਹੁੰਦਾ ਨਾ ਪਾਵੈ ॥ ਸੇ ਕੋਈ ਇਸ ਪਰ ਅਸੀ ਕਰਕੇ ॥ ਇਸੀ ॥ ੨੩ ॥
 ਅਰੁ ਅਸਕ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ॥ ਇਸ ਤੇ ਜਾ ਸੇ ਕ
 ਹੀ ਅਰੁ ਅਸਕਿ ਉਨ ਕਰਕੇ ॥ ਇਸ ਤੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਬੁਲਾ
 ਬੁਝਾ ਜਾਣੁ ਅਸੀ ॥ **ਇਸ ਤੇ ਸਭ** ॥ ਕਉਣ ਸੇਵੇਲਾ
 ਦੁਖ ਤ ਕਉਣ ਕਉਣ ਬਿਤ ਕੇ ਦੁਖਾ ॥ ਕਉਣ ਸੁਰਤੀ
 ਮਾਧ ਕਉਣ ਸਿਤ ਹੋ ਮਾਧ ਕਾਰਾ ॥ ਪੰਡਤ ਕੋ ਧਮ ਪੂਛਤੇ
 ਹੋ ॥ ਉਹ ਕਉਣ ਦੁਖ ਤ ਬਾ ॥ ਇਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਕ
 ਰੀ ਮਾਧ ਹੀ ਸੇ ਸੋ ਕੋ ਕਰਚਾ ॥ ਇਸ ਵਿਖੇ ਨੇਤੁਰ ਚੀ ॥
 ਸੇ ਸਾਕਰ ਮੁਕਰੇ ਗਤਿ ਸਾਹੀ ਫਲ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ਵਿਲੁਨ ਪਾ
 ਣੀ ਪੰਡਤੀ ਸੁਹੈਵੇ ਲੇਖੁ ਕਰਾਨਾ ॥ ਦੁਖ ਤੇ ਨ ਪਾਇ ਫਿਰਾਈ
 ਮਾਧਿ ਲਿਖ ਨੁ ਲੇਖੁ ਕਰਾਨਾ ॥ ਪੰਡਤ ਹੋਵੈ ਪੁਰਾਣ ਦੁਖ
 ਦੇ ਦੁਲੇ ॥ ਤਿਨੇ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲੇ ਕਉਣ ਜਾਣਾ ॥ ਇਸ ਵਿਲ
 ਮੇਲੇਖਾ ਕਿ ਮਾਧ ਹੀ ਸੇ ਸੇ ਕਰ ਮੁਕਰੇ ਗਤਿ ਸਾਹੀ
 ਫਲ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ਇਹੁ ਨੇਤੁ ਲਿਖੀ ਗਈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ
 ਸੀ ਸੁਹੈ ਕਰਾਨੁ ਕੀ ਲਿਖ ਤੇ ਲਿਖ ਦੇ ਦੁਲੇ ਤਿ

ਨੇਨੇ ਭੀ ਉਹ ਦੁਖ ਤਨ ਪਛਾਣਾ ਕਹਿਓ ਤੇ ਮੈ ਸੇ ਕੁਲਾ ਬੁ
 ਰਾ ਕਰ ਮੇ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਦਿਸਰਾ ਮਾਵ ਤੇ ਹੀ ਤੇ ਹੋ ਮੈ ਸਿਨੇ
 ਨੇ ਤੁਪਛਾਣੀ ਹੋਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਾਖ ਰਾਇ ਲੁਹੀ ਹੋ ਸੁਤੇ
 ਸੁਰਾਤ ਮੈ ਸਾਲ ਮੇ ਨਟ ਸੁਤੇ ਆ ਸੁਤੇ ਕੇ ਸੁ ਮਤ ਮ
 ਨੀ ਹੋ ਅਤਿਨ ਕੇ ਨਿਰਸਤ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ਬਿਤਵਾਰ ਨਯ
 ਗੀ ਸੀ ਲੇ ਰੁਤ ਕੇ ਮਾਚ ਨ ਕੋਈ ਅਸ ਬਿਤਵਾਰ
 ਰੁਮਾ ਸੁ ਰਿਤ ਦਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਨ ਨੇ ਤਰਾ ਹੀ ਥੀ ਅਤਿ ਸਕ
 ਮੇ ਹੀ ਭੀ ਨਹੀ ਆਣ ਤੇ **ਕਹਿਓ ਮੈ ਸਾਣ ਤੇ ਹੋਤੀ**
 ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਾਖ ਰਾਇ ਲੁਹੀ ਹੋ ਸੁਤੇ ਅਧਿਕੇ ਸੇ ਸਾਲ ਮੇ
 ਨਟ ਸੁਤੇ ਅਤਿ ਮੇ ਨਿਖੇ ਪਰੀ ਮਾਹੇ ਸੇ ਸਹ ਕ ਮੇ
 ਗੀ ਓ ਕਾ ਕੀ ਮਾਹੇ ਅਰ ਮੇ ਨਿਹ ਕਾ ਮੇ ਹੀ ਹੋ ਪ
 ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿ ਮ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ਆ ਕਰ ਤਾ ਜਿਸ ਦੀ
 ਕੇ ਸਾ ਮੇ ਮਾਧੇ ਸਾਣੇ ਸੇ ਹੀ ਨਿਹ ਕਾ ਮੇ ਹੀ ਬਿਤ
 ਵਾਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀ ਆਣ ਤੇ ਅਤਿ ਸਕੀ ਇਹੀ ਨਿਜ
 ਚੀ ਹੋ ਅਸ ਕਰ ਤੇ ਨੇ ਜਿਸ ਦਾ ਸੀ ਤੁਝੀ ਸਾਜੀ

੪੪
 ਇਸ ਬੁਝਿ ਕਰਤਾ ਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਇਸ ਕੇ ਜਾਨੈ ਸਾਬ
 ਹਮਾਰਾ ਕਿਆ ਕੀਮਤੈ ॥ ਰਿਹੈ ਨ ਕੁਸੁ ਨ ਕੀਆ ਚਹੀ
 ਤੇ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਇਹ ਨਿਸਚਹੈ ॥ ਤਿਸੇ ਨ ਜਾਣੈ ਬਿਨਾ ਹੀ
 ਸੁਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਾ ॥ ਅਰਦਾਸੁ ਤੀਸੁ ਕੀਏ ॥ ਕੁਲਾਸੀ
 ਸਾਹਿਬ ਹਾਂਦੇ ਦਸਾਸਤ ਹੀ ਕੀਤੇ ਮਹਿਮਾ ਕੀਏ ॥ ਤੁਮ
 ਨੇ ਏ ਕੁਲਾਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਦ ਨ ਕੀਆ ॥ ਦਿਦਸਾਸ
 ਤੇ ਕੇ ਉਠਿ ਨਾਇ ਦੀਆ ॥ ਕੁਲੇਸੀ ਤਹੁ ਏ ॥ **ਤਿਸ ਕੀ**
ਤਾ ਦਿਦਸਾਸਤ ਕੀ ਕੀਮਤੈ ਨਾਇਆ ॥ ਵੀਡਤਾ
 ਨਹੀ ॥ ਜਿਨਾਸੁ ਹੀ ਨੁਦੇ ਦੇ ਕੇ ਅਭ ਮਾਨੀਏ ॥ ਤੇ ਉ
 ਠੇ ਹੁਈਯੀਏ ॥ ਐਹੁ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਉਠੈ ॥ ਕਿ
 ਉਕਰਾ ਆਖਾ ॥ ਕਿਉ ਸਲਾਹੀ ॥ ਕਿਉ ਦੁਰਨੀ ॥ ਕਿਉ ਮਾਦੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਜਤੁ ਕੇ ॥ ਐਹਿ ਕਦੁ ਇਕੁ ਜਿਮਾ
 ਨਾ ॥ ਮੇਰਿ ਉਕਰ ਕਰਾ ॥ ਜੇ ਸਾਸਤੀ ॥ ਏ ਕੁ ਬੁਰੇ ਹੋ ॥
 ਅਰਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ॥ ਏ ਕੁ ਕੇ ਦੁਸਰੇ ॥ ਅਭ ਮਾਨੁ ਮੇਲੇ ॥

ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਿਨ ਕੇ ਸਲਾਹੇ ਭੀ ਰਿਸੇ। ਅਰ ਕੁਲਾ ਬੁਰਾ
 ਸਾਣ ਕਰ ਉਨ ਕਾ ਦੁਰ ਨ ਨ ਭੀ ਕਿਸੇ ਕਰ ਉਹ। ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਕਹੀਏ ਕੀ ਅਥਾਤ ਤੇ ਜ ਭ ਕੇ ਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੀ ਹੋ। ਅਰ
 ਤੇ ਕਤੇਰੇ ਕਾ ਸਿਅ ਲਾ ਦਿਸੁ ਟਿਅ ਦੁਤ ਹੋ। ਇਕ ਪੰਃ
 ਤਯੁ ਕਤ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਦੂਸਰਾ ਖੰਡੁ ਕਤਾ ਹੋ। ਤੀਸਰਾ
 ਕਹਿਤਾ ਹੋ। ਚਉਥਾ ਖੰਡੁ ਦੁਤਾ ਹੋ। ਸਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ
 ਪ੍ਰਸਪਰ ਖੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਤੇ ਹੋ। ਅਪਸਮੇ ਉਨ ਕਾ ਇਹ
 ਹਟਾ ਲਹੇ ਤਾ ਹੋ। ਤਤੇ ਨਿਰਮਾ ਕੁਮਾਨੁ ਹੋ ਕਰ ਕੁਜਨੁ
 ਕਰਨਾ। ਇਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੋ। ਜੇ ਵੀ ਗਾਰ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਫ
 ਰਾਸ ਪਬੁ ਦਤੀ ਨਾ ਪ੍ਰੀ ਕੀਤਾ ਅ ਕਹੀਏ। ਨਨ ਕਾ
 ਤੇ ਕੇ ਅਪੇਸ ਨੇ ਅਰੀ ਗਾਇਆ ਨ ਜੇ ਹੋ। ੨੭੫
ਪੁਰਸਿ ਬਹੁ ਹੋ ਸੇਬ ਡੁਢ ਨਾ ਮੇ ਕਰੇ ਕੇ ਬਡੁ ਹੋ। ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਨਾ ਮੁਸਾਧ ਕਰਤੇ ਅਨੇ ਕੁ ਕਿਤਾ ਰਬ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਇ
 ਸੇਧ ਰਤੇ ਅਨੇ ਕੁ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋ। ਅਰ ਨਾ ਮੁਖਿ ਨਾ ਪ੍ਰਮੇ

ਸੁਕੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਰਿਤ ਬਖੀ ਮਾਹਿ ਇਸ ਪ੍ਰੇ ਕੁਭੀ ਪ੍ਰ ੪੫
 ਮਾਨੁ ਨ ਹੋਵੈਗਾ ਤਿਨ ਨ ਮੇਕਾ ਕੀ ਮਾਸ ਬੁਕਿਛੁ ਹੋਤ
 ਏ। ਤੇ ਤੇ ਨ ਮੁਹੀ ਬੋਝੈ। ਨ ਮੇਕੇ ਛੋੜ ਕਰ ਮੇ ਮਾਧ ਕਿ
 ਸੇ ਦੇਗਾ। ਸੇ ਮੇ ਪ੍ਰਤਿ ਹੋ। ਸੇ ਮਾਰੇ ਪ੍ਰ ਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਦੁਖ
 ਹਰਾਇ ਮਾਹਿ ਇਸ ਮਾਹਿ ਇਸ ਮਾਸ ਬੁਨਾ ਪਵੈਗਾ। ੧੨
 ਮਾਹੁ ਦਿਦੁ ਮਾਸੁ ਰਹਿ ਮਾਹਿ ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਰਹਿ ਕੇ ਤੇ
 ਕਰਿ ਗੁਰ ਸਾਰੁ ਦਿਖਲਾਵੇ ਤੇ। ਪਤਾਲਾ ਪਤਾਲੁ
 ਲਖ ਮਗਾਸਾ ਮਗਾਸਾ। ਓੜਕੁ ਓੜਕੁ ਭਾਲ ਬਕੇ
 ਪਤਾਲੇ ਕੇ ਤੇ ਲਖ ਪਤਾਲੇ ਹੋ। ਮਗਾਸਾ ਮਗਾਸੇ ਕੇ
 ਉਪਰੁ ਲਖ ਮਗਾਸੇ ਹੋ। ਦਿਦੁ ਮਾਹੁ ਮਾਹਾ ਪ੍ਰਤਿ
 ਮਗਾਸੇ ਗੁਰੁ ਮਗਾਸੇ ਗੀ। ਦੁਦੁ ਤੇ ਦੁਦੁ ਤੇ ਬਕ ਪ੍ਰ
 ਤੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇਆ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਮਗਾਸਾ ਪ੍ਰ
 ਤਾਲੁ ਮੇ ਤੇ ਪ੍ਰ ਮੇ ਸੁਰ ਮਾਹਿ ਦੁਖਾ ਕੇ ਹੀ ਹੋ ਤੇ। ਸੁਖ
 ਸੇ ਕਲਾ ਪਵੈ ਛੋਗਾ ਤ ਬੀ ਤੇ ਮਾਹਿ ਦੁਖਾ ਸਾਂਤ ਹੋਵੈ
 ਗੀ। ਸੇ ਬਿਨੁ ਕੁਸ ਨੁ ਮਗਾਸਾ ਮਾਨੁ ਸੇ ਕਲਾ ਪ੍ਰ
 ਬੀ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਸੇ ਕਲਾ ਪ੍ਰ ਕਰਿ ਹਿਤ ਹੋਨਾਇ

ਹੀ ਅਵਿਦਮਾ ਕਾ ਅੰਤ ਹੋ ॥ ਵੇਦ ਕਹ ਨਿ ਇਕ ਦਾਤੁ
 ਸਹੀ ਸਾ ਅਠਾਰਹਿ ਕਹਨ ਕਤੇਬਾ ਅਸਲੁ ਇਕ ਧਾਂਤੁ ॥
 ਵੇਦੁ ਵੇਹੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਏਕੁ ਅਵਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ॥ ਦੂਸ
 ਰਾਨਹੀ ॥ ਅਰ ਅਠਾਰਹਿ ਸਾਰੁ ਕਿਤ ਬਾਤੀ ਇਹੀ
 ਕਹਤੀਆ ਹੋ ॥ ਅਜੁਲੀ ਇਕ ਧਾਂਤੁ ਹੋ ॥ ਤਿਥੇ ਵੇਦੁ ਸੁ
 ਵਰਣਤੇ ਅਨੇਕ ਭੂਖਣਾ ॥ ਬਣਤੇ ਜੁ ਵਰਣਤੇ ਬਿੰਨੁ
 ਕਛੁਤੀ ਬੇਨਹੀ ਪੂਛੇ ॥ ਅਬ ਮੇਸਾ ਸਮਝੈ ਗਾਤਬੀ
 ॥ ਅਵਿਦਮਾ ਨਾ ਜੁ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਲਿਖਹਿ ਇਤ ਲਿਖੀ
 ਮੇਲੇ ਖੋਹੇ ਵਿਤਾਜੁ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਅਨੰਤੁ ਤਿਸੁ
 ਰੀਰ ਚਨਾਤੀ ਅਨੰਤੁ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਤੁ ਹੋਹੀ ਨਹੀ ॥
 ਤਿਸੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਦੁਆ ਕਾ ਕਿਆ ਲਿਖੇ ਗਾ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਦੁਰਾਮਾਖੀ ਏ ਮਾਧੇ ਜਾਇ ॥ ਮਾਧਾ ਆਪ ਨਾਮੁ ਹੋ
 ਸਲ ਕਾ ॥ ਬੁਝੇਈ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜਲ ਕੇ ਜਲ ਸਾਣਤੀ
 ਬੂੰਦਤੀ ਸਲਾ ॥ ਅਰੁ ਨਦੀ ਨਾਨਾ ਥੀ ਸਲਾ ॥ ਜ
 ਮੰਦੁ ਥੀ ਸਲਾ ॥ ਮੇਜੇ ਹੀ ॥ ਤੇ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ॥
 ਟੁਟਾ ਹੋ ॥ ਜਿਥੀ ਦੁਰਾਹੋ ॥ ਅਬ ਦਾਮਾਪੈ ਏਵੀ ਚਾਰ

ਦੁਮਾਰਾ ਮਾਪੇ ਮਾਪੇ ਕੋਲ ਦੁਹਰੇ ਸੋਈ ਵੀਚ ਰੁਕੇ ੪੬

ਗਾਉ ਮਾਪੇ ਮਾਪੇ ਕੋਲ ਰੁਪਹੀ ਨਹੀ ਰੇਗਾ ੨੨੨

੨੨੨ ਇਹ ਨਿਜ ਦੁਹਰੇ ਸੋਈ ਪਾਉ ਹੋਇ ੨੨੨

ਮਾਲਾ ਪੀਸ ਲਾਹਿ ਇਤੀ ਸੁਰਤ ਨ ਪਾਈ ਮਾਨ ਦੀ ਮ ੦

ਮੇਤੇ ਦੁਹਰੇ ਪਦ ਵਿਸਮੰਦਨ ਮਾਨ ਦੀ ਮਹਿ ਮਾਲਾ ਹਿ

ਸੋਈ ਨਾਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦੁ ਇਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੇ

ਰੁਕੀ ਉਸਤਿ ਤਕਰ ਦੀ ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਸਮੁਦੇ ਕਾਇ

ਹੀ ਜਾਯਨ ਹੋ ਇਤੀ ਸੁਰਤਿ ਭੀ ਤੇਨ ਪਾਈ ਨਦੀ

ਮਾਨ ਲੇ ਸੋ ਸਮੁਦੇ ਮਾਇ ਪੜੇ ਏ ਸੋ ਨਦੀ ਮਾ

ਨਾਲੇ ਤੇਨ ਹੀ ਠਹਰੇ ਸਮੁਦੇ ਰੁਪਹੀ ਹੋਇ ਸੁਭੇ ਏ

ਸਮੁਦੇ ਜਾਹਿ ਸੁਲਤਾਨੁ ਗਿਰਗ ਸੋਈ ਮਾਲਾ ਪਨ

ਕੀਤੀ ਤੁਲਨ ਹੋਰੁ ਨੀ ਸਿਤਿ ਸਮੁਦੇ ਨਦੀ ਸਰਹਿ

ਸਮੁਦੇ ਜਾਹਿ ^{ਤਮ} ਸੁਲਤਾਨੁ ਪ੍ਰੇਮੇ ਸਰਹੀ ਸੁਭੇ ਤਿਸ ਕੇ ਮ

ਨੇ ਮੇਨਾ ਦਿਸ ਰੇਗਾ ਤਬ ਸਿਸ ਮਾਲਾ ਪਨ ਕੀਤੇ

ਲੀਏ ਇਹ ਬਾਬ ਪੜ੍ਹਾਹੇ ਤੇ ਸੋ ਪਹਾੜੇ ਕੇ ਤੁਲ

ਈਸੇ ਮਾਲਾ ਪਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੀਟੀ ਕੇ ਤੁਲਾ ਭੀ ਨ

ਹੀ ਜਦੋਂ ਗਾ ॥ **੨੩** ॥ ਸੇਕਉ ਦੁਸਾ ਕੁਸਨਹੈ ॥ ਬਿਤਗਰ
 ਕਹਤੇਹੈ ॥ ਅੰਤਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਦੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥ ਅੰਤਨ ਕਰ
 ਏਦੇ ਦੁਨ ਅੰਤੁ ॥ ਸਿਫਤੁ ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਤਿ
 ਸਕਾ ਤੇ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਜਿਸ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਕਰੋਗਾ ਮੇ
 ਮਹਿਮਾ ਤਿਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰੁ ਬਕਰੇਗੀ ॥ ਅਰਕਹਤੇਹੈ
 ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਜਿ
 ਸਨਾਮ ਕੇ ਜੇ ਪੈਗਾ ਸੇਈ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰੁ ਬਕ
 ਰੇਗਾ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਬਨਾ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਕੇ ਸੇਕਰ
 ਮੇਹੈ ਮਰਦਾਨਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਤੇ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਅੰ
 ਤਨ ਦੇਖਦੁ ਸੁਦਨ ਨਾ ਅੰਤੁ ॥ ਅੰਤਨ ਸੇਹੈ ਕਿਆ
 ਮਨ ਅੰਤੁ ॥ ਮਰਨਾ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਕੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰ
 ਸਨਹੈ ॥ ਸੁਰੰਗ ਨਾ ਬਜ੍ਰੀ ਬਦਹੀ ਨਾ ਬੁ ॥ **ਵੇਦੁ ਰਸ**
ਮ ॥ ਮੁਕਤ ਨਹੁ ॥ ਰਾਖੁ ਨਹੁ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਤੀ ਕਛੁ
 ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਮਰਸ ਰਹਦੁ ਕਰੀਏ ਸੇਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਤਿਨ
 ਮੇ ਸਿਸਕਾ ਮੁਕੁ ਮਾ ਸੁਕਰੇਗਾ ॥ ਸੇਈ ਮੁਕੁ ਮਾ

ਸੁਤਿਸਕੇਰਿਰਤਾਰਬੁਕਰੇਗਾ ਅਰਪੁਮੇਸੁਰੇਕੇਮਨ ੪੭ ਨਾ
 ਕਮੰਤੁਰਿਮਹਿ ॥ ਇਹੁਬੀਨਹੀਸਾਲਸਤਾ ਅੰਤੁਨ
 ਸੁਪੇਕੀਤਾਅਕਰਾਅੰਤੁਨਸੁਪੇਪਾਰਵਾਰਾ ॥ ਪੁਮੇਸੁ
 ਰੁਨੇਸਗਤਕਚੇਕਾਬਲਾਇਆ ॥ ਅਰਕਹਤਕਰਹੈ
 ਅਰਕਹੇਕਾਬਲਾਇਮ ॥ ਸੇਵਿਚਾਰੇਬਿਨਾਭੀਮੇ
 ਸੇਕਹੇਗਾ ॥ ਤੇਭੀਤੇਪੁਮੇਸੁਰੇਕੇਤੇਸਮਰਦਕੀਅ ०
 ਹੈ ॥ ਯੇਨਕਿਨਪੁਕਾਰਪੁਮੇਸੁਰਕਾਜਿਸਰਲੁਕਰਟ ०
 ਇਸਕੀਕਲਿਆਲੁਕਾਰੇਤੇਹੈ ॥ ਅਰਸੇਵੀਚਾਰ
 ਕੇਕਹੇਗਾ ॥ ਤੇਵੀਚਾਰਦੁਆਰਸਗਤਪੁਮੇਸੁਰਰੂਪ
 ਹੀਜਿਧਰੇਵੈਗਾ ॥ ਸੇਸੇਸੁਪਨਵਿਖੇਅਪਲਾਸੰਕਪ
 ਲਾਹੀਤੇਸਗਤਰੂਪਬਲਸਤਾਰੇ ॥ ਸੇਕਲਪਤਿਭਿ
 ਨਕਦੁਭੀਤੇਨਹੀਹੇਤਾ ॥ ਟੈਸੇਹੀਇਹੁਸਗਤਪੁਮੇ
 ਸਰਕਾਸਿਕਲਪਪਰਮੇਸਰਰੂਪਹੀਹੈ ॥ ਤਿਤੇਆਪ
 ਲੁਆਪੇਕਸਤਿਸਰਰੂਪਮਾਨਲਾ ॥ ਇਹਤੇਪਰਮ

ਕਲਿਆਣੁ ਜਾਧਨੁ ਹੋ ॥ ਅੰਤ ਕਾਰਣੁ ਕੋਤੇ ਬਿਲਲ ॥
 ॥ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨੁਪਾਇ ਸਾਹਿ ॥ ਇਹੁ ਅੰਤ ਨੁ ਜਾਣੈ ਕੋ
 ॥ ਇਹੁ ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਏ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ॥ ਇਨ ਬਾਤੇ ਕਾ ਅੰ
 ਤ ਪਾਵੁ ਦੇਸੀ ਮਤ ਕੋਤੀ ਹੀ ਤਰਜ ਤੋਹੀ ॥ ਤਿਜੁ ਪਰਮੇ
 ਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦੇ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇ ਸੁਣੋ ॥ ਇਸੁ ਅੰ
 ਤ ਕੋ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀ ਸਾਣੁ ਤਾ ॥ ਬਹੁਤ ਕਹੈ ਗਾਇ ਬ
 ਹੁਤ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੋਤਾ ਸਾਹਿਗਾ ॥ ਸਾਏ ਸੰਕਲਪ ਰੂ
 ਪ ਹੋ ॥ ਦੁਤਾ ਸਾਹਬ ਉਚਾ ਸਾਉ ॥ ਉਚੇ ਉਪਰ ਉਚਨ ॥
 ਉਚਾ ਦੁਤਾ ਸਾਹਬ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮੇਸੁਰ ਮੇ ਉਚਾ ਕਿਅ ਕ
 ਹੀਏ ॥ **ਸਰਬੁ ਉਤਮ ਹੋ ॥ ਅਰਜਾ ਮੁਖੁ ॥ ਸਿਰੁ**
 ਸੇਸੁ ਰਬੁ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ ਹੋ ॥ ਹਿਰਾ ਮੁਹਿਰਾ ਪਦੁ ਹੋਰ
 ਮੇਸੁਰ ਹੋਰਾ ਵਲਾਰੇ ॥ ਹਿਰੁ ਤੇ ਸੁਹੇ ਮਨੁ ਮਬ ਰਿਪੋ ਹੋਰ ॥
 ਦੂਰ ਮਰਦਨੁ ਹੋਰਾ ॥ ਬਿਦਹੋਰਾ ਉਬੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ਸੁਨ
 ਬਾਹਿ ਸਿਦਹੋਰਾ ਦੁਹੋਰਾ ਸੁਦੇਦਹੋਰਾ ਪੀਨਾ ਬਾ ॥

ਹੇਠਮੇਦਾ ਧਰਮੁ ਰਾਜੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ੪੮
 ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੇ ਨਿਰੰਕੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਹੇਠੁ ਤੇ ਤਿਨ
 ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਦੂਰ ਹੋਇ ਤੇ ਤਿਆਗੁ ਲਾਗੁ ॥ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨੁ ॥
 ਲਾਤੇ ਸਮਕੀਟਾ ਸੀ ਤੇ ਛੁਟਾ ॥ ਇਸ ਪਰਤੇ ਸਾਸਤਰੇ
 ਕੇ ਲਾਘੇ ਪ੍ਰਮਾਦੁ ਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨੁ ਬਿਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਹਨੇ ਬਿਸੀ ਕੇ ਸਮਕੀਟਾ ਸੀ ਤੇ ਛੁਟਾ ॥ ਇਦੀ ਮਥੇ ॥ ਤਿ
 ਸੁਪ੍ਰਮਾਦੁ ਕੇ ਕੋਈ ਭੀ ਤੇ ਨਹੈ ਦੇਗਾ ॥ ਤੇ ਤੇ ਨਾਮੁ ਸ
 ਰਬ ਉਤਮੇ ਤੇ ਭੀ ਉਤਮੇ ਹੈ ॥ ਅਬ ਨਾਮੁ ਸੁਪ੍ਰਮਾਦੁ
 ਲਾ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ **ਸੋਈ ਗਾਹ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥** ਇਹੁ ਰੂਪੁ
 ਚਾਹੈ ਦੇ ਕੇ ॥ ਤਿਸੁ ਉਚੇ ਕੇ ਸਾਏ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਤੇਤਾ ਬ
 ਡਾ ਉਚਾਹੈ ਦੇ ॥ ਸੋਈ ਤਿਸੁ ਉਚੇ ਕੇ ਉਚਾਹੈ ॥ ਇਹੁ
 ਇਸਕਾ ਅਰਥ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਮ ਕੇ ਤੇਤਾ ਬਡਾ
 ਉਚਾਸਾਨ ਕਰਨਾ ਪਗਾ ॥ ਇਹੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਨਾਮੁ
 ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਤੇਤਾ ਹੀ ਬਡਾ ਉਚਾਹੈ ਤਾਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ਰੂਪ
 ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ਤੇ ਉਨ ਨਹੀ ਰਹਿਤਾ ॥ ਰ

ਭੀ

ਲਾਜੀ ਸੇਨਾ ਮੇ ਸਾਹੇ ਤੇ ਸੁਭ ਲੇ ਕੁਨਾ ਮੁਸਪ ਕਰਿ ਨਾ ਮੁਰ
ਪਕਿ ਉਨਹੀ ਹੇ ਸੁਭੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਉ ਕਰਾਰ ਕਹਤੇ ਹੋ
ਸੇਦੁ ਰੂਮਾ ਪਸਾਇਆ ਪਾਪਾ ਪਾਪਾ ਨਾਨਕ ਨਦੀ ਕਰਮੀਦ
ਤਾ ਸਿਤਾ ਬਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਮੇ ਤਿਸੇ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਾਪ
ਹੀ ਸਾਨੁ ਤਹੈ ਦੂਸਰਾ ਸਾਨੁ ਹੀ ਜਕਦਾ ਅਰਸਾਇ
ਉਹੀ ਜਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਤਿਸੀ ਪਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿ
ਸੇਨੇ ਅਨੇਕਾ ਅਨਾਇਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਬ ਸੁਭ ਕ
ਰਮ ਕੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਨਦਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕਰਮ ਕੀ ਦਾਤ ਹੈ
ਜਿਸ ਕੇ ਪੂਰਬ ਅਨਮੇ ਕੇ ਭੁਲੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਸੁ
ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਨਦਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਤਾ ਕਹ ਸਿਕਰਮ
ਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੇਸੇ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਸੇ
ਤਿਸੇ ਕੇ ਬੁਧਤੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਸੇ ਕੇ
ਨਦਰ ਭੀ ਹੋਤੀ ਹੈ **ਜਿਸੇ ਦੁਰ ਕਹਤੀ ਹੈ** ਬਹੁਤਾ
ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਨਾਸਾਇ ਦੁਰ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨਤਮ

ਮਾਇ ਬਹੁਤ ਕਰਮੁ ਮਿਸੇ ਨ ਕੀ ਮਾਹੋ ਦੇ ਗਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮੇ ੪੬
 ਸੁਰਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸੇ ਹੋ ਦੇ ਗੀ ਬੇਨ ਕਰਮ ਦੁਲ ਪ੍ਰਨ
 ਹੋ ਦੇ ਗੀ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਿਉ ਨੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾਤਾ **ਗੀ**
ਤਾਹੁ ਚਨੀ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਪੀਤ ਮਰਬ ਕਹਣੁ ਭੇਧ ਮੇਰੇ
 ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਸ ਮਾ ਕੁਛੀ ਬੇਨ ਬੇਨ ਬੇਨ ਬੇਨ ਮਾ ਕਰਤ ਹੋ
 ਤੇ ਨਿਹ ਕਮ ਹੋ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤ ਤੇ ਇਹ ਮਰਬ ਕਹਾ ਅਰੁ
 ਤੇ ਸਹਿ ਕਮ ਹੋ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤ ਦੂਸਰਾ ਮਰਬ ਕਹਣੇ ਹੋ
 ਬਹੁਤ ਕਰਮੁ ਮਿਸੇ ਨ ਕੀ ਮਾ ਤਿਸ ਕ ਉਫਲੁ ਭੀ
 ਬਿਧਾਤ ਨੇ ਇਸ ਕੇ ਮਜਤ ਕ ਪਰ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਲਿਖਿ ਹੋ ਸੇ
 ਜਾਤਾ ਨਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਦੁਹਾ ਦਾਤਾ ਸੁਹੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰੁ ਜੇ ਤਿਲੁ
 ਕੁਛੀ ਤਮਾਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਕਛੁ ਇਸ ਕ ਉਫਲ ਦੇਵੇ
 ਅਰੁ ਕਛੁ ਕੁਛੁ ਲੇਵੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰੁ ਕਰਤਾ ਨਹੀ ਪਰ
 ਮੇ ਸੁਰੁ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਿਮਾਣੀ ਕਰਮੁ ਫਲੁ ਦਾਤਾ ਹੋ
 ਕੇਤੇ ਮੰਗਾ ਹਿਸੇ ਪ੍ਰਮਾ ਪਾਹੁ ਕਿਤੀ ਮਾਗਲੁ ਤੁਨ ਹੀ ਟੀ
 ਚਾਹੁ ਕੇਤੇ ਤੇ ਕਰਮੁ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰੁ ਤੇ ਇਹੀ ਮਾਂਗ

ਤੇਹੇ ਸੋਹਮ ਅਪਾਰ ਸੋਧ ਹੋਵਹਿ। ਹਮਾਰੇ ਸੁਧਕਾਰੇ
 ਪਾਰਨਪਦੇ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਮਾ ਕੇਇ ਹੀ। ਚਾਹੀ ਤਹੇ। ਸੋਹ
 ਮ ਅਗਣਤ ਵੀ। ਚਾਰਨ ਹੋਵਹਿ। ਜਦਾ ਹੀ ਵੀ। ਚਾਰੁ ਦਿ
 ਖੇ। ਮਗਨ ਰਹੇ। ਕਰਮੁ ਤੇ ਦੇ ਨੇ ਨੇ ਕੀ। ਆ। ਕਰਮੁ ਅਨੁ
 ਸਾਰੀ ਦੇ ਨੇ ਕੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ। ਬੁਧ ਉਪਜੀ। ਦੇ ਨੇ ਕੇ ਪਰ
 ਮੇ ਸੁਰਤ ਕੁਫਲੁ ਕੇ ਜੇ ਦੇਵੈ ਕਾ। ਕਿਤੇ ਖਪਤੁ ਦਹਿ ਦੇ
 ਕਾਹੁ ਲੇਲੇ। ਮੁਕਰ ਪਾਹਿ। ਕਿਤੇ ਦਿਕਾਰੁ ਮੇ ਹੀ। ਖਪਿ ਖ
 ਸ੍ਰਿਭੁਟ ਮਰਤੇ ਹੈ। ਕਰਤੇ ਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ
 ਫਲੁ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਤੇ ਚਹੀ ਹੀ। ਮਾਗਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਹੀ। ਕਿ
 ਸੀ ਕਾ ਦਰਬ ਲੇਲੇ। ਮੁਕਰ ਹੀ ਪੜਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ
 ਰਤੇ। ਇਹੀ ਮਾਗਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਪਰ। ਇਆ। ਲਹਮੁ ਕੇ ਪਰੇ
 ਕੇਤੇ ਮੁਰਖ ਪਾਹੀ। ਖਾਹਿ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਮੁਰਖ ਕੇ ਸੇ ਹੈ। ਸੇ
 ਕਿਛੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਪਾਇ ਸੁਭਤੇ ਹੈ। ਜੁਧ। ਮਜੁਧ ਪੁੰਨ
 ਪਾਪ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀ। ਦਿਚਾਰਤੇ। ਕੇਤੇ ਮਾ ਦੁਖ ਭੂਖ
 ਸਦਮਾਰ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਹੀ ਕੇ ਸੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਸਗੀਰ

ਕਸਬਕਬੀਭੀਨਹੀਹੋਤਾ। ਪੇਟਕੁਰਖਦਿਕਉਭੀਨਹੀ ५੦
 ਮਲਤਾਇਹੁਭੀਦਤਾਤੇਰੀਦਤਾਰਾ। ਹਿਕਰਮੁਫਲਕੇ
 ਦਤਾਮੁਸੁਗਰਿਹੁਸਭਤੇਰੀਦਤਾਹੈ। ਤਿਸਾਸਿਸਕਾਕ
 ਰਮੁਤੇਸਾਹੀਤਿਸਕਉਫਲਹੋਤਾਹੈ। ਬੀਦੁਖਲਾਸੀਤਾ
 ਏਹੋਇ। ਤਿਰੇਭੁਦੇਤੇਬੀਦੁਖਲਾਸੀਹੋਤੀਹੈ। ਬੁਰਕ
 ਰਮੁਕਫਲਲੋਹੇਕੀਬੇਜੀਅਰਕੁਲਿਕਰਮੁਕਫਲਜੁ
 ਤਿਨੇਕੀਬੇਜੀ। ਦਿਨੇਕੀਦਹੀਮੇਤੀਹੈ। ਅਰਤੇਰਾਗੁਣਾਮੁ
 ਹੀਤੇਰਾਨਮੁਸੁਤਿਸਕੈਜੀਪੇਗਤਬੀਤੇਬੀਧਨਤੇਛੂਟੇ
 ਗਾਹਿਕਮੁਖਨਸਕੈਕੋਇ। ਅੰਗਰਕੀਸੀਤਿਸੁਪਰਦੁਸ
 ਰੀਬਾਤਕਹਿਨਹੀਸਕਦਾ। ਕਿਤੇਹੀਲੋਕੁਸ਼ੀਗਾਬੁਰੇ
 ਕਰਮੁਕਰਕੈਮੁਕਰਪੜਤੇਹੈ। ਤਿਨਕੇਸੀਹੀਭੁਰੇਸਾ
 ਹੋਵੈਗਾ। ਅਗੇਭੀਮੁਕਰਹੀਪੜਿਕੈ। ਤਿਨਕਾਨਿਖੇ
 ਪਕਧਤੇਹੈ। ਤਿਕੇਖਾਇਕੁਆਖਣਪਾਹਿ। ਉਹਸਾਇਜੇ
 ਤੀਅਮੁਪਖਾਹਿ। ਤਿਕੇਸੀਪੁਰਖਖਾਇਕਿਅਕਹੀ
 ਤੇਬੁਰੇਕਰਮੁਕਰਕੈ। ਕੁਆਖਣਪਾਹਿਕਿਅਕਹੀਤਿ

ਸੁਰੇਕਰਮੁ ਕਰਕੇ ਅਰੇ ਸੇ ਸੇ ਮੁਕਰ ਪੜਤਾ ਬਤੇ ਸੇ ਹੀ
 ਮੁਕਰ ਪੜੇਗਾ ਉਹ ਜ ਲੇਗਾ ਸੇ ਤੀ ਮਾ ਯਮ ਕੀ ਆਚੇ
 ਟਾਮੁ ਖਪਰਖਾਵੇਗਾ ਕਿਸੁ ਕਰਮੁ ਕਾ ਕਉ ਦੁਫਲੁ ਪੁ
 ਪਾਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਕੋ ਬਿਨਾ ਪੁ ਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਸੀ ਨਹੀ ਸਾਨੁ
 ਤਾ **ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕਰ ਕੇ** ਆਪੇ ਸੁ ਲੇ ਆਪੇ ਦੇਇ
 ਆਖਹਿ ਜਿਉ ਕੇ ਸੀ ਕੇ ਸੇ ਪੁ ਮੇ ਸੁਰ ਆਪ ਹੀ ਕਰਮੇ
 ਕੇ ਸਾਨੁ ਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਦੁਲੁ ਭੀ ਦੇ ਤਾ ਹੋ ਇਸੁ ਕ
 ਰਮੁ ਕਾ ਇਹੁ ਦੁਲੁ ਹੋ ਤਾ ਹੋ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਸਬਾਰ ਬ ਕਹੇ ਦੇ
 ਲੇ ਭੀ ਸਗਤ ਮੇ ਕੇ ਸੀ ਕੇ ਸੀ ਹੋ ਯਾਗ ਯਦੁ ਲੁ ਕੁ ਸੇ ਸੇ
 ਮਹਾਨ ਭਾਵ ਇਹੁ ਬੁਰਾ ਕਰਮੁ ਹੋ ਇਸ ਕੋ ਮੇ ਨੇ ਕ ਬੀ ਭੀ
 ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਇਸ ਕਾ ਜ ਦਾ ਹੀ ਅਭਾ ਮਾ ਸੁਰ ਹੋ ਅ
 ਰੁਨਾ ਮੁ ਅਰਾਧਨੁ ਸਤਿ ਦੁਰਨੁ ਦਇਆ ਅਹਿੰਸਾ ਪ੍ਰਥਿ
 ਪਕਾਰਾ ਇਸ ਤੇ ਲੇ ਕਰਮੇ ਸੁ ਭਗੁਣੇ ਹੋ ਤਿਨ ਕਾ ਤਿ
 ਆਗੁ ਕ ਬੀ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਇਸੀ ਕਾ ਜ ਦਾ ਅਭ
 ਆਸੁਰ ਹੋ ਅਭ ਸਰਵੁ ਨੁ ਮਨੁ ਨਿਧ ਆਸੁ ਨ ਕਢ

ਲੁਭੇਹੈਜਖਿਅਤੁਕਰਤਿਸੋਕੇਗੁਰਕਹਤੇਹੈ॥ਸਿਸ ੫੧

ਨੇਬਖਸੇਸਿਫਤੁਸਾਲਾਹਿ॥ਨਨਕਪਾਤਸਾਹੀਪਾਤਿ

ਪਾਤਸਾਹਿ॥ਸਿਸੋਕੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਿਰਪਾਕਰਕੇਦਨੁਕਰ

ਤਾਹੈ॥ਸਿਫਤਿਕਿਅਕਹੀਏਆਪਣੇਨਮੁਕੀਮਹਿਮਾ

ਅਰਜਾਲਾਹਿਕਹੀਏਨਮੁਹੈਮਜਲਤਕਾਮਜਲਤਨ

ਮੁਹੈਦੁਵੇਕਕਾ॥ਦੁਵੇਕਨਾਮੁਹੈਸਤਿਅਜਤਿਕੇਨਿਰਦੇ

ਕਾ॥ਜਿਸਤਿਸੰਗੁਬੈਠਕਰਿਸਤਿਅਜਤਿਕਾਨਿਰਦੇ

ਕਰਤਾਹੈ॥**ਸਤਿਕਿਅਹੈ**॥ਅਰਮਸਤਿਕਿਅਹੈ

ਸਤਿਕਾਰਿਹਨੁਕਰਤਾਹੈ॥ਅਰਮਸਤਿਕਾਤਿਅ

ਗੁਕਰਤਾਹੈ॥ਐਸਾਐਪੁਰਖਹੈਜੋਪਾਤਸਾਹੁਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁ

ਰਹੀਹੈ॥**ਦੂਸਰੇ**॥ਈਨਹੀ॥ਤੁਤੇਓਹਪ੍ਰਮੇਸੁਰਹੀ

ਹੋਤਾਹੈ॥ਕਹੇਤੇਜਬਸਤਿਅਸਤਿਕਾਨਿਰਦੇਕੀਰੇਗਾ

ਤਬਜਤਿਜਕੂਪੁਮਾਤਮਾਆਪਣਾਅਪਹੀਠਹਿਰੇ

ਗਾ॥ਨਾਨਾਪ੍ਰਧੰਦੁਅਜਤਿਹੀਠਹਿਰੇਗਾ॥ਦੇਮਹੂਰਤ

ਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਖਟਵਾਂਗਾਰਾਸਮੁਕਤਿਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁ

ਆਮਰੁ ਜੇਸ ਦਾਹੀ ਸਤਿ ਮਸਤਿ ਕੇ ਵੀ ਚਾਰੁ ਮੇਸਰਾ
ਨਰਹਿ ਤੇਹੇ। ਤੇਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ। ਇਸੇ ਸੀਸੇ
ਨਾਹੀ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਮਿਤ ਹੀ ਸਰਵ ਲਾਦਕੇ
ਕਾ ਯਤਨ ਬਾ। ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਧੁਈ ਤੇ ਫੇਰੁ
ਯਤਨ ਕਾ ਹੋ ਕੇ ਚਾਹੀ। ਤੇਤੇ ਅਕਬ ਦੁਆਰਾ ਸਾਧ
ਏਤਾ ਹੀ ਜਿਧੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਨਕ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਮੁਖ
ਗਬਿਦ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜਿਰੀ ਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮੰਗ ਦਸੀ
ਨੇ ਸਰਵ ਲੁਕੀਆ। ਅਰਬਾ ਬਾਬਾ ਜਿਰੀ ਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਨੇ ਮੁ
ਖ ਗਬਿਦ ਤੇ ਬਾਬਾ ਧਰਮ ਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਨੇ ਸਰਵ ਲੁਕੀਆ
ਅਰਬਾ ਬਾਬਾ ਧਰਮ ਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਬਾਬਾ
ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਮਿਹਰ ਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਸਰਵ ਲੁਕੀਆ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੁਲ ਅਰਧਾਤ ਸਾਹੀ ਓਇ ਬੇਉਪਦੇਸ਼
ਰੀਤ ਚਲੀ ਆਈ ਹੈ। ਤੇਤੇ ਸਾਧ ਜੀ ਏਤਾ ਹੀ ਹੈ।
ਅਗੇ ਸੇਹੇ ਜੇ ਸਾਧ ਜੀ ਦਾ ਖਿਲਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਅਹਾਤ
ਰਬ ਕਾ ਹਰਿ ਬੀਸ ਖਿਲਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਵ ਜਿਸ ਟਿਸੀ ਕ

ਖਲਪਰਕਰਨਹੈ। ਮੇਸੇਹੀਮੈਰੁਮਰਦੇਕੇਖਿਲਾ ੫੨
 ਹੈ। ਤਿਸੇਹੀਅਮੁਲਗੁਣਤੇਕਰਸਮਾਪਤਪ੍ਰਯੋਤ
 ਸਪਸੀਕਾਖਿਲਹੈ। ਜੇਪਾਤਸਹੈਕਾਪਾਤਸਾਹੁਹੁ
 ਅਸੇਪਾਤਸਾਹੁਮਾ। ~~ਸੇਈਗੁਣਕਰਤੇਹੈ।~~ ਅਮੁ
 ਲਗੁਣ। ਜਿਸਜਰਵਦੁਮਨਨਿਨਿਧਿਆਸਨੁਦੁਮਾ
 ਕਾਪਾਤਸਹੈਕਾਪਾਤਸਾਹੁਮਾ। ਜੇਈਗੁਣਤਿਸਕ
 ਅਮੇਲਕਹੈ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਸੀਕੇਮੁਖਾਰਤਿ
 ਦਕੇਸੇਅਖਰਹੈ। ਤਿਨਮੇਇਹੁਸਮਰਬਹੈ। ਅਮੁਲ
 ਗੁਣਏਤਾਏਕੁਪਦਮੇਹੀਸ੍ਰੀਪੂਰਨਸਪਸੀਕਾਹਿਭਾਰਾ
 ਸਰਵਦੁਮਨਨਿਧਿਆਸਨੁਸਾਖਿਆਤੁਕਰਤੇ। ਸਪ
 ਸੀਮੇਮੈਰੁਕਿਆਬਾ। ਜੇਏਕੁਹੀਪਦਮੇਕਹਿਦੀਆ। ਤਿ
 ਲਾਸੀਪਾਤਸਹੈਕਾਪਾਤਸਾਹੁਮਾ। ਤਿਸੀਕਾਹਿਹੀ
 ਗੁਣਹੈਦਾਕਫੁਮੈਰੁਭੀਹੈ। ~~ਤਿਸਕਏਹੁ~~ ਰਕਹਤੇ
 ਹੈ। ਅਮੁਲਬੈਪਾਰਾ। ਅਮੁਲਬੈਪਾਰੀਏਅਮੁਲਭੈ
 ਪੂਰਾਬੈਪਾਰੁਸੇਹੈ। ਤਿਸਕੀਚੇਸਦਾਸੇਭੀਅਮੇਲਕ

ਹੀਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸੇਬੈ ਪਾਕੀਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਦੇਸੁ
 ਕਾਹਨ ਕਰਤਾਹੈ ਸੇਬੈ ਅਮੋਲ ਕਹੀਹੈ ਅਰੁ ਭੰਡਾ
 ਕਸੁਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਬੁਧਾ ਸਿਸ ਬੁਧ ਤੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤਾ
 ਹੈ ਸੇਬੈ ਬੁਧੀ ਅਮੋਲ ਕਹੀਹੈ ਅਮੁਲ ਮਾਦੁ ਹਿਅ
 ਮੁਲ ਲੇ ਸਾਹਿ ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲ ਜਮਾਇ ਅਮੇ
 ਸੇਬੈ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਹੈ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇ ਤਿਨ ਕਾ ਮਾਦੁ
 ਨਾਭੀ ਅਮੋਲ ਕਹੈ ਅਰੁ ਅਮੋਲ ਕਪੂ ਮਾਤਮ ਕਹੀ
 ਲਿਭੀ ਜਾਤੈਹੈ ਭਾਵਨਾ ਭੀ ਤਿਨ ਕੀ ਅਮੋਲ ਕਹੈਹੈ
 ਅਰੁ ਅਮੋਲ ਕਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਖੈ ਸਮਾਦੁ ਤੈਹੈ ਤੈ
 ਸੇਬੈ ਦਸਮੁ ਦੁਇਖੈ ਸਮੁਦੁਇਖੈ ਸਮਾਦੁ ਤੀਹੈ ਤੁ
 ਸਮੁਦੁਪੁਰੀ ਸਤੀਹੈ ਫਿਰ ਬੰਦ ਕਬੀ ਨਹੀਹੈ ਤੀਹੈ
 ਅਮੁਲ ਭਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀ ਬਾਲਾ ਸਿਸ ਬਰਮੁ ਕੀਤਿ
 ਸਨੇ ਪ੍ਰਤਪਾਦਨ ਕੀ ਮਾਇ ਹਧਰਮੁ ਭੀ ਅਮੋਲ ਕ
 ਹੀਹੈ ਅਰੁ ਦੀ ਬਾਲਾ ਸੁਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰ ਬਾਰੁ ਸਿੰ
 ਸਿਸ ਦਰ ਬਾਰੁ ਮੇਬੈ ਠਕ ਰਧਰਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ

ਰਤਏ ਸੇਭੀ ਅਮੇਲ ਕਹੀ ਹੈ ਅਮੁਲ ਤੁਲਾ ਅਮੁਲ ੫੩
 ਪਰਦਾਨੁ ਅਮੇਲਿ ਕਹੀ ਇਸ ਪਰਤੁਲਾ ਕਿਅ ਕਹੀ
 ਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤੁ ਭੀ ਹੈ ਅਮੇਲ ਕਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੈ ਕਿਹੋ ਤੇ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੀ ਬੰਦੇ
 ਗਾ ਨਦੀ ਨਾਨਾ ਤੇ ਨਹੀ ਬਲਤਾ ਤੇ ਸੇਹੀ ਪਾਤਸ਼ਾ
 ਹੋ ਕਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ
 ਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੈ **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ**
 ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੇ ਸਤਿ ਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਅਬ ਤੁ ਅਮੇਰੇ ਬਚ
 ਨ ਸਰਦੁਲ ਕਰੋ ਇਕ ਦੁਰਭੀ ਨਰੁ ਮੇਰੇ ਨਮੁਕਿ ਉ
 ਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਸੇ ਮੇਰੀ ਬਰਾਬਰ ਕਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕ
 ਕਾਹੇ ਬੇ ਮੇਰੇ ਨਮੁਕਾ ਸੇ ਬੀਜ ਹੈ ਸੇ ਸਾਤ ਨਹੀ ਦਿਨੁ ਦਿ
 ਨੁ ਬਧਤਾ ਹੀ ਆਇਗਾ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਛੋਡੇ
 ਗਾਨ ਹੀ ਅਮੁਲ ਬਖਸੀ ਸੁ ਅਮੁਲ ਨੀਜ ਦੁ ਤਿਸੁ
 ਨਾਮੁ ਆਪਣੇ ਦੁ ਲੇਕ ਉ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਹੀ ਸੁ ਹੋ ਬਖਸੀ
 ਸੁ ਆਪਣੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸੇਭੀ ਅਮੇਲ ਕਹੀ ਹੈ ਅਮ

ਅਰੁਨੀਸਨੁਮੁਹੈਤਿਸੁਸਤਿਪੁਰਖਕਮਰਤਬੁਝੇਭੀ
 ਅਮੇਲੁਕਹੀਹੈ। ਅਮੁਲਕਰਮੁਅਮੁਲਦੁਰਮਾਨੁ।
 ਅਨੇਕਜਨਮੇਦਿਖੈਜੇਤਿਸਨੇਕਰਮੁਕੀਆਹੈ। ਜਿਸਕ
 ਦੁਟਲਪਾਤਜਾਹੈਕਾਪਾਤਜਾਹੁਆ। ਜਿਕਰਮੁਭੀ
 ਤਿਜਕਾਅਮੇਲੁਕਹੀਹੈ। ਤਿਜਕਰਮੁਦੁਮਾਰਾਪੁਸ਼ਿਨ
 ਹੋਕਰਕਰਮੁਪ੍ਰਮੇਸਰਨੇਦੁਰਮਾਨੁਆਗਾਅਜੇਕਰੀ
 ਇਹਮੇਰਾਜਬੂਧਹੋਦੈ। ਜੇਭੀਅਮੇਲੁਕਹੀਹੈ। ਅਬ
 ਦੁਤਿਸੁਸਤਿਪੁਰਖਕੀਸੇਸਗਤਦਿਖੈਆਗਾਆ
 ਹੋ। ਜੇਅਮੇਲੁਕਹੈ। ਅਮੁਲੁਅਮੁਲਮਾਖਮਾਨ
 ਜਾਇ। ਅਖਮਾਖਰਹੈਇਹੁਲਾਇ। ਜੇਤਿਸੁਸ
 ਤਿਪੁਰਖਕਹੈਜੇਭੀਅਮੇਲੁਕੀਹੀਹੈ। ਜੇਕਰਤ
 ਕਰਕਹੈਗੇਕਹਾਨਹੀਜਾਤਾ। ਅਰੁਕਹੈਦੇਦੁਓਕਹਿ
 ਕਹਿਓਇਹੁਲਾਇਰਹੈ। ਰਕਿਮਾਕਹੀਏਉਹੀਸਰੁ
 ਪਹੈਇਰਾਏ। ਅਖਹਿਦੇਦੁਪਾਠਪੁਰਾਣੁ। ਅਖ
 ਹਿਪੜਹਿਕਰਹਿਦੁਖਿਅਣੁ। ਦੇਦੁਪੁਰਾਣੁਜਾਸਤੁ

ਕੇਸੇਹੈ ਪਾਠ ਤੇ ਭੀ ਤੇ ਤਿਨੁ ਜਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਹੀ ਮਹਿ ਮੋਕਿ ਕ ੫੪
 ਹਤੇਹੈ ਅਰਖੀ ਤੇ ਹੋਏ ਦੁਖਿ ਮਾਨੁ ਕਰਤੇਹੈ ਜੋ ਤਿਨੁ
 ਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰੋਕ ਰਤੇਹੈ ਜੋ ਤਿਨੁ ਜਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਤੇ ਕਰਤੇਹੈ ਮਾਖਹਿ ਬਰਮੇ ਮਾਖਹਿ ਇੰਦੁ ਮਾਖਹਿ ਰੋ
 ਖੀ ਤੇ ਗੋਇੰਦੁ ਮਨੇ ਕੁਸੁ ਜੇ ਦੇਖੇ ਸੇ ਮਨੇ ਕੁ ਬੁਧ ਮਮ
 ਰੁਇੰਦੁ ਮਰੁਗੇ ਪੀਓ ਜੀਯਗਤ ਗੋਇੰਦੁ ਇਹੁ ਜਤੁ ਤਿਨ
 ਕੀ ਹੀ ਤੇ ਮਹਿ ਮੋਕਿ ਕਰਤੇਹੈ **ਕਹਿ ਤਿਨੁ ਮੁਖਿ ਦਿ**
ਲੇ ਤੇ ਪਰਮੇ ਸੁਰਗੀ ਹੋਤੇਹੈ ਤੇ ਤੇ ਸੁਹਾਂ ਕਰਾਂ ਮਹਿ ਮਾ
 ਕੀ ਹੀ ਹੈ ਦੂਜਰੇ ਕੀ ਨਹੀ ਮਾਖਹਿ ਈ ਸੁਰਮਾਖਹਿ
 ਸਿਧਾ ਮਾਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀ ਤੇ ਬੁਧਾ ਈ ਸੁਰਸੇਹੈ ਪਰਧਾਨੁ
 ਪੁਰਖ ਮਰੁਯੇ ਗਾਇਕੇ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨੇ ਨੇ ਸਿਧ ਪਾਈ॥
 ਮਰੁਕੇ ਤੇ ਹੀ ਜੇ ਮੇ ਸੁਰਕੇ ਕੀ ਇਹੁ ਏ ਬੁਧ ਦਾਨ ਹੈ ਤੇ ਭੀ
 ਤੇ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿ ਮੋਕਿ ਹੀ ਕਰਤੇਹੈ ਮਾਖਹਿ ਦਾਨ ਦਿ
 ਮਾਖਹਿ ਦੇਦੁ ਮਾਖਹਿ ਸੁਕਨ ਰਮਨ ਸਨ ਜੇ ਦੁ ਦਾਨ
 ਦਮ ਸੁਰਦੇ ਦਮੁਖ ਮਾਦਕ ਸੁਰਦੇ ਦੁਤਾ ਸੁਖ ਮਾਦਕ
 ਸੁਰਦੇ ਦੁਤਾ ਨਰਮਾਨੁਖ ਮੁਨ ਦੁਸੁਜ ਦਾ ਮਾਦਕੁ ਸਿੰਦੁ ਮ

ਨੇਕੁਸਾਤੀ। ਇਹੁਤੀ ਸਭ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਕੇ
ਤੇ ਮਾਖਿ ਮਾਖਿ ਲੁਪਾਹਿ। ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਠ ਉਠ ਸਾ
ਹਿ। ਕੇਤੇ ਹੀ ਤੇ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ
ਹੀ ਮਾਖ ਲੁਪਾਹਿ ਕਿ ਮਾਕਹੀ ਇਹ। ਕਹਤੇ ਸਿਖ ਤੇ ਹੋ। ਅ
ਰੁ ਕੇਤੇ ਹੀ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉਤਮ ਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਇਤੇ
ਕੀਤੇ ਹੋ ਕਰੇ ਹੋ। ਤਾ ਮਾਖ ਲੁਪਾਹਿ ਕੇਈ ਕੇਇ।
ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਕਹਤੇ ਵਾਲੇ ਇਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨ ਕੀਤੇ। ਅਰੁ ਮਥਿ
ਰੁਝੀ ਮੇ ਕਰੇ ਗੇ ਤਉ ਭੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਕੇਈ ਭੀ ਨ ਕਹਿ ਸਕੇ
ਗਾ। ਕਹਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਾਪ ਭੀ ਅਨੰਤ। ਅਰੁ ਤਿਸ ਕੇ
ਨਾਮ ਭੀ ਅਨੰਤ। ਅਰੁ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾ ਪਕ ਭੀ ਅਨੰਤ।
ਅਰੁ ਸਾ ਪਕ ਕੇ ਫਲ ਭੀ ਅਨੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਮਿਲਤੀ
ਤੇ ਉਹ ਚੀਜੁ ਹੋ ਜੇ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਹੋਈ ਨਹੀ ਜੇ ਮਿਲੇ
ਗੀ ਕਹਾ ਜੀ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦੇ ਤੇ ਅਨੰਤ ਹੋ। ਕ
ਹਤੇ ਵਾਲਾ ਕਹਾਤ ਕਰ ਕੀ ਹੋ ਗਾ। ਜੇ ਵਰੁ ਭਾਵੇ ਤੇ ਵ
ਰੁ ਹੋਇ। ਨਨ ਕਸੇ ਲੇ ਸਚ ਸੇਇ। ਜੇ ਤਾ ਬਡਾ ਹਰਿ
ਰੀਰਤ ਨ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਵਤ ਹੋ। ਸੇ ਕੀਰਤ ਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਤੇਤਾਬਡਾਹੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਇਸਬਾਤਕੇਜਚਾਪ੍ਰਮੇਸੁਰਹੀਸਾਪੁਪ
 ਲਤਾਹੈ॥ ਸੋਲਹਾਸਾਮਾਸਾਸਰਪਾਸਾਗੁਜਾਉਹੁ
 ਚਾਹੁਕਾਰਕੀਸੇਮੁਕਤਹੈ॥ ਸੇਹਰਿਕੀਰਤਨੁਕੀਹੀਤੇ
 ਉਪਮਾਕਰਕੇਹੈ॥ ਸਿਸਾਸਿਸੇਕਹਰਿਕੀਰਤਨੁਭਾਵ
 ਤਾਹੈ॥ ਤੇਜੇਹੀਮੁਕਤਕਉਤੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਆਦ
 ਦਿਖੈਸੇਪ੍ਰਤਗਯਾਕਹੀਧੀ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥ ਸੇਪ੍ਰਤਗਯਾਪੂਰਨਭੁਖੀ॥ ਸੁਦਦੁ
 ਮਨਨਿਨਿਧਆਸਨੁ॥ ਸਾਧਨਦੁਆਰਾਸਖਿਆਤੁ
 ਧਾਰਹੁਆ॥ ਸੇਪਾਤਸਾਹਿਕਾਪਾਤਸਾਹੁਆ॥ ਅਰਿ
 ਈਹਾਤਕਹੁਸੀਪੂਰਨਸਪਸੀਕਾਖਿਲੁਕਹਾ॥ ਅਰਿ
 ਮਹਿਮਾਭੀਕਹੀ॥ ਅਰੁਇਹੁਜੇਪੀਛੇਕਹਾਥਾ॥ ਜਹਿਸਿ
 ਸਿਆਲਪਾਲਖਹੇਰਿਤਾਇਕਨਚਲੈਨਲਾ॥ ਅਬ
 ਤਿਸਕਾਖਿਲਕਹਤੇਹੈ॥ ਸੇਕੇਆਖੈਬੋਲੁਦਿਗਾਨੁ॥
 ਤਾਲਿਖੀਮੈਸਿਰਗਦੁਹਾਗਾਵਾ॥ ਕੋਠਿਜੇਕੋ
 ਕਹਿਤਾਹੈਬਚਨਕੇਦਿਗਾਨੁਕਹਾ॥ ਸੇਧਰਮਭਾਜ

ਕੇਦਫਤਰਮੇਲਿਖਾਂਗਦਰੇਸਿਰਗਦਰਲਿਖਾਝਾਤ
ਹੈ। ਬੋਲਾਇਗਾੜਕਿਅਕਹੀਏ। ਕਿਸਨੇਦੇਖਾਹੈਪ੍ਰ
ਮੇਜਰਅਰਕਿਸਨੇਦੇਖਾਹੈਪ੍ਰਲੋਕਾ। ਸੇਕਿਛੁਹੈਸੋਖਾਨੁ
ਪੀਨੁਭੇਗੁਭੇਗਦੇ। ਅਬਦਾਹਮੁਭੇਗੋਕੋਨਮਿਤੁਜਗ
ਨਕਰਤੇਰਹੈਗੇ। ਅਦਾਹਮਕਿਭੇਗਹੀਬੰਦੇਰਹੈਗੇ।
ਕਿਅਕਰਹਿਗੇਮੁਕਤਕੇਅਰਕਿਅਕਰਹਿਗੇਪ੍ਰਮੇ
ਜੁਰਕੇ। ਇਜੀਕਾਨਮੁਬੋਲਾਇਗਾੜਹੈ। ਸੇਇਸ
ਕਾਨਿਰੈਪੀਛਕਹਾਹੀਹੈ। ਨਜਦਲੇਕਰੀਸਾਬਿ
ਸਬੰਧਰਹਿਤਹੈ। ਨਜਦਭੇਗੋਹੀਸਾਬਸਦਸਬੰਧ
ਰਹਿਤਹੈ। ਤੁਭੇਸੁਠੀਬਤੇਕੋਨਮਿਤੁਜਤਨੁਕਰਤੇ
ਹੈ। ਤਿਨਕੇਪਰੇਅਉਰਕੋਣਗਦਰਹੈਦੁਗਾ।

ਅਬਸਾਰੁਕੁਭਾਸਨਕਯਾਕਯਾ। ਟੁਕਮਰ

ਸਾਹਿਬੁ। ਜੇਦਰਕੇਹਾਜੇਘਰੁਕੇਹਾਜਿਤਬਹਿ

ਸਰਬਸਮਾਲੇ। ਦੁਜੇਨਦੁਅਨੇਕੁਅਸੀਖਾਕੋਤੇਦੁ

ਦੁਨਹਾਰੇ। ਜੇਦਰਦੁਸਾਅਰੁਜੇਘਰੁਤੇਗਾਕੋਸਾਹੈ।

ਸਹਾਥੈ ਠਕਕਤੁ ਸਰਬਸਰਗਤ ਦੀ ਸਮਾਲਾ ਕਰਤ ਹੈ
 ਮੇਜੇ ਸਿਸਕ ਕਰਮੁ ਹੈ। ਤੇ ਸਾਹੀ ਕੇ ਤਿਸੇ ਕੇ ਫਲੁ ਭੀ
 ਦੇਤਾ ਹੈ। ਭੋਗਵਾਲੇ ਕਉ ਰੋਗਾ। ਭੋਗਵਾਲੇ ਕਉ ਤੇ
 ਗਾ ਅਰੁ ਜੇ ਗਵਾਲੇ ਕਉ ਜੋਗਾ। ਤੇ ਰੇ ਘਰ ਕੇ ਸਾਸ
 ਦੇ ਨਮਿਤੁ ਅਨੇ ਕੁਨਾ ਦੁਵਾਜੇ। ਅਨੇ ਕੁਨਾ ਮੁਦੇ ਤੀਨੁ
 ਕਾਭੀ ਹੈ। ਸੇ ਅਰਬ ਸੀਹਾ ਨਹੀ। ਅਸੀਖ ਅਸੀਖ ਨਾ
 ਦਬਾ ਜੇ। ਅਸੀਖ ਹੀ ਬੀਣਾ ਦਕਾ। ਅਰੁ ਬਸਾਵ ਦੇ
 ਵਾਲੇ ਕੇ ਤੇ ਕਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਭੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀ। ਕੇ ਤੇ ਰਗ
 ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀ ਅਹਿ ਕੇ ਤੇ ਗਾਵੁ ਲਹਾਰੇ। ਪਰੀ ਅਸੇ
 ਹੈ ਅਪਸਰਾ। ਤਿਨੇ ਜੀ ਸੁਗਤ ਰਾਗੁ ਕੇ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਗਾ
 ਵੁਲੇ ਵਾਲੇ ਕੇ ਤੇ ਕਹੈ। ਤਿਨ ਕੀ ਭੀ ਕਛੁ ਗਲਤੀ ਨਹੀ
 ਗਾਵਹਿ ਤੁਧੋ ਨਧਉ ਟੁਪਾਲੀ ਬੈ ਸੰਤ ਗਾਵਹਿ ਰਾਜਾ
 ਦੁਆਰੇ। ਪਉ ਟੁਪਾਲੀ ਬੈ ਸੰਤ ਕੀ ਤੇ ਰੇ ਗੁਣ ਬਾਦੇ ਕੇ
 ਗਾਵੁ ਤੇ ਹੈ। ਗਾਵਹਿ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਲਿਖ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖ
 ਲਿਖ ਪਰਮੁ ਦੀ ਚਾਰੇ। ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਜੇ ਹੈ ਪਰਮ ਰਾਜਕੇ

ਲਿਖਾਰੀ ਸੇਸੀ ਪੂਰਨ ਸਗਤ ਕੇ ਬੁਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੇ ਚਿ
 ਤ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਲਿਖ ਜਾਣ ਤੇ ਹੋ ਕਿ ਜੀ ਕੋ ਭੀ ਖਬਰ ਨਹੀ
 ਹੋਤੀ ਸੇ ਲਿਖ ਲਿਖੇ ਤੇ ਹੋ ਅਰੁ ਲਿਖ ਲਿਖ ਧਰਮੁ ਕਾ
 ਟੀਚਾ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ਅਬ ਟਾਤਿ ਨ ਕੇ ਲਿਖੀ ਕਉ ਲਿ
 ਖਾ ਲਿਖ ਧਰਮੁ ਰਾਸਾ ਟੀਚਾ ਕੋ ਸਿ ਤੇ ਹੋ ਉਹ ਭੀ ਤੇ ਤੇ
 ਰੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ਕਾ ਵੇ ਤੇ ਹੋ ਗਾਵਨੁ ਈ ਜੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ
 ਸੇ ਹਨੁ ਦਾਸ ਦਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਜੁਗਤ ਸੇ ਹੋ ਈ ਜੁਰ ਸਿ
 ਦੁਇ ਸਨੁ ਮੁਦੇ ਦੀ ਮਾ ਸੇ ਹੋ ਤੀ ਨੇ ਪਾਰ ਬਤੀ ਲਖ
 ਮੀ ਜੁਰ ਸਤੀ ਦਰ ਕਿ ਮਾ ਕਹੀ ਹੋ ਉਤਪਤਿ ਤਿਸਿ
 ਬਿਤੁ ਸੇ ਹਾਰੁ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਅਧਕਾਰੁ ਮਹਿ ਲਾਗੇ ਹੋ
 ਸਦਾਰੇ ਕਿ ਮਾ ਕਹੀ ਹੋ ਤੇ ਨੇ ਹੀ ਅਪਣੀ ਤਿਛੁ ਤੇ ਅਪਣੇ
 ਫੁ ਅਰੁ ਪਬਨੁ ਹੋ ਸਿਹੁ ਭੀ ਤੇ ਨਾ ਮਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕੋ ਗ
 ਦੁ ਤੇ ਹੁ ਤੇ ਜੋ ਭਾਖਾ ਵੇ ਤੇ ਹੋ ਸਗੋਂ ਕਹਾਂ ਸਾ ਸਤ ਪੁਰਾਣਿ
 ਸੇ ਇਨੇ ਨੇ ਹੀ ਤੇ ਨਾ ਮਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕਹੀ ਹੋ ਗਾਵਹਿ ਸਿ
 ਦੁਇ ਦਾਸ ਦੁਇ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਮਾ ਦਰ ਨਾ ਲੋ ਦਿਵਤ ਓ

ਸ੍ਰੀਯੁਗਤਾਇੰਦ੍ਰਯੋਹੇ ॥ ਯਮਵਰਣਕੁਬੇਰਾਦਰਕਿ
 ਆਕਹੀਏ ॥ ਅਪਣੇਅਪਣੇਅਧਕਰਾ ॥ ਪਰੁਲਗੇਹੁ
 ਏਹੇ ॥ ਇਹਭੀਤੇਤੇਰੇਨਾਮੁਕੀਮਹਿਮਾਕੀਗਾਵਤੇਹੇ ॥
 ਅਰੁਮਾਨੁਖਲਿਕਾਵਿਖੇਯੋਚਕੁਦਰਤੀਦਰਫੀਰਾਯ
 ਗਯੋਹੇ ॥ ਯਿਸਕਾਸ੍ਰੀਪੂਰਣਪ੍ਰਬਦੀਪਰੁਏਕੁਰਾਸੁ
 ਏ ॥ ਤਿਸਕੇਜੇਸੁਖਹੋਤਾਹੇ ॥ ਤਿਸਾਹੀਸੁਖਸੁਗਰਿਕਿ
 ਅੰਤਜੋਕੋਹੋਤਾਹੇ ॥ ਅਰੁਸੁਰਗਾਵਿਖੇਦੇਦੁਤਾਹੇਤਿ
 ਨਕੋਤੇਸੁਖਕੀਕਿਅਮਹਿਮਾਕਹੀਏ ॥ ਅਰਜੇਦੇਦੁ
 ਤਓਕਰਾਸ੍ਰਾਇੰਦ੍ਰਯੋਹੇ ॥ ਤਿਸਕੇਸੁਖਕਾਤੇਕਿਅਪਾਗ
 ਦਾਗਾਹੇ ॥ ਅਰੁਇਕਹੁਤਓਕੜੀਆਜੁਗਕੀਆਇ
 ਦੁਪਦਵੀਕੋਭੋਗਤਾਹੇ ॥ ਅਗੇਭਾਈਸੇਇੰਦ੍ਰਯੋਜੋਭੀ
 ਤੇਨਾਮੁਕੀਮਹਿਮਾਕੀਗਾਵਤਾਹੇ ॥ ਤੁਮਨੇਕੋਣਜੀਦੁ
 ਏਪਰਅਰਕੋਣਸੁਖਪਰਿਨਾਮਕਾਤਿਅਗਕੀਅਹੇ
 ਅਰਜਿਨਕੇਸੁਖਕੇਕਿਸੀਅਜੀਕੇਕਿਸੀਕਉਲੇਕ
 ਰਾਇੰਦ੍ਰਯਦਵੀਕੋਭੋਗਤਾਹੇ ॥ ਮੇਜੇਜੁਹੇਬ੍ਰਹਮਾ

ਦਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਵ ਤੇ ਭੀ ਤੇ ਨ ਮੁਕੀ ਮਹਿ ਮ ਕੋ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥
 ਸੁਹਾਕ ਹਾਸਾ ਸੁਖੁ ਗਾਇ ਮੇ ਤੇ ਇਨਹੀ ਨਾਮੁ ਕਾਉ ਪਦੇ
 ਸੁਕੀ ਮਹਿ ॥ ਨਗਾਇਨ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ਲਖ ਮੀ ਕਉ ਹਿਨਾ
 ਗਾਇਨ ਹੋ ਗੇਇ ਦੁਹੇ ਮੁਖੁ ਤੇ ਹੋ ਦਾਸੁ ਦੇਵ ਹੋ ਜਗਨ ਨਾ
 ਥਾ ਮੇ ਸੁਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਬਦੀ ਦਿਖੈ ਯੀ ਨੁਹ ਤ ਹੋ ॥ ਗਾ
 ਵਨੁ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦੁ ਗਾਵਨੁ ਸਾਧਈ ਚਰੇ ॥ ਗਾਵ
 ਨੁ ਸਤੀ ਸਭੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨੁ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥ ਸਿਧ ਸੁਸ
 ਮਾਧ ਨਾ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਵਨੁ ਸੇਸੀ ਤੁ
 ਨੁ ਹੋ ॥ ਸੇਭੀ ਵੀਚਾਰੁ ਦੁਆਰਾ ਨ ਮੁਹੀ ਕੋ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥
 ਅਰਜਤੀ ਸੁਹੇ ਸਿਨ ਮਾਜੀ ਜਰਤਿ ਮਾਰੀ ॥ ਅਰੁ ਸ
 ਤੀ ਸੇਹੇ ਪਰਮੁ ਤੇ ਨ ਚਲਾਇ ਮਾਨੁ ਹੋ ਦੇਵਾ ਕੇ ॥ ਅਰੁ ਕਰ
 ਰੇ ਕਿ ਮਾਕਹੀ ਇਸੁ ਪਤੇ ਨ ਫਿਰੇ ਨ ਦਾ ਕੇ ॥ ਸੁਹੇ ਵੀਰ
 ਸੇਧਾ ॥ ਤਿਸਭੀ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਹਿ ਮ ਕੋ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ ॥ ਗਾਵਨੁ
 ਪੰਡਤ ਪੜਨ ਰਿਖੀ ਸੁਰ ਸੁਹਾ ਸੁਹਾ ਦੇਵਾ ਨਾ ਕੇ ॥ ਗਾਵ
 ਨੁ ਮੇਹਨੀ ਮਾਮੁ ਨ ਮੇਹਨੁ ਸੁਰਗਾ ਮਛੁ ਪਾਏ ॥ ਦੇ

ਦੇਸੁ ਜਗਤ ਪੰਡਤ ਸੋਹੇ ਦੇ ਦਸ ਸਤ ਪੁਰਾਣ ਕੇ ਪੜਨੇ
 ਵਾਲੇ ਅਰੁ ਪੜੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਸਿਨ ਕੇ ਦੇ ਦਸ ਸਤ ਪੁਰਾ
 ਣ ਦੁਹਰੇ ਹੋ। ਮੇ ਸੇ ਸੁਹੇ ਵਿਖੀ ਜੁਰ ਵਰਵ ਜਿਸ ਦ
 ਦੁਬਰੂਤ ਭਵਿਖ ਦਰਤ ਮਾਨ ਕੇ ਗਿਯਾ ਤਾ। ਇਹ
 ਭੀ ਤੇ ਨਾਮੁ ਹੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਗਾਵ ਤੇ ਹੋ। ਮੇ ਹਨੀ
 ਮੇ ਸੇ ਅਪਸਰਾ ਮਨ ਕੇ ਮੇ ਹਨੇ ਵਾਲੀ। ਮਾਮਰ ਸੁ
 ਰਗ ਕੇ ਸੇ ਲੇ ਕਹੈ। ਮਫੁਕਿ ਮਾ ਕਹੀ ਤੇ ਮਰ ਭਲੇ ਕ
 ਕੇ ਸੇ ਸਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਪਤਾਲੇ ਵਿਖੇ ਦਸ ਦੇ ਵਾਲੇ ਸੇ
 ਨਗਾ ਦਕਹੈ। ਤੇ ਭੀ ਤੇ ਨਾਮੁ ਹੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਗਾਵ
 ਤੇ ਹੋ। ਗਾਵ ਨਰਤ ਨਉ ਪਾਏ ਤੇ ਰੇ ਅਠ ਜਥਿ ਤੀਰਥ
 ਨਾਲੇ। ਗਾਵ ਨ ਸੇਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ ਖਾਵ ਨ ਖਾਣੀ
 ਚਾਰੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇ ਕਰ ਵਿਖ ਪੁਸ਼ੀ ਤੇ ਤੇ ਰੇ ਉਪਜਾ
 ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਰਤ ਨਹੈ। ਅਠ ਜਥਿ ਨਾਮੁ ਹੋ ਰਲੇ। ਮਿ
 ਲੇ ਕਾ। ਸੁਰਗ ਮਰਤ ਪੁਤਾਲੇ ਲੇ ਕੇ ਸੇ ਤੀਰ
 ਥੇ ਹੋ। ਮਰ ਸੇਧ ਸੇ ਹੋ। ਮਹਾ ਬਲੀ ਸੂਰਵੀ ਹਰ ਕ

ਰਾਗੇ ॥ ਜੋ ਪਿਛੇ ਕਹਾ ਸੇਈ ਦੀਰਭੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਲੇਕਰਿ ਸੇ
 ਦੀਰਹੇ ॥ **ਤਿਸੁ ਅਨੁਸਾਰਿ ਸਮੁਦ੍ਰਿਅੁ** ਅਰਈਗਾ
 ਸੋਧਾ ਅਰਤੁ ਲੇਕ ਕੇ ਲੇਣਾ ॥ ਅਰਖਾਲੀ ਸੁਹੇ ਚਾਗਾ ॥
 ਅੰਤੁ ਸਸੇ ਰਸ ॥ **ਸੁਹੇ** ਤਸੁ ਉਤਬੁ ਸੁਇਨ ਵਿਖੇ ਅਨੰ
 ਤੁ ਸੀਦੁ ਇਹੁ ਸਭੁ ਨ ਮਹੀਰੀ ਮਹਿ ਮਾਕੋ ਗਾਵੁ ਤੇਹੇ
 ਗਾਵੁ ਨ ਖੰਡੁ ਮੰਡੁ ਲੁਟੁ ਰੁਝੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ
 ਧਾਰੇ ॥ ਸੇਈ ਤੁਧੁ ਨ ਗਾਵੁ ਨ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੁ ਨ ਰਤੇ ਤੇਰੇ
 ਭਗਤੁ ਰਜਾ ਲੋ ॥ ਭਾਰ ਥਾਖੰਡੁ ਤੇ ਲੇਕਰੁ ਸੋਨ ਉਖ
 ਰਹੇ ॥ ਅਰੁ ਤਿਨ ਕੇ ਅਵਤਾਰੁ ਸੋ ਰਾਜ ਓਕੇ ਮੰਡ
 ਲੀਹੇ ॥ ਦਰਸੇ ਸੇ ਸੁਹੇ ॥ ਅਰੁ ਭੰਡੁ ਸੋ ਨੀਚੇ ॥ ਇ
 ਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਮਹਿ ਮਾਕੋ ਗਾਵੁ ਤੇਹੇ ॥ ਤਿਨੇ ਹੀ ਇਨ
 ਕੋ ਕਰਮ ਕਰ ਰਖਾਹੇ ॥ ਤੇਰੇ ਹੀ ਧਾਰੇ ਹੂ ਤੇਹੇ ॥ ਗੁਰ
 ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰਾ ਭਿਨੇ ਨੇ ਤੇਰੀ ਮਹਿ ਮਾਕੋ ਜਾਣਹੇ
 ਉਹੀ ਤੇਰੇ ਮਨੁ ਭਾਵੁ ਤੇਹੇ ॥ ਤੁਝੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵੁ
 ਤੇਹੇ ॥ ਤੁਝੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵੁ ਤੇਹੇ ॥ ਹਿਰੁ ਕਤੇ

ਤੁਧੋਨੇਗਾਵਨਸੇਮੈਚਿਤਨਮਾਵਨੁਨਨਕਕਿਆਵੀਚ
 ਰੇਅੰਮਰੁਕੇਤੇਤੇਬੇਤਾਈਗਾਵਤੇਹੈਸੇਮੇਰੇਤਾਈਚਿ
 ਤਨਹੀਆਵਤੇਕਾਹੇਤੇਤੂਆਪਅਨੰਤਤੇਗੀਸ੍ਰਿਸਦਿ
 ਅਨੰਤੁਆਪਰਸ੍ਰਿਸਦੁਵਿਖੈਭੁਗਤੁਭੀਅਨੰਤੁਸਿਨਕ
 ਅੰਤੁਨਾਹੀ। ਤਿਨਕੋਬਾਬਾਨਨਕਸੀਕਹਾਤਕਰਵੀ
 ਚਾਰੁਕਰਕੈਕਹੈਗੇ। ਸੇਈਸੇਈਸਦਾਸਦੁਸਾਹਬੁ
 ਸਾਚਾਸਾਚੀਨਈ। ਹੇਭੀਹੇਸੀਸਾਇਨਸਾਸੀਰ
 ਚਨਾਸਿਨੁਰਚਈ। ਸੇਕਛੁਦਿਸਦਮਾਵਤਹੈ।
 ਸੇਸੇਕਛੁਤੂਜਚਾਸਾਹਬੁਹੀਹੈ। ਸਚੇਨਾਮਕਰਕੈ
 ਸਚਾਸਾਹਬੁਹੀਹੈ। ਸੇਸੇਕਈਨਾਮਕੇਜਪਤਾ
 ਹੈ। ਸੇਸੇਸਚਾਸਾਹਬੁਹੀਹੇਸਾਤਹੈ। ਸਚਾਸਾਹਬੁ
 ਤਬੀਤੇਹੇਤਾਹੈ। **ਜੇਆਤੈਸਚਾਸਾਹਬੁਹੀਏ**
 ਤੈਸੇਜੁਪਨਮੇਗਾਸਾਗਾਸਾ। **ਆਪਕੈਕੈਗਾ**
 ਲੁਮਨੈ। ਸਬਹੀਸਾਗਾਤਬੀਹੀਆਪਦੇਅਥ
 ਕਉਕੈਗਾ। **ਜੇਆਤੈਸਚਾਸਾਹਬੁਹੀਏ**

ਲੇਆਪਕੋਗਸਮਾਨਤਹੈ॥ ਗਸਾਤਬੀਤੇਮਾਨਤਹੈ
 ਤੇਪ੍ਰਿਥਮਗਸਾਥਾ ਤੇਸੇਹੀਨਾਮਕਸਾਨਲਰੂਪਸਿ
 ਸੁਖਨਹੈ॥ ਤਿਸਕਰਕੇਆਪਣੇਆਪਕੋਜੀਵ
 ਮਾਨਤਾਥਾ ਅਬਨਮਸੇਸਾਗਤਬਸਾਚਾਸਾਹਬੁ
 ਹੀਹੈ॥ ਜੇਸਚਾਸਾਹਬੁਹੀਹੈ॥ ਜੇਸਚਾਸਾਹਬੁਪਹ
 ਲੇਭੀਥਾ॥ ਅਬਤੀਹੈਆਗੇਭੀਹੈ॥ ਜਿਸਨੇਏ
 ਹੁਚਨਾਰਚੀਹੈ॥ ਇਹੀਵੀਚਾਰਕਰਕੇਦੇਖਾਚ
 ਹੀਏ॥ ਜਿਸੇਪਰਮੇਸੁਰਨੇਰਚੀਹੈ॥ ਜੇਕਹੇਕੀਰ
 ਚੀ॥ ਮੇਸਾਕੇਈਭੀਤੇਪਦਰਬਨਜਿਧਹਦੇਗਾ॥ ਜਿ
 ਸਕਾਏਤਾਪੁਪੰਚਬਨਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਈਹਾਇਹੀਨਿਜ
 ਥੇਕਰਨਾ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਆਪਣੀਇਛਾਤੇਆਪਹੀਸਿ
 ਸਾਰਿਰੂਪਬਨਾਹੈ॥ ਦੂਸਰਾਕੇਈਭੀਨਹੀ॥ ਰੰਗੀਰੰ
 ਗੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਸਿਨਸੀ॥ ਇਮਾਜਿਨਇਪ
 ਣੀ॥ ਕਰਿਕਰਿ॥ ਵੇਖੇਕੀਤਾਆਪਣਾਜਿਉ
 ਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ॥ ਰੰਗਰੰਗੁਕੀਅਰੁਭਾਂਤ

ਭਾਂਡ ਪੁਕਾਰ ਕੀ ਗਿੱਲ੍ਹ ਗਿੱਲ੍ਹ ਕੀ ਮਾਇਆਰ
ਚਨ ਸਿਸਨੇ ਉਪ ਸਾਈ ਹੋ ਸੇ ਪੁਸ਼ੇ ਸੁਰ ਮਪਲ ਰਚ
ਹੂਆ ਸੇ ਸਗਤ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਮੇਤਿ ਜੁ
ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੋ ਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਏ ਸੇ ਤਿਸੁ ਭੁਟੇ ਸੇਈ
ਕਰ ਸੀ ਟਿਰੁ ਹੁਕਮ ਨ ਕਰ ਲ ਸਾਈ ਸੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਸਗ
ਪਾਤਸਾਹੁ ਬਨਾਨ ਕਰਹੁ ਲੁਰ ਸਾਈ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ
ਤਪ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੇਈ ਕਰੇਗਾ ਤਹਾ ਰਿਸੀ
ਕਾਹੁ ਕਮ ਤੇ ਨਾਧੇ ਸਸਾਏਗਾ ਫਾਹੇ ਤੇ ਸੇ ਪਰ ਮੇ ਸੁਰਪ
ਤਸਾਹੁ ਹੋ ਪੈ ਕੇ ਸਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੋ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਾਤੀ ਪ
ਤਸਾਹੁ ਹੋ ਅਰਿ ਕਾਈ ਤਿਸ ਕੀ ਰਸਾਇ ਮੇ ਤੁਮਰੀ
ਗੰਧ ਮਾ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੇ ਦੇਵੀ ਤੁੰ ਤੇ ਰਸਾਇ ਪੁਸ਼ੇ
ਰੁਕੀ ਇਹੀ ਹੋ ਸਬ ਪੁਰਨ ਕੁਹ ਮੇ ਦੇਖੇ ਅਬਦੁਰ
ਰਮੁ ਫਲ ਮੇ ਰੇਇਏ ਮਹਾ ਪਲੁ ਕਰੇ ਅਬਦੁ ਮੇ ਰੇ
ਨਾਮੇ ਹੀ ਕੇ ਸਯੋ ਸੇ ਸਗਤ ਕੇ ਭੂਠੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੋ
ਤਿਨ ਕੀ ਮਰਸੀ ਤੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੋਤਾ ਹੋ ਤਿਸ ਕੇ ਤੇ

ਬੁਧਾਹੀਹਦੁਲਹੋਤਹੈ॥ ਅਰਸੁਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਕੀ॥
 ਮਰਸੀਤੇਬਾਹਰਿਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਿਸਕੇਸੁਖਕਹਾਹੈ॥
 ਬਹੁਰਕਲਿਆਲੁਕਾਮਾਰਗੁਕਹਤੇਹੈ॥ ਸੁਬਬਬ
 ਨਨਕਸੀਕਾਸਿਧੇਸਾਬਸਮਾਗਮੁਹੁਆ॥ ਤਬਸਿ
 ਧੇਨੇਕਹਾਨਨਕਇਹੁਕੇਸਾਖੰਡੁਭੇਖਤੁਮਨੇਧਾਰਨੁ
 ਕੀਮਾਹੈ॥ ਇਹੁਭੇਖਕਛੁਪਛਾਨਹੀ॥ ਸਿਧੇਕਭੇਖ
 ਰਿਹਲੁਕਰੇ॥ ਤਬਬਾਬਾਨਨਕਸੀਨੇਕਹਾ॥ ਸਿਧੇ
 ਕਭੇਖਕਉਲਸਾਹੈ॥ **ਤਬਸਿਧਿਕਹਾ॥ ਮੁਢਲੁ**
 ਕੀਥਾਦੇਛੁਛੁਤਇਸੁਭੇਖਕੇਧਾਰਨੁਕਰਨਾ॥ ਅ
 ਹਨਿਦੁਲੀਧੇਤੀਕਰਨੀ॥ ਇਸੁਤੇਕਾਇਆਸੁਧ
 ਹੋਤੀਹੈ॥ ਅਰਸਮਾਧਲਗਾਵਨੀ॥ ਇਸੁਤੇਸਕਤ
 ਹੋਤੀਹੈ॥ ਸਗਤਕੇਲੇਕੁਜੇਦੁਖਰਬੁਹੈ॥ ਸਿਧੇਕੇ
 ਅਦੇਸੁਅਦੇਸੁਕਹਨਾ॥ ਅਰਦਾਰਪਰਕੀਭੁਗ
 ਤਲੇਕਰਖਦੀ॥ ਇਸੁਤੇਲੇਕਰੁਸਿਧੇਨੇਬਾਤਕ
 ਹੀਆ॥ ਤਬਸੀਗਾਰੁਨਨਕਸੀਕਹਾਸਿਸਨੇਤੁ

੨੧

ਮਨੇ ਸਿਧੇ ਕਥੇ ਖਮਾਨ ਹੋ ॥ ਜੇ ਏਹੁ ਸਿਧੇ ਕਥੇ ਖਮਾਨ ਹੀ ॥
 ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਹੀ ਕਾ ਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਸਾਧੇ ਕਥੇ ਖਮਾਨ ਕਲਿਆ
 ਦੁ ਕਰਹੈ ਦੁਆਲਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਰਵ ਦੁਕਰੇ ॥ ਮੰਦਾ ਸੇ ਤੇ ਖੁ
 ਸਰ ਮਪਤਿ ਤੇ ਲੀਧਿਆ ਨੁ ਕੀ ਕਰਹੁ ਬਿਰੂਤਾ ॥ ਈਸਾ
 ਕਾਲੁ ਕਮਾਗੀ ਕਾਇਆ ॥ ਸੁਗਤ ਡੰਡਾ ਪ੍ਰਤੀਤੁ ॥ ਜੇ
 ਮੰਦਾ ਤੁ ਮਨੇ ਕਾਨੇ ਮੇਧਾਰ ਦੁਕਰੀ ਹੋ ॥ ਇਨ ਕਾ ਅਰਥੁ
 ਕਿਆ ॥ ਇਹੀ ਤੇ ਕਹੈ ਹੋ ॥ ਮੰਦਾ ਕੇ ਧਾਰ ਦੁਕਰ ਕੇ ਮਲੂ
 ਮ ਤੇ ਤਹੈ ॥ **ਜੇ ਇਹੁ ਜਗੀ ॥** ਮੈਰੁ ਤੇ ਕਛੂ ਨ ਕਹ
 ਸਕੈ ਹੋ ॥ ਭੁਖ ਸਿਜਨੇ ਧਾਰ ਦੁਕੀਆ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਭੁਖ
 ਕੇ ਪੀਛੈ ਦੁਕ ਜਾਮਿਲਾ ॥ ਭੁਖ ਪੀਛੈ ਮੁਕਤ ਨ ਹੋਵੈ ਹੀ
 ਅਰਥਿ ਨੇਨੇ ਧਾਰ ਦੁਕੀਆ ॥ ਕਿਆ ਇਨ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕੇ ਨ
 ਹੀ ਮਿਲਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਇਹ ਬਾਹਰਿ ਕਾ ਜੇ ਭੁਖ ਹੋ ਜੇ ਦਿ
 ਅਰਥੁ ਹੋ ॥ ਅਰਥੇ ਭੁਖ ਕਾ ਮਕਾਹੈ ਜੇ ਸਰਵ ਦੁਕਰੇ
 ਜੇ ਤੇ ਕੀਆ ਮੰਦਾ ਸੇ ਤੇ ਖਹੈ ॥ ਜੇ ਜਾ ਸੇ ਤੇ ਖਜਾਧ ਕੇ ਲ
 ਖਦੁ ਹੋ ॥ ਤੇ ਜਾ ਹੋਰੁ ਭੁਖੁ ਤੇ ਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਫਲੁ ਚੇ ਤੇ ਖੁ

ਨਹੀ

ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਫਲਾਮੇ ਭੁਭੇਖ ਤੇ ਕਬੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ
 ਮੇਰਿ ਸੁਨ ਮਿਤੁ ਮਾਇ ਮਾਗੇ ਅਰੁ ਕਿਮ ਕਰਤ ਹੋ
 ਸੁਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਲੇਖਾ ਪੂਛੈਗਾ ਤਬ ਕਿਮ ਸੁਬਾਸੁ
 ਕਰੈਗਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਸਰਮੁ ਕਰਣੀ ਅਰੁ ਸੁਬਾਸੁ
 ਮੁਕੀਆ ਪਜਾਗੈ ਪੜੈਗੀਆ ਤਬ ਕਿਮ ਸਰਮੁ ਰਹੈ
 ਗਿਆ ਸਰਮੁ ਮੁਰਪੈ ਤੇ ਕੇਸੁ ਮਾ ਕਰਣਾ ਪਇਸ ਕਾਨ
 ਮੁਝੈ ਲੀਹੈ ਸਿਧ ਕੇਤੁ ਮਨੇ ਤੁਲੀ ਮਾਨਹੈ ਜੇ ਤੁਲੀ
 ਨਹੀ ਅਰੁ ਜਾਧ ਕੀ ਸੇਵਿ ਬੂਤੈ ਹੋ ਜੇਧਿ ਮਾਨਹੈ
 ਪਰਮੇਸਰ ਕੇਧਿ ਮਾਨੁ ਮੇਮਗ ਨਹੈ ਨਾ ਸਿਧ ਤੇ ਅੰਤ
 ਬਾਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਭਾਸੇ ਰਾਖ ਮਲ ਨੇ ਜੇ ਕਿਮ ਹੋਤ
 ਅਰੁ ਜਾਧ ਕੀ ਸੇਵਿ ਬਾਹਿਰੇ ਕਾਲਹੈ ਕਾਲਾ ਪਾਇ
 ਕਰਿ ਧੂਲੀ ਹੋਤੈ ਦੁਹ ਦੁਹਾਹਾ ਜੇ ਪਾਣੀ ਹੋਤੈ ਭੀਟ
 ਹੁਦਾਹਾ ॥ **ਰਿਹਿ ਤੇ ਦੁਹਾਹਾ** ॥ ਬਾਹਰਿ ਹੋਤੈ ਦੁਹਾ
 ਦੁਹਾ ਮੇਰ ਚੀਥੜ ਓਕੀ ਗੋਦੜੀ ਬਣ ਵਲੀ ਇਸ
 ਕਾਨੁ ਮੁਖਿ ਬਾਨਹੀ ਮੇਰੁ ਤੁਮਨੇ ਕਹਾ ਨਿਵਲੀ ਪੋਤੀ

ਕਰਿਤੁ ਮਾਗੀ ਕਾਇਆ ਸੁਧਹੈ ਦੈਗੀ ॥ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤਾ ਪੀ ६੨
ਕਹਿਉ ਸਕੈ ਰਹਿ ਕਰਿ ਬੁਧਾ ॥ ਇਸੀ ਕੇਤੁ ਮਨਿ ਦੁਲੀ
ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਬਡਾ ਚੀਥੜਾ ਨਿਗਲ ਕਰੁ ਤਿਸ ਕੈ ਖੇ
ਚਲੈ ॥ ਇਸ ਕੇਤੁ ਮਧੇਤੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਫੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ
ਦੇਖੈ ਇਸ ਕੇ ਕਰਦੇ ਤੇ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ਕਾਜਰੀ ਰੁਕੈ ਸੇ ਸੁਧਹੈ ਦੈ
ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਸੁਧਤਾ ਕਾਲ ਪਾਣੁ ਹਮੁ ਇਹੁ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਸਾਧਕੀ
ਜੇ ਕਾਇਆ ਹੋ ਸੋ ਕੁਆਰੀ ਰਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਕੁਆਰੀ ਕੰਨਾ ਮਾ
ਕੇ ਕੁੰਗ ਕਾਜ ਪਰਸਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਧਕੀ ਕਾਇ
ਆ ਕੇ ਕੁੰਗ ਕਾਜ ਪਰਸਨਹੈ ਪਾਵੈ ॥ ਇਸੀ ਤੇ ਕਾਇ
ਆ ਸੁਧਹੈ ਦੈਗੀ ॥ ਅਰੁ ਤਿਸੁ ਲਾਕੜੀ ਕੇਤੁ ਮੰਦੁ ਰ
ਹਤੇ ਹੋ ਸੇ ਦੇਤੁ ਨਹੀ ॥ ਸਾਧਕਾ ਜੇ ਦੇਤੁ ਹੋ ਸੇ ਸੁਗਤ ਹੋ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਅਰੁ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਤਿਸੇ ਜੇਗੀ
ਕਉ ਜੇਗਾ ਦੁਖ ਨਾਜ ਕਰਦੈ ਦੁਲਾ ਨਹੀ ॥ ਤਿਸੁ ਕਿਸ
ਕੈ ਮਿਸਕਾ ਸੁਗਤ ਕਾਹੀ ਅਹਾਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਗਤ ਕ
ਹੀ ਦਿਦੁ ਹਾਰਹੈ ॥ ਬਹੁਤਾ ਖਾਣ ਭੀ ਹਛਾ ਨਹੀ ॥ ਮੁ

ਲਸੇਨਖਾਲਾਭੀਹਛਾਨਹੀ। ਅਰੁਦਿਵਹਾਰੁਦਿਖੇ
 ਲੀਪਟਭੀਹੋਲਹਛਾਨਹੀ। ਮੂਯਸੀਛੇਰੁਦੇਲਾਭੀਹ
 ਛਾਨਹੀ। ਸੇਤੇਮੇਨਿਰਬਾਹੁਹੋਵੈਤੇਤਾਕਰਲਾ। ਅ
 ਰੁਕਰਮੁਦਿਖੇਭੀਏਸਦਾਸੁਗਤਹੀਕੀਕਰਲੀ। ਸੁ
 ਗੇਭੀਸੁਗਤਥਾ। ਪਹਰਿਗਤਪਹਲੀਸਾਗੇ। ਪਹਿ
 ਰਿਗਤਪਿਛਲੀਸਾਗੇ। ਬੀਚਕੇਦੇਪਹਰਿਸੇਏ।
 ਇਸਕਾਨਮੁਦੇਰੁਹੈ। ਅਰੁਏਹੁਚੇਤੁਮਨੇਕਹਾ। ਤੁਮਸ
 ਮਾਧਕੋਰੀ। ਸਕਤਮਾਨਹੋਵੈਗੇ। ਸਗਤਲੇਕੁਤੁਮਾ
 ਹੀਜੇਵਾਕਰੇਗੇ। ਤਿ **ਅਰੁਦਿਵਹਾਰੁਦਿਖੇ** ਅ
 ਈਪੰਥੀਸਗਲਜਮਾਤੀ। ਤੇਆਈਪੰਥੀਪੁਰਖਹੋ
 ਸੇਸਗਲਜਮਾਤੀਹੈ। ਸਰਬਸਗਤਤਿਸਕੀਜ
 ਮਾਤਹੈ। ਤਿਸਕੀਆਗਾਮਾਮਾਨਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਅਪ
 ਦੇਪੰਥਸਾਬਪੁਰਖਨਿਰਦਿਰੇਧਹੋਤਹੈ। ਤਿਸੀ
 ਕਾਨਾਮੁਆਈਪੰਥੀਹੈ। ਤੇਕੇਈਇਸਪਰਾਮਸੇ
 ਥਾਕੇਹੈ। ਤੇਨਿਰਦਿਰੇਧਹੁਆਤੇਸਗਤੁਇਸਕੀ

ਮਾਗਮਕਿਸੇਮਨੇਗਾ। **ਉਸੀਕਿਉਤਗੁਰਕ** **੬੩**
੩੩੦ ਮਨਸੀਤੈਮਗਜੀਤਾ। ਬਿਨਮਨਸੀਤਿ
ਤੇਕੋਈਨਿਰਵਿਰੋਧਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਤਾਂਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁ
ਰਕੀਨੇਤੁਇਹੀਹੈ। ਅਸਨੇਮਨਸੀਤਾਤਿਜਨੇਜ
ਤਸਗਜੀਤਾ। ਮਨਕਾਜੀਤਲਾਵੈਗਾਥਾਮਭੁਆ
ਸਦੁਮਾਰਾਹੇਤਹੈਤਾਂਤੇਸਾਧਕਾਸੇਹੀਵੈਗਾ
ਅਭੁਆਸੁਹੀਹੈ। ਅਰਤੁਮਨੇਕਹਾਜਿਧੈਕੇਅ
ਦੇਸੁਤਿਸੈਅਦੇਸੁ। ਬਾਰਬਾਰਅਦੇਸੁਤੇਮੇਰਾ
ਤਿਸੀਕੇਹੈ। ਤਿਸੁਕਿਸੇਕੇ। ਅਦੇਸੇਸਰਬਜ
ਗਤਕੀਆਦਹੈ। **ਅਨੀਲਾ** ਤੇਨੀਲੁਪੀਤਾ
ਇਕਰੀਰੀਤੇਰਹਤਹੈ। **ਅਮਨਦੁ**। ਜਿਸਕੀਅ ੦
ਦੇਕੋਈਨਹੀ। ਅਨਹਤਾ। ਜਿਸਕੀਨਾਸੁਕਦੀਨਹੀ
ਹੋਤਾ। ਸੁਗਸੁਗਇਕੇਦੇਸੁ। ਸੁਗਸੁਗਕੇਪ੍ਰਭ
ਦਤੇਮੈਰੁਕੇਸੁਤਾਦੁਬਦਲੇਸਾਤੇਹੈ। ਸਹਬਜੇ
ਗਾਇਖੇਏਕੇਦੇਸੁਕਿਅਕਹੀਏ। ਸੇਏਕੁ

ਸੁਭਾਵਹਿਤਹੈ॥ ਅਦੇਸੁਤੇਮੇਰਤਿਜਕਹੈ॥ ਅੰ
 ਮੇਅਦੇਸੁਕਿਸੁਕਉਕਰਉਗਾ॥ **੨੫॥** ਬੁਗਤਗਿਅ
 ਨੁਦਾਇਆਉਡਾਰਨਘਟਿਘਟਿਦੁਸਹਿਨਦੁ॥ ਅ
 ਪਨਥਨਾਬੀਸੁਭਜਾਕੀਰਿਧਿਸਿਧਾਅਦੁਰਾਸਾਦੁ
 ਅਦੁਕਜੇਮਾਗਕਰਿਖੇਉਇਜੀਕਾਨਾਮੁਬੁਗਤਨਪੀ
 ਜਾਧੇਕੀਬੁਗਤਗਿਅਨੁਹੈ॥ ਸੀਤੇਸੇਗਿਅਨੁਕੀ
 ਭੀਖਲੇਲੀਇਸਕਾਨਾਮੁਬੁਗਤਹੈ॥ ਅਰੁਉਡਾ
 ਰਨੁਨਾਮੁਦਇਆਕਾਰੈ॥ ਜੇਸੁਤੇਖੇਸੇਗਿਅਨੁ
 ਨਾਦੁਕਰਾਵਤੀਹੈ॥ ਸਿੰਝੀਦੁਸਾਵਣੇਕਾਨਾਮੁਨਾਦੁ
 ਨਹੀ॥ ਰਾਮਬਿਨਾਕੇਬੇਲੇਬੇਸੁਰੇਘਟਿਘਟਿ
 ਮੇਬੇਲੇ॥ ਇਸਕਾਨਾਮੁਨਾਦਹੈ॥ ਕੰਨਦੁਦਓਕਾਨ
 ਮੁਨਾਥਨਾਹੀ॥ ਨਾਥਨਾਮੁਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਾਰੈ॥ ਸਭਿ
ਸਿਸਟਾਤਿਸਕੀ ਨਬੀਹੁਈਹੈ॥ ਸਿਸਕੀਨੇਤਕ
 ਉਕੇਈਨਹੀਉਲੇਘਸਕਤਾ॥ ਰਿਧਸਿਧਕੇਜੇਸੁ
 ਆਦਹੈ॥ ਜੇਅਦੁਰਕਦੈ॥ ਪਰੈਕੋਨਹੀ॥ ਅਦੁਰ

ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਕਹੈ ਸੋ ਉਰੇ ਉਰੇ ਸਹਿ ਕਾਮੀ ਸੀ ਦਿਹੈ ਅਰੁ ੨੪
 ਅਰੁ ਸਿਰੇ ਨੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ॥ ਤਿਨ ਕ
 ਨਾਮੁ ਪਰੇ ਹੋਇ ਤਿਰਿਧਿ ਸਿਧੇ ਕੋ ਨਹੀ ਚਾਹਤੇ ॥ ਸੀ ਸੇ ਗੁਣਿ
 ਸੇ ਗੁਣੁ ਇਕ ਰੁਚਲਾ ਦੁਹਿ ਲੇਖੈ ਆਵੁ ਹਿਰੁ ਗੁਣ ॥ ਅ
 ਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਪੁਰਬ ਸਨਮੁ ਕੇ ਸੇਹੈ ਸੀ ਸੇ ਗੁਣ
 ਗੁਣਿ ਸੇ ਗੁਣਿ ਹੀ ਸੀ ਤੇ ਕੇ ਕਾਰੁ ਚਲਾਵੇ ਦੁਲੇ ਚੇਲੇ
 ਹੋ ॥ ਅੰਗੁ ਸੀ ਤੇ ਕੇ ਕਾਰੁ ਚਲਾਵੇ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਤੇ ॥ ਕਹੈ
 ਤੇ ਸੀ ਸੇ ਗੁਣੁ ਅਰੁ ਗੁਣਿ ਸੇ ਗੁਣਿ ਇਹੁ ਦੇ ਨੇ ਬੁਧਾ ਕੇ ਅਨਸਾਰੁ
 ਲਿਖੇ ਹੁਣੇ ਆਵੁ ਤੇ ਹੋ ॥ ਬੁਧਾ ਨਾਮੁ ਹੋ ਪੁਰਬ ਸਨਮੁ
 ਕੇ ਦੁਲੇ ਕੇ ਸੇ ਤੇ ਹੋ ਗੁਣੀ ॥ ਇਸੀ ਵਿਖੈ ਸਮਰਾ
 ਨਾ ॥ ਇਸੀ ਕਾਨਮੁ ਸੀ ਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸੇ ਸਮੁ ਪੁਰਖੈ
 ਤਿਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਚਾਹੀ ਕਾ ਸੀ ਲਾ ਕਾ ਹੋ ਕੇ ਚਾਹੀ ਹੋ ॥
 ਅਦੇਸੁ ਤੇ ਸੇ ॥ ਤਿਸੀ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ਪੁਰਨ ॥
 ੨੫ ॥ ਇਕਾ ਮਾਈ ਸੁਗਤੁ ਵਿਆਈ ਤਿਨ ਚੇਲੇ
 ਪਰਦੁ ਨਾ ॥ ਇਕੁ ਸੀ ਜਾਗੀ ॥ ਇਕੁ ਭੀ ਭਾਗੀ ॥ ਇਕੁ

ਲਾਏ ਦੀ ਬਾਲਾ ਜਿਉਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਤਿਥੈ ਚਲਾਵੈ
 ਜਿਉਰੈ ਵੈਰ ਮਾਲਾ ਓਹੁ ਦਿਖੈ ਓਨਾ ਨ ਦਰਨਾ
 ਮਾਏ ਬਹੁਤਾਇ ਹੁਦੁ ਛਾਲਾ ਮਾਏ ਸੁਤਿ ਸੈਮਾਏ
 ਸੁਆਮਾ ਦੁਆਮਨੀ ਲਾਮਨਾ ਦੁਆਮਨਾ ਹਤ ਸੁਗਾਜੁ
 ਗਏ ਕੋਵੇਜੁ। **੩੧॥ ਮਾਏ** ਤੇਮੈ ਤਿਸੀ ਮਹਾਮਾ
 ਇਮਾਕੀ ਮਾਨਤਾਹੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਤਾ ਨੁਸੀ ਪੂਰ
 ਨ ਸਰਾਤਹੈ। ਅਰਬਾਇ ਸੀ ਕਾਪੀ ਫਿਕਰਾ ਹੀਰੇ
 ਸੋਸਮਾਏ ਲੈਲਾ ਮਾਸਟੁ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਤਿਉ ਤਾ
 ਹਾ ਜਿਕਿ ਫੁਪਾਇ ਮਾਸਿ ਤੇ ਕਾਵੁਰਾ ਕਰਿ ਕਰ
 ਟੇਖੈ ਜਿਹ ਸੁਲਹਾਰਾ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਕੀ ਜਾਚੀ
 ਕਾਰਾ ਮਾਏ ਸੁਤਿ ਸੈਮਾਏ ਸੁਆਮਾ ਦੁਆਮਨੀ
 ਲਾਮਨਾ ਦੁਆਮਨਾ ਹਤ ਸੁਗਾਜੁ ਗਏ ਕੋਵੇਜੁ।
੩੨॥ ਇਕੁ ਜਾਗ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹਲਾ। ਇਹੁ ਸਿੱਖੇ
 ਕਾ ਮਾਸਟੁ ਮਰੁ ਸੀ ਪੂਰਨੁ ਲੇਕਹੀ ਸੀ ਤੇਕ
 ਮਾਸਟੁ ਹੀ ਅਰੁ ਸੀ ਪੂਰਨੁ ਲੇਕਹੀ ਸੀ ਤੇਕ

ਭੈਡਰੀਭੀਰੈ॥ ਮੈਰੁ ਸੰਤੁ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥਾਇਖੈ ਮਨ ੬੫
ਤਾਨਹੀ ਰਖਏ॥ ਮੈ ਸੇਜੈ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖ ਹੋਜੈ ਕ
ਛੂਤਿ ਨੇਨੇ ਪਾਵੁ ਲਾਬਾ॥ ਜਿਏ ਕਵਾਰਹੀ ਪਾਇਰ
ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਅਵਰੁ ਕਛੁ ਪਾਵੁ ਦੇ ਕੀਇਛੁ ਨਹੀ॥
ਜਿਹੁ ਲਹਾਰੁ ਜੈਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੰਤੁ ਛੀ ਸੰਤੁ ਤਿਸੀਨੇ
ਕੀਏ॥ ਅਰੁ ਅਸੰਤੁ ਛੀ ਤਿਸੀਨੇ ਕੀਏ॥ ਤਿਨ ਕੈ
ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤਾ॥ ਸਚਾ ਸੇਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਤਿਸ
ਕੀ ਕਾਰਕਿ ਆਕਹੀਏ ਨੇਤੁ ਛੀ ਸਚੀਹੈ॥ ਜਿਨੇ
ਨੇਨਾ ਮਕਾ ਅਰਾਧਨੁ ਕੀਆ ਓਹੀ ਸੰਤੁ ਹੁਏ॥
ਅਰੁ ਜੇ ਨਾਮੁ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਓ ਓਹੀ ਅਸੰਤੁ ਛੁਏ॥
ਅੰਦ੍ਰਿਸੁ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤਿਸੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕੋਹੈ॥ ੩੭॥

ਪੁਰਖੁ ਜੀਉ ਲਾਖ ਹੋਵੁ ਪਿਤਾ ਪਵੀਸੁ॥ ਲ
ਖੁ ਲਾਖੁ ਲਾਖ ਹੋਵੁ ਹਿਲ ਪਵੀਸੁ॥ ਲਾਖ ਲਾਖ ਹੋ
ਜਾ ਆਖੀ॥ ਮੈਏ ਕੁਨਾ ਮਜਗਦੀਸੁ॥ ਇਤੁ ਗੁਰ
ਪਤ ਪਵਤੀ॥ ਆਚਰਿਅ ਹੋਇ ਇਕੀਸੁ॥ ਸ

ਏਹ ਲਾਅ ਕਾਸਕੀਆ ਕੀਟਾ ਆਈ ਹੀ ਜੁਗ ਨਾਨਕ ਨ
 ਦਰੀ ਪਾਈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੁੜੀ ਕੀ ਜੁਗ **ਕੁੜੀ ਕੀ** ਕੋ ਮੁਖ ਹੋ
 ਸਿਹਬ ਮੇਰੇ ਤਿਸ ਕੀ ਲਾਖ ਹੋਇਐ ਅਰੁ ਸੇ ਲਾਖ ਹੁਈ ਤ
 ਬਝੇ ਕਝੇ ਕਝੇ ਸਿਹਬ ਕਰੈ ਕਝੇ ਕਝੇ ਨਾਮੁ ਸਿਵੈ ਸੁਗ
 ਦੀ ਸਕਾਤਿ ਸਕੇ ਲਾਖ ਲਾਖ ਦੁਰ ਕਹੀਐ ਨਾਮੁ ਤਿ
 ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਅਨੰਤ ਹੋਯਾ ਅਰੁ ਸੀਭੇ ਕੀ ਭੀ ਗਾਣਤੀ
 ਕਛੁ ਕਛੁ ਨ ਪੀਸ ਕੀਤੀ ਇਤਾ ਕਹੀਐ ਕਾਇ ਹੀ ਪੁੰਜ
 ਨਹੀਐ ਅਨੰਤ ਨਾਮੁ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਅਨੰਤ ਹੀ ਦੁਰ ਉ
 ਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ਨਾਮੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਬੀ ਕਰਨ ਨ
 ਹੀ ਇਹੁ ਮਾਰਗੁ ਤਿਸ ਕੇ ਕਲਾ ਆਨੁ ਕਾਰੀਐ ਇ
 ਸੁ ਮਾਰਗੁ ਚਲੇ ਦੁਲੇ ਕਉ ਪਾਤਿ ਕੀ ਆਪ ਉੜੀ
 ਅਹੀਐ ਇਸੁ ਮਾਰਗੁ ਚੜਾਹੁ ਆਇ ਕੀ ਜੁਗਾਣ
 ਹੋਇਗਾ ਇਕੀ ਜੁਗਾਣ ਕਹੀਐ ਕਾਇ ਹੀ ਅਰਥ
 ਹੋਯਾ ਮੇਸਾਨੁ ਅਕਾਸ ਪਕ ਬਝੇ ਤੇ ਬਝਾ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਹੀ
 ਹੋਇਗਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਕੇ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਤੇ ਭਿਨਨ ਰਹ

ਏਏਏਗਾ ਏਏਏਸੁਭਦੁਨੁ ਅਕਾਸੁ ਵਿਖੇ ਹੋ ਕੀਟੇ ੬੬
 ਨੇ ਅਕਾਸੁ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਸੁਣੀਆ ਅਰਕੀਟੇ ਕੋਭੀ ਗੀਸੁ
 ਆਈ ਗਏ ਅਕਾਸੁ ਮੇਕਿ ਆਕਿ ਆਕਦੁ ਹੋਹ ਮਭੀ
 ਅਕਾਸੁ ਕੋਏ ਕੋਗੋ ਤਿਕਿ ਆਕੀਟ ਅਕਾਸੁ ਕੋਏ
 ਸਕਹਿਗੋ ਤਿਸੇ ਸੁਮਭੀ ਕੀਰਹੀਗੋ ਅਣਹਿਤਹੀ
 ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਸਿਧ ਜੋਗੀ ਫਪਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੇ
 ਝਾਨ ਬੈਠੇ ਹੋ ਅਖਿਸ ਕੇ ਝੋਭੁਲਾ ਕਹਾਵੈ ਤਿਸੇ
 ਭੁਲਾਈ ਨਿਕਟ ਨ ਆਵੈ ਅਰੁ ਕਿਰਤ ਬਥਕਰ
 ਏਹਾਨਾ ਤੇ ਨ ਆਹੈ ਨ ਆਹੁ ਗਤ ਪੁਰਖ ਸਿਸਦੇਸ
 ਮੇਰਹੈ ਗਾਤਿ ਜੀਤਿ ਜੀਵੇ ਸੇ ਮੇਕ੍ਰਿਤ ਬਥਹੀ ਹੋਵੈ
 ਗਾ ਨ ਅਹੀ ਨ ਲਾਏ ਭੇਖ ਧਾਰਨੁ ਕੀਰੇ ਗਾਤ ਉਭੀ
 ਕ੍ਰਿਤ ਬਥੁ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ਭੇਨੁ ਮੁਸੁ ਗਤ ਪੁਰਖ ਹੋ
 ਤਿਨ ਕੋ ਤੁਮ ਦੇ ਪਾਖੰਡੁ ਮਾਨਾ ਅਰਮੁੰਦੁ ਤ੍ਰੈਲੀ
 ਪ੍ਰਥਾਇ ਜੋ ਕੇ ਸਚਾ ਭੇਖ ਮਾਨਾ ॥ **ਪ੍ਰਸੀਤ ਮੁਖਿ**
ਕਾਵਿਗਾਨੁ ॥ ਬੋਲਹਿ ਗਾਤੁ ਗਾਵਹਿ ਸਿਰਗ

ਵਰਲਿਖੇ ਸੁਭੇਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰੀ ਪਾਈ ਮੈ ਕੂੜੇ
 ਕੂੜੀ ਠੀਸਾ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰਕੀ ਨ ਦਰਿ ਹੋਵੈ ਗੀਤ
 ਬੀਤੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਪਾਇਆ ਪਾਇਓਗਾ॥ ਮੈਰ ਜਬ ਤੂ ਠੀ
 ਆਕੀ ਆਠੀ ਜਾਹੈ॥ ਕੁਲਾਜੀ ਸੁਭ ਸਿੰਘ ਸਦ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸੁਰਕੀ ਹੀਤੇਹੈ॥ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਨੇ ਨ ਦਰਕਰੀ ਅ
 ਰੁ ਸਿੰਘ ਪਰ ਨ ਕਰੀ॥ ਤੁਝੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁਰ ਕ ਪਰੀ ਹੁਅ ०
 ਸਾਧੁ ਤੇ ਨ ਹੁਅ॥ **ਤਿਸਕਾ ਭੰਡਾ॥** ਪਰ ਮੇ ਸੁਰਕੀ
 ਮੇ ਨ ਦਰਹੈ॥ ਸੇ ਦੀ ਪਕਰੀ ਨਿ ਆਈਹੈ॥ ਸੇ ਪਰਖ
 ਦੀ ਪਕੇ ਨਿਕਰਿ ਦੁਰਤੀ ਹੋਤਹੈ॥ ਤਿਸੀ ਕੇ ਦੀ ਪਕ
 ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕਰਤਹੈ॥ ਪਰੰਤ ਦੀ ਪਕੁ ਕਾ ਦਿਸ ਕੇ ਸਾਬ
 ਕਾ ਚਿਤੁ ਤੇ ਨਹੀ॥ ਅਰੁ ਸੇ ਦੀ ਪਕ ਕੇ ਦੁਰ ਦੁਰਤੀ
 ਹੋਤਹੈ॥ ਤਿਸੇ ਕੇ ਦੀ ਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ॥ ਦੀ
 ਪਕ ਤਿਸੇ ਕੇ ਸਾਬ ਕਾ ਅਨਿਹ ਤਿਉ ਤੀ ਨਹੀ॥ ਤੈ
 ਸੇ ਹੀ ਸੇ ਨਾਮੁ ਕੇ ਅਰਾਧ ਨ ਕਰਦੇ ਦਾ ਲੋਹੈ॥ ਤਿਪ੍ਰ
 ਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਨਿਕਰਿ ਦੁਰਤੀਹੈ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਪਰ ਮੇ

ਸੁਰਕੀਨ ਦਰਹੋ ਤੀਧੀਆ ਅਰੁਝੇ ਨਾਮੁ ਤੇ ਦੇਸੁ ਖੈ ॥ ੬੭ ॥
 ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ॥ ਤਿਨੁ ਪਰਨ ਦਰੁ ਭੀ ਨਹੀ
 ਹੋਤੀਆ ਆਖਦੁ ਝੇਰੁ ਚੁਧੈ ਨਹਿ ਝੇਰਾ ॥ ਝੇਰਨੁ ਮੰਗ
 ਲਦੇ ਲਨ ਝੇਰਾ ॥ ਝੇਰਨੁ ਝੀਵੁ ਲੁਮਰ ਲਨੁ ਹੋਝੇਰਾ ॥
 ਝੇਰਨੁ ਗਾਂਝਮਾਲਮਨੁ ਝੇਰਾ ॥ ਝੇਰਨੁ ਸੁਰਤੀ ਗਿਅ ॥
 ਨੁਵੀਚਾਰਾ ॥ ਝੇਰਨੁ ਸੁਗਤੀ ਛੁਦੈ ਸੀਸਾਰਾ ॥ ਝੇਰਨੁ
 ਮੁਹੇ ਬਡਾਈ ਕਾ ॥ ਝੇਰ ਕੈਵੇਗਾ ਬਡਾਈ ਕੀਆ ਬਾ
 ਤਾਝੇਰੈ ਮੇਸਾ ਸਿਧਤ ਪਸੀਰੇ ਤੇ ਹੋਤੇ ਬਡਾਨੁ ਹੋਵੈ
 ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਬਡਾਈ ਕੇਨੀ ਮਿਤਝੇ ਮੇਨੁ ਪਾਰਨੁ ਕਰੈਗ ॥
 ਤੇ ਭੀ ਬਡਾਨੁ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਝੇਰਾ ਕਲਾ ਕਰਕੇ ਚਿਰਿਕ ॥
 ਲਾਝੀਵੁ ਤਾਰਹਾਤ ਉਭੀ ਬਡਾਨੁ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਸੁ
 ਦੁਛੰਦੁ ਮ੍ਰਿਤਹੋ ਕਰਜੀ ਪ੍ਰਰਹੀ ਪ੍ਰਾਨੁ ਤਿਆਗਾ
 ਦੇਵੈਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਬਡਾਨੁ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਗਾਂਝਮਾਲਕੇ
 ਸੇਰੁ ਸਰਬੈ ਮੇ ਬਡਾਈ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਦੇਦਕੀਆ
 ਸੁਰਸਤੀਆ ਪਨੀਆ ॥ ਅਰੁ ਯੁਕਤ ਬਾਂਧਕ

ਰਗਿਆਨੁ ਦੀ ਚਾਰ ਕੀ ਮਾ ਬਾਤ ਕਰਿ ਦੀ ਮਾਇਸੇ
 ਬਰਾਈ ਨਹੀਂ ਨਹੁੰਦੈ ਸੇਸਾਰਾ ਸੇਸਾਰੇ ਸੇਹੇ ਮਾਦੁ ਗੁਣ
 ਨੁਸੇ ਇਕ ਬਾਤ ਕਰਿ ਛੂਟਤਾ ਨਹੀਂ ਮਾਦੁ ਗੁਣ ਨੁਰਿ
 ਸਤਿ ਛੂਟਤਾ ਹੋਇ ਉਤਰਾ ਹਕ ਹਤੇ ਹੋਇ ਅਭਿਜਹ ਬਸੇਰ
 ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਸੇਇ ਨਾਨਕ ਉਤਮ ਨੀ ਚਮਕੇਇ ਗੁਣ
 ਰਾਈ ਦੇਣੇ ਦਾਨ ਸੁਰੇ ਨਾਮਾ ਅਤਿ ਜਕੇ ਦੇਖ ਕਰਿ
 ਸੇਪੁ ਮੇਸਰ ਦੇਖ ਤੇ ਹੋਇ ਤਗਾ ਉਤਮ ਨੀ ਚਮੁਰਖ ਪੰ
 ਰੁਤ ਬੇਖੀ ਪਖੰਡੀ ਕੀ ਕਛੁ ਕਲਪ ਨਾਨਹੀਂ ਤਾਂ
 ਤੇ ਉਤਮ ਗਨਿ ਚੰਡਾਲਾ ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਮਨ ਬਸਾਇ
 ਗੁਪਾਲਾ ਅਬ ਮੇਰੁ ਕਹਤੇ ਹੋਇ ਭੀ ਹੋਏ ਬੁਰੇ
 ਰਮ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਦੀ ਚਾਰ ਤੇ ਹੋਇ
 ਸੇਹ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਤੇ ਰੇਈ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਇਸ ਕੇ
 ਕਰਮ ਕੇ ਸਾਖੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਪੁਮੇਸਰ ਕੇ ਦੁਅਰਿਤੁ
 ਠੀ ਬਾਤ ਕਾਤੇ ਕਛੁ ਚਲੇ ਗਾਨਹੀਂ **ਸੋਈ ਗੁਰ**
ਕਾਇ ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਬਿਤੀ ਦੁਰਾ ਪਵਿਣ ਪਦੀਅ

ਗਨੀਪਾਤਾਲਾ ਰਾਤ੍ਰਿਨਾ ਰੁਖਰੁਤ ਬਰਖਾ ਬਿਤ ੬੯
 ਵਰ੍ਹਾ ਪੈਲਪਾਣੀ ॥ ਬੈਸੀ ਰੁਖਰੁਤੀ ॥ ਇਹੁ ਜੁਭਾਇ
 ਸਕੇ ਕਰਮੁ ਕੇ ਸਾਖੀ ॥ ਸਪਤਲਿ ਕੁਤਲੇ ਕੇ ਮਰ
 ਸਪਤਲੇ ਕਉ ਪਰਕੇ ॥ ਇਸੁ ਕਾਨਮੁ ਬ੍ਰਹਮੰਤਰੇ
 ਤੇ ਤੀ ਬ੍ਰਹਮੰਤਰੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ਤਿਸੁ ਤੇ ਦਸ ਗੁਣਾ ਮ
 ਧਕ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਬਾਹਰੇ ॥ ਤਿਸੁ ਕਾਨਮੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ
 ਅਵਰੁਣਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਤੇ ਦਸ ਗੁਣਾ ਮਧਕ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ
 ਅਵਰੁਣਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਤੇ ਦਸ ਗੁਣਾ ਮਧਕ ਮਗਨਦੁ ॥
 ਅਵਰੁਣਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਤੇ ਦਸ ਗੁਣਾ ਮਧਕ ਪਦੁਨਕੁ ॥
 ਅਵਰੁਣਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਬਾਪਰਖੀ ਧਰੁ
 ਮਜਾਲਾ ॥ ਤਿਨੁ ਅਵਰੁਣੁ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਮੇਸੁ ਰੇਨੁ ਧ
 ਰਤੀ ਰੂਪੀ ਧਰਮੁ ਜਾਲਾ ॥ ਇਸੁ ਬਾਪਨੁ ਕਰੀ ॥
 ਧਰਮੁ ਜਾਲੁ ਕਰੀ ॥ ਧਰਮੁ ਕੀ ਕੁਟੀ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚੁ
 ਤੀ ਅਸੁ ਗਤ ਕੇ ਰੰਗੁ ॥ ਤਿਨੁ ਕੇ ਨਾਮੁ ਅਨੇਕੁ ਅਨੰ
 ਤੁ ॥ ਤਿਸੁ ਧਰਤੀ ਕੇ ਹੀ ਚੁਸੁ ਗਤ ਕਿਆ ਕਰੀ

ਇਨਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਜੀਵੇਏ ਤਿਨ ਕੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਭੀ ਨਾਨਾ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਹੀਏ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨਹੀ ॥ ਕਰ
 ਮੀ ਕਰ ਮੀ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰਾ ਸਦਾ ਅਪਸਰਾ ਦਰਬਾਰਾ
 ਅਬ ਇਸ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਚਾਹੀਏ
 ਐਸੇ ਐਸੇ ਜਾਨਿ ਜਾਨੇ ਕਰ ਮੁਕੀਆ ॥ ਕਰ ਮੁਕੀਅ
 ਨਿਜਾਰਹੀ ਤੇਜਾਤ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੁਖ ਦੁਖਾਇ ਕਪਾਇਅ
 ਈਹ ਐਸੇ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਸਾਹੀ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਆ
 ਪਸਚਾਹੇ ਅਗਤਿ ਸਕਾਦਰ ਬਾਬੁ ਭੀ ਆਗੇ ਸਚ
 ਹੋ ॥ ਕਰ ਮੁਕਾਫੁਲਾ ਅੰਨਬਲ ਹੋਏ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਤਿ
 ਥੇਸੇ ਹਨ ਪੰਚ ਪ੍ਰਦਾਨੁ ਨਦਰੀ ਕਰ ਮੁਖੇ ਨੀਤਾ
 ਨਾ ॥ ਤਹਾਤਿ ਸੁਧਰਤੀ ਰੂਪ ਧਰਮ ਜਾਲਾਵੀ ਤੁ
 ਪੰਚ ਸੇਹੇ ਯਥਾ ਰਬ ਦੁਕਤਾ ॥ ਨਮਕੇ ਪ੍ਰਿਤ ਪਾਦਨੁ ਕ
 ਰੇਦੇ ਦੁਲੇ ਸਿਤ ਜਨ ਉਹੀ ਜੇਭਾ ਪਾਵੇ ਤੇਹੇ ॥ ਸਿ
 ਸਿਤ ਜਨ ਕਿਸੇ ਹੀ ॥ ਪਰਦਾਨੁ ਪਰਾਧੀਨ ਹੋਗਾ
 ਕਰ ਤੇ ਤੇਹੇ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ ਕਰ ਮੁਤਿ ਸਕਾ ਕ

ਫੁਮਭਮਾਨੁਨਹੀਕਰਤੇਗਾਇਹੀਕਹਤੇਹੈ। ਕਰੇਕਰ
ਏਮਾਪੇਮਾਪਮਾਨੁਖਕੇਕਫੁਨਹੀਗਾਬੁ। ਤਿਨਪਰ
ਹੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਨਦਹਹਤੀਹੈ। ਅਰੁਤਿਨਕੇਕਰਮੁਕੇ
ਅਨੁਸਾਰਹੀਤਿਨਕੇਨੀਸਾਦੁਕਿਆਕਹੀਏਮਰਤਬੁ
ਭੀਮਿਲਤਹੈ। ਕਦਪਕਾਈਓਬੇਪਾਇ। ਨਨਕਗਇ
ਆਸਾਏਜਾਇ। ਅਰਜੁਮਾਪਦੁਆਪਕੇਸਿਧਤਪਸੀ
ਮਾਨਝੀਠੇਹੈ। ਅਰੁਮੇਰਕੇਪਖੰਡੀਕਹਤੇਹੈ। ਇਕੋਚ
ਪਕਾਈਓਬੇਪਾਇ। ਬੋਤਿਕਾਨਿਰਏਤੋਭੁਗਹੈਦੈਗਾਧ
ਰਮਗਜੁਕੇਅਗੇ। ਅਬਏਲਪਾਣੀਬੀਸੀਤਤੇਲੇਕ
ਰਿਦੇਦੁਤਾਸਾਖੀਬੁਕੇਗੇ। ਉਹਾਜੁਗਇਕਰਿਮਲੁਮ
ਹੈਦੈਗਾ। **੨੨। ਧਰਮਪੰਤਕ** ਤੇਹੇਧਰਮੁ
ਗਿਆਨੁਖੰਡਕਾਅਖਹੁਕਰਮੁ। ਖੰਡਨੁਮੁਹੈਵਿਭੁ
ਗਕਾ। ਤੇਸੇਪ੍ਰਬਵੀਕਿਨਹਿਭੁਗਹੈ। ਤੇਨਦੁਖੰਡਹੈ
ਕਹੇਜਾਏਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਸਾਸਤਕੇਵਿਭੁਗਹੈ। ਧ
ਰਮੁਖੰਡਾਕਰਮੁਖੰਡਾਗਿਆਨੁਖੰਡਾਧਰਮ

ਖੰਡੁਹੈ॥ ਤਿਸਕੁਤੇਇਹੀਧਰਮੁਹੈ॥ ਧਰਮਸਾਲਾਏਹੈਪ੍ਰਿ
 ਥਵੀਤਿਸਵਿਖੈਸੈਸਾਕਰਮੁਕਰੇਗਾ॥ ਤਿਸਕਿਸ
 ਫਲੁਭੀਭਾਵੈਗਾ॥ ਅਰਤੁਮਾਪਦੇਮਾਪਕੇਗਿਯਨੀ
 ਮਨਤੇਹੈ॥ ਸੇਗਿਆਨੁਨਮੁਹੈਸਨਦੇਕਾ॥ ਸੇਤੁਮਸਨ
 ਤੇਹੈਗਿਆਨੁਖੰਡੁਕਾਕਰਕੇਗਾ॥ ਕਿਸਕਰਮਕਰਕੇਗਿ
 ਆਨੀਹੋਤਹੈ॥ ਸੇਸਿਧਕਹੈਤੁਮਹੀਕਹੈ॥ **ਤਿਸਾ**
ਉਤਰਾਹਕਰਤੇਹੈ॥ ਕੇਤੇਪੈਲਪਾਣੀਬਿਸੰਤਕੇਤੇਕ
 ਨਮਹੇਸਾ॥ ਕੇਤੇਬ੍ਰਹਮੇਘਾਤੁਤਘਾਤੀਮੇਰੂਪਕਿਗਕੇ
 ਦੇਸਾ॥ ਸਿਸਕੇਸਿਸਦੇਵਤੇਕੀਉਪਾਸਨਕਾਗਿਆਨੁ
 ਹੁਮਾ॥ ਤਿਸਨੇਤਿਸੀਦੇਵਤਾਕੀਉਪਾਸਨਕਰੀ॥
 ਕੇਤੇਪਦੁਪਾਣੀਬਿਸੰਤਰੂਪਹੀਹੁਏ॥ ਅਰਕੇਤੇਕ੍ਰਿ
 ਸਨਉਪਾਸਨਕਰਕੇਕ੍ਰਿਸਨਰੂਪਹੀਹੁਏ॥ ਸਿੰਦੁ
 ਉਪਾਸਨਕਰਕੇਸਿੰਦੁਰੂਪਹੁਏਬ੍ਰਹਮਾਉਪਾਸਨਕੇ
 ਬ੍ਰਹਮਰੂਪਹੀਹੁਏ॥ ਤਿਨਕਰਕੇਰੂਪਰੀਗਕੇਪ੍ਰਕ
 ਰੁਘਾਤੁਤਘਾਤੀਸਾਤੇਹੈ॥ ਕ੍ਰਿਸਨਜੀਕਹਤੇਹੈ॥

ਅਰਜਨੀ ॥ ਅਰਜਨ ਜੇ ਸੇ ਬਗਤ ਸਿਸੁ ॥ ੨੦ ॥
 ਦੇਵਤ ਕੇ ਬਗਤ ਸਰਧਾ ਕਰ ਕੇ ਯੁਕਤ ਧੁਮਾਤਿ ॥
 ਸੁਕੇ ਮਰਾਧ ਨਿਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਜੀ ਦੇਵ
 ਤਾ ਤੇ ਸੇ ਸੇ ਕਾ ਮੁਨ ਕੇ ਕੁੀ ਪਾਵਤਾ ॥ ਕਾਮ ਨ ਰੂਪੀ ਸੇ ਹੈ
 ਰਤ ਫਲ ਸੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਰਥੇ ਪੁਝੇ ਹੈ ॥ ਤਿਅ ਲਪ ਬੁਧੀ
 ਫਲ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਜੇ ਅਦੁਰ ਛੇਦੁ ਤਥੇ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ॥ ਸਿਨ ਕਉ ਧਰਮ ਨਾਸਦੁ ਤਹੈ ਹੈ ਗਾਮ ਅਬ ਨਾਜੀ
 ਕਬੀ ਹੀ ਨਹੈ ਹੈ ਗਾਮ ਕਾ ਹੇਤ ਦੇਵਤ ਓ ਕੇ ਪੂਜਦੇ ਦੁਲਾਹੇ
 ਦੁਤ ਓ ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋਧਨ ਮਾਦ ਕੇ ਕੇ ਸਮਿਤੁ
 ਦੇਵ ਅਚਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਪਉਣਾ ਦਕ ਕੇ ਕੀ
 ਸਾਲੇ ਕੁਜ ਮੀ ਪਸਾ ਸੁਸਤਾ ਕੀ ਭੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਦੇਵਤਾ ਮ
 ਪਤਿ ਨ ਜੁਵੰਤੁ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਉਪਾਸਕ ਅਬ ਨਾਜੀ
 ਕੇ ਸੇ ਹੋਵਹਿ ਗੇ ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਸੇ ਬਗਤ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਅ ਅਬ ਨਾਜੀ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਬਗਤ ਭੀ ਅਦੁਨਾ
 ਹੋ ਸਿਧੇ ਤੁਮ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਕੇ ਨਾਜਵੰਤੁ ਹੋਣਾ ਅਛਾਵ

ਵਾਅਬਨਾਜੀਹੋਲਾਅਛਾਕਿਤੀਕਰਮੁਕੂਮੀਮੇਰਕੇਤੇ
 ਸੁਓਪਦੇਸ਼ਾਕਿਤੇਇਦੁਚੰਦੁਸੁਰਕੇਤੇਕੇਤੇਮੰਡਲਾਦੇ
 ਸੁਮਕਰਮਕੂਮਨਾਮੁਹਿਭਾਰਬਖੰਡਕਾਸਿਸਾਵਿਖੇਯਮੁ
 ਦੁਸਤੇਹਾਐਰਸੇਕੂਮਹੈਸੇਭੇਗੁਕੂਮਹੈਸਿਕਰਮਕੂਮ
 ਵਿਖੇਕਹੈਤਿਸਕਟਲਾਭੇਗੁਕੂਮਵਿਖੇਭੇਗੋਸਿਖਮੇ
 ਸੁਰਕੀਸਿਸਰਵਿਖੇਮਨੰਤਕੁਹਮਾਡੁਹੈ। ਤਿਨਕੁਹਮ
 ਭੇਵਿਖੇਮਨੰਤਕਰਮਕੂਮੀਹੈਕਰਿਮਕੂਮੀਅਭੁਮਾਨੀ
 ਭੇਵੇਵੀਹੈਸਿਕਰਮਟਲਾਦੇਦੇਕਉਤਬੀਤੇਸਕਥ
 ਭਈਸੇਮੇਸਾਕਰਮੁਕੀਅਹੈਮੇਰਨਾਮੁਸੁਮੇਰਕੇਪੁਬਤ
 ਕਾਅਰ ਮੇਰਨਾਮੁਸੁਮੇਰਕੇਪੁਬਤ ਸੇਕੇਤੇਹੀਹੂ
 ਭੇਈਅਰਕੇਤੇਹੀਹੋਦੁਹਿਰੇਅਰਕੇਤੇਪੁਦੁਹੁਰੇ।
 ਅਰਕੇਤੇਹੀਤਿਨਕਉਉਪਦੇਸੁਹੁਰੇ। ਇਦੁਚੰਦੁਸੁਰ
 ਸਮੰਡਲਾਦੇਸੁਕੇਤੇਇਹੀਭੀਪੁਰੇਸਿਸਾਸਿਸਾਸਿਸ
 ਨੇਕਰਮਕੀਅਤੇਸਾਸਿਸਾਹੀਹੂਆਕਿਤੇਸਿਧਕੁਧ
 ਨਾਬਕੇਤੇਕੇਤੇਦੇਵੀਵੇਸਾਕਿਤੇਦੇਵਦਾਨੁਵਮੁਨਕੇਤੇ

ਕੇਤੇਰਤਨਸਮੀਦਾ ਕਿਤੀਆਖਾਣੀਕੇਤੀਆਬਾਣੀਕੇਤੇ ११
 ਪਾਤਨਰਿਦਾ ਕਿਤੀਆਸੁਰਤੀਸੇਦੁਕੋਤੇਨਨਕਾਮੀਤਨ
 ਅੰਤਾ **੨੨** ਸਿਧਾਸਤਾਮਨਨਾਬਾਮਰਦੇਵੀਕੇਦੇ
 ਸੁਾਦੇਦੁਤਾਦਨਦੁਮਰੁਮਨਾਮਰਰਤਨਜਮੀਦੁਖ
 ਨੀਅਰਬਾਣੀਪਾਤਜਾਹਾਮਰਰਾਸਾਪਸੁਰਤੀਦੇਦ
 ਸੀਆਗਰਿਦਾਮਰਸੇਵਕਤਿਨਕੇਉਪਾਸਕਾਇਜ
 ਰੁਕੇਤੇਏਕੁਹੁਏਸੇਤੇਕਰਮਮਰਕਰਮਕੇਦਲਾਹੇ
 ਤੇਸਭਨਸਦੇਸਹੇਇਤਾਕਹਦੇਕਾਇਹੀਪ੍ਰੇਸਨ
 ਹੇ **੨੩** ਸਿਧਕਰਮਕਰਕੇਅਬਨਾਸੀਹੇਤਹੇਅ
 ਬਤਿਸੀਕਰਮਕੇਕਰਤੇਹੇਗਰਿਆਨਖੰਡਮਹਿਗਿ
 ਅਨਪ੍ਰਚੇਤਾਤਿਥੇਨਾਦੁਬਿਨਚਕੇੜਮਨੰਦਾ
 ਸਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀਰੂਪਾਤਿਥੇਪਾਤਤਪਾਤੀ
 ਮੇਬਹੁਤਮਨੁਪਾਤਕੀਆਗਲਾਕਬੀਆਨ
 ਸਾਇਸੇਕੇਕਹੇਪਿਛੈਪਦੁਤਾਇ **੨੪** ਗਾਅ
 ਨਖੰਡਸੇਹੇਸਰਬਇਥੇਬ੍ਰਹਮਬ੍ਰਹਮਕਰਦੀ॥੩

ਤਹਾਗਿਆਨੁ ਬੁਝੈ ਸੇਖੁ ਮਾਤਮਾ ਹੋਸੈ ਸੀਖੁ ਚੰਡੁ ਕਿਮ
 ਕਹੀਐ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੋ। ਤਹਾਗਿਆਨੁ ਖੰਡੁ ਮੇਨਾਦੁ
 ਬਿਨੈ ਦੁਕੈ ਦੁਕੈ ਮਨੈ ਦੁਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਸਿਸਨੇ ਸਰਬੁ ਪ੍ਰ
 ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਦੁ ਲਾਤਿ ਸਨੇ ਜਬੀ ਮਨੈ ਦੁਪਾਏ। ਪੀ
 ਛੋ ਕੇ ਸੀਭੀ ਮਨੈ ਦੁਪਾਦੁ ਨ ਨਰਹਾ। ਸਰਮ ਖੰਡੁ ਜੇਹੈ
 ਸਰਮ ਕਾ ਕਰਣਾ। ਸਬ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਛਿਗਾ ਤਬ ਕਿ
 ਮਾਤਮਾ ਬੁਕੈ ਰਿਗਾ। ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਸਰਮ ਕਰਣੀ।
 ਤਿਸੁ ਸਰਮ ਖੰਡੁ ਕੀ ਜੇਹੈ ਬਾਣੀ। ਪਬਾਣੀ ਨਾਮ ਹੋ ਬਾ
 ਲਕਾ। ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਹੋ ਸੁਭਾਵਕਾ। ਸਰਮ ਜੇਹੈ ਸੁਭਾਵ
 ਸੇ ਰੂਪਿਆ ਕਹੀਐ। ਬਹੁਤੁ ਜੀ ਦੁਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਤਿਸੁ
 ਸਰਮ ਕੇ ਕਰਣੇ ਤੇ ਮਨੁ ਪਾਤੁ ਤਪਤੀ ਜਾਤੀ ਹੋ। ਕ
 ਉਠਸੀ ਪਾਤੁ ਤਾਗਿਆਨੀ ਪਿਆਨੀ। ਅਤੀ ਸਤੀ
 ਤਪਸੀ। ਉਹੀ ਤੇਹੇ ਤੇਹੈ। ਤਿਸੁ ਸਰਮ ਖੰਡੁ ਕੀ ਮੇਜੇ
 ਬਾਤ ਹੋ ਮੇਕਹੀ ਮਾਨਹੀ ਜਾਤੀ ਮਾ। ਭੋ ਕੇ ਸੀ ਕਹੈ
 ਗੋਸੇ ਪੀਛੈ ਪਦੁ ਤਪ ਕਰੈ ਗਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਸਰਮ ਖੰ

੧੨
 ਖੰਡ ਕੋਤੇ ਅਨੂਪ ਕਹਾ ਅਨੂਪ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੋ ॥ ਤਿਸ
 ਕੋ ਉਪਮਾ ਕੇ ਤੁਲਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਪਮਾ ਨਹੀ ॥ ਮੇਜੋ ਕੋ ਕਹ
 ਦੇ ਦੁਲਾ ਕਹਾ ਤ ਕਰੁ ਕਹੈ ਗਾ ॥ ਤਿਥੈ ਘੜੀ ਮੇਜੁ ਰਤਿ
 ਅਤਿ ਮਨ ਬੁਝਾ ॥ ਤਿਥੈ ਘੜੀ ਮੇਜੁ ਰਾਜਿ ਪਾ ਕੀ ਜੁਧਾ ॥
 ਤਹਾ ਸਰ ਮਖੰਡ ਮੇਘੜੀ ਮੇਕਿ ਮਾ ਕਹੀ ਏ ॥ ਸਦੁ
 ਰਿਮਾ ਸਾਤ ਹੋ ॥ ਸੁਰਤ ਅਹੰ ਕਾ ਬੁਝ ਨ ਚਿਤ ਅਰ ਬੁ
 ਧ ਮਨਾ ਅਰ ਮਾਗੇ ॥ ਸਿਹ ਚਾਰੇ ਦਿਗੁ ਜੇ ਚੁਏ ਬੋ ॥ ਨ
 ਨਾਪ ਦਾਰ ਬੇ ਕੇ ਚਾਹ ਤੇ ਬੋ ॥ ਸਬ ਸਰ ਮਉਪ ਜੀਤ ਬਨ
 ਨਾਪ ਦਾਰ ਬੇ ਕੇ ਲੁਭ ਕਰਿ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੀ ਓਰੁ ਲਾਗੇ ॥ ਸੁਰ
 ਅਹੰ ਦੇ ਦੁਤਾ ॥ ਅਰ ਸਿਧ ਅਹੰ ਪੁਲੇ ਕਾ ॥ ਤਿਨੇ ਨੇ ਗੁਰ ਉ
 ਪ ਦੇ ਸੁਦੁ ਮਾਰਾ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਕੇ ਸਿਧ ਕੀ ਮਾਘ ਸਰ ਬੁਧੁ
 ਨ ਪੁਮੇ ਸੁਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਮੇਜੋ ਹੋ ਲੇ ਕੀ ਸੁਧ ਭੀ ਤਹਾ ਸਰ ਮੁ
 ਖੰਡ ਮੇਘੀ ਘੜੀ ਸਾਤੀ ਹੈ ॥ ਕਰ ਮਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੇ
 ਰਾ ॥ ਤਿਥੈ ਹੋ ਰਨੁ ਕੇ ਝੀ ਹੋਰਾ ॥ ਤਿਥੈ ਸੇਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੁਰ
 ਤਿਨੁ ਮਹਿਰਾ ਮਰਹਿ ਮਾਰੁ ਪੁਰਾ ॥ ਤਿਨੁ ਮਹਿਰਾ

ਮਗਹਿਮਾਭਰਪੂਰਾਕਰਮਖੰਡੁਸੇਧੈਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨਮਿਤੁ
 ਕਰਮੁਕਾਕਰਲਾ। ਤਿਸਕੋਸੇਰੈਬਾਣੀਸੁਭਾਵਸੇਰੀ
 ਸੇਰਕਿਮਾਕਹੀਏਬਹੁਤਸੁਦ੍ਰੋਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਨਮਿਤੁਕਰਮੁਕਾਕਰਲਾਏ। ਤਹਾਪ੍ਰਮੇਸੁਰਬਿਨਦੁਸ
 ਰਾਕੇਈਭੀਨਹੀ॥ **ਤਿਸਕੋਕਾਹਾ** ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਪ੍ਰ
 ਪਤਿਹੀਹੈ। ਤਿਥੇਸੀਤੇਸੀਤਾਮਹਿਮਾਯਾ। ਤਰੈਰੂ
 ਪਨਕਬੰਨੇਸਾਇ। ਤਿਥੇਕਿਮਾਕਹੀਏਤਿਨੁਮਹਾਬ
 ਲਾਦੇਨੇਮਾਹਿਕਿਮਾਕਹੀਏਬੀਚੁ। ਸੀਤੇਸੀਤਾਮ
 ਹਿਮਾਯਾ। ਕਿਮਾਕਹੀਏ। ਸੀਤਲਤੇਸੀਤਲਮ
 ਨੇਕੁਭਨੇਕੇਤਾਧੈਕੇਮਿਦਵਦੇਦਾਲੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਮ
 ਹਿਮਾਯੈ। ਸੇਮਹਿਮਾਕੇਤੀਕੁਹੈ। ਕੇਤੇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ॥
 ਤਿਸਕੇਰੂਪਕਹੇਨਹੀਸਾਭਿ। ਕਾਹੇਤੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਆਪੁ
 ਅਨੰਤਤਿਸਕੀਮਹਿਮਾਅਨੰਤੁ। ਕਹਦੇਦੁਲ
 ਕਹਾਤੁਕਰਕਹੈਗਾ॥ **੨੨** ਨਾਉਹਮਰੈਨਨਾਗੇ
 ਸਾਇ। ਸਿਨਕੇਰਾਮਬਸੇਅਨੁਮਾਹਿ। ਸਿਨਕੇਰ

ਅਬੈਸੈਮਨਮਾਹਿ। ਤਿਨਕੇਰਾਮੁਮਨਮੇਬਸਤਹੈ॥
ਉਹਮਬਨਾਜੀਪਤਕੇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤੇਹੈ॥ ਮੇਰਕਰ
ਅਦਾਲੇਕਉਮਨੇਕੁਦਿਪ੍ਰਾਨਹੋਤੇਹੈ॥ ਨਮਾਜੁਕਤ
ਪਰਥਕੇਕੋਈਤੀਨਹੀਹੁਪ੍ਰਾਨਹੋਤਾ॥ ਤਿਥੈਕੁਗਤ
ਦੁਸਹਿਕੋਲੇਆਕਰਹਿਅਨੰਦੁਸਚਾਮਨਸੇਇ। ਤਿ
ਥੈਤਿਸੁਨਾਮੁਕੀਮਹਿਮਾਦਿਖੈਕੇਤੇਹੀਕੁਗਤਲੋਕਦੁਸ
ਤੇਹੈ॥ ਸਚਾਜੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਤਿਨਕੇਮਨਮੇਹੈ॥ ਤਿਸਕੇਪੜਤ
ਪੜਿਸਦਾਹੀਅਨੰਦੁਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਿਨਕੇਦੁਖਕੋਈਤੀਨਹੀਹੈ
ਤਾ॥ ਸਚੁਖੰਡੁਸੈਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੈਨਦਰਿ
ਨਿਹਾਲਾ॥ ਤਿਨਕੇਮਨਮੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਦੁਸਤਹੈ॥ ਤਿਨਕਾ
ਜੇਕਿਜਚਾਹੈ॥ ਅਗਤਿਨਕੀਜੇਜੀਗਤਹੈਜੇਈਸ
ਦੁਖੰਡੁਹੈ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁਜੇਪ੍ਰਮੇਸੁਰਹੈਸੇਤਹਾਹੀਦੁਸਤ
ਹੈ॥ ਤਿਸੁਨਿਕਾਰੁਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨੇਕੀਅਜੇਹੈਜਕਾਰੁਪ੍ਰਥੰਦੁ
ਤਿਸਕੇਕਰਿਕਰਿਨਦਰਨਿਹਾਲਾਕਿਅਕਹੀਝੇਨਦ
ਰਕੁਰਕਰਦੇਖਤਹੈ॥ ਤਿਥੈਖੰਡਮੰਡਲਵਰਤੰਡੁ॥

ਤੇ ਕੋ ਕੋ ਬੇ ਤਾ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥ ਤਿ ਬੇ ਤਿ ਸੁ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰ ਕੀ ਰਿ ਚ
 ਨਾ ਦਿਖੇ ਖੰਡੁ ਹੋ ॥ ਅਰ ਅੰਤੁ ਲਹੇ ॥ ਵਰੁ ਸਰਿ ਸਟ ਹੋ ॥ ਰੁ
 ਰੁ ਨੀ ਚ ਹੋ ॥ ਸੇ ਕੇ ਤੇ ਕੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਕੇ ਈ ਕੇ ਹੋ ਤੇ ਕਹ ਦੇ ਤੇ ਅ
 ਤਨ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤਿ ਬੇ ਲੇ ਮੇ ਲੇ ਮਕਾਰੁ ॥ ਜਿਵ ਜਿਵੁ
 ਕਮ ਤਿਵੇ ॥ ਤਿਵੁ ਕਾਰੁ ॥ ਤਿ ਬੇ ਜਾ ਤਿ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰ ਕੀ ਰਿ ਚ ਨ
 ਦਿਖੇ ਲੇ ਕਹੇ ॥ ਅਰੁ ਲੇ ਕੇ ਕੇ ਮਕਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ॥
 ਲੇਖੀ ॥ ਜਿਸ ਕਹੀ ਗਾ ॥ ਰਿਸਾ ਹੀ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤਿ
 ਵੇ ਪਾਤ ਨੇ ਸੁ ਕੇ ਮਸੰਤ ਕੁ ਪਰੁ ਲੇਖ ਦੀਆ ਹੋ ॥ ਤਿ ਸੁ ਰ
 ਰਿਸ ਕੇ ਮਨ ਜਾ ਰਹੀ ॥ ਜੇ ਜੇ ਜੇ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰ ਕੀਆ ਗਾ ॥
 ਹੇਤ ਹੋ ਤੇ ਜੇ ਹੀ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਤੇ ਹੋ ॥ ਦਿਖੇ ਦਿਗ ਜੇ ਕਰ
 ਵੀ ਚਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰ ਬਨ ਕਰ ਤਾ ਸਾਰੁ ॥ ੩੩ ॥ ਜਿ
 ਤੇ ਕੇ ਨਿਜ ਬੇ ਦਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸੁ ਰ ਦੁ ਸਤ ਹੋ ॥ ਤਿ ਜੀ ਨੇ ਤਿ
 ਹਰ ਚ ਨਾ ਰ ਚੀ ਹੋ ॥ ਤਿ ਸੇ ਕੇ ਦੇਖ ਤੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਵੀ ਚਾਹੁ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ॥ ਤਿ ਜੀ ਨਿਜ
 ਚੇ ਮੇ ਰਿਸ ਬਿਤ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਿ ਸੁ ਜਾ ਤਿ ਪ੍ਰਰ ਧ ਕੀਆ

ਮੋਕੇ ਕਹਣੈ ਹੋ ਸੇ ਕਰ ਜਾ ਸਾਰੁ ਕਿ ਮਾ ਕਹੀ ਏ ਬਹੁਤ ਕ
 ਨ ਨਹੈ। ਇਤਾ ਕਹੈ ਕਾਇਹੀ ਪੋਰੇ ਸਨਹੈ। ਕਾਮਰੀ
 ਬੁਝਿਓ ਅਹਿਥੀ। ਸੋਇ ਸੋਰੇ ਤੁਮਨੇ ਪਾਖੰਡ ਮਾਨਾ।
 ਅਰੁ ਸੁੰਦ੍ਰੇ ਲੀਖਿਓ। ਤੁਮਨੇ ਸਚਾ ਭੇਖ ਮਾਨਾ। ਅ
 ਬਦੀ ਚਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੋ। ਇਹੁ ਸਚਾ ਭੇਖ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿ
 ਮਾ ਕਰ ਦੇਵੈਗਾ। ਬੁਝਿਓ ਕਰ ਦੇਖੋ। ਅਰੁ ਭੇਖ ਕੇ ਧਾਰ
 ਨੁ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਭਿਸੁਨ ਰਕੇ
 ਰੂਪ ਕਦੁ ਮਾਰਾ। ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਅ
 ਤਪਹਾਰਾ ਧੀਰਸੁ ਸੁਨ ਮਾਰਾ। ਅਹਿਰਣੁ ਮਤ ਦੇਵੁ
 ਬਾ ਮਾਰਾ। ਪਹਾਰਾ ਨਮੋ ਹੋ ਸੁਨਾ ਰਕੀ ਦੁਕਾਨ ਕਾ। ਅ
 ਤੀਹੋਵੈ ਇਹੀ ਪਹਾਰ ਕੇਰੋ। ਧੀਰਸੁ ਕੇ ਸਤ ਸਤ ਕੁਮ
 ਨੁ ਤੇ ਪੋਰੇ ਚਲਾਇ ਮਾਨੁ ਨਹੈ। ਇਸੇ ਕੇ ਸੁਨਾ ਰਕੇਰੋ।
 ਅਰੁ ਮਤ ਸੋਹੈ ਮਾਪਣੀ। ਰੂਪ ਤਿਸੇ ਕੇ ਅਹਿਰਣੁ ਕੀ
 ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਜ ਚਲੁ ਕੇਰੋ। ਚਲਾਇ ਮਾਨੁ ਨਹੈ। ਟੀਪ
 ਦੋ। ਅਰੁ ਦੇਵੇ ਕੇ ਹਥੀ ਮਾਰੁ ਕੇਰੋ। ਸੋ ਜਾਹਈ ਮਾਰੁ

ਹੋਤਹੈ॥ ਤੈਸਾਹੀ॥ ਤਿਸਕੇਸਾਥਾਗਾਹਣ
 ਕੀਘੜਾਸਾਤਹੈ॥ ਕੁਓਕਲਾਅਗਨੀਤਪਤ
 ਉ॥ ਕੁਓ ਕੁਓ ਕੁਓ ਕੁਓ ਅਖੁਤਾਤਿਤਦਾਅ॥
 ਤੈਮੋਰਹੈ॥ ਸਾਥੀ॥ ਅਖੁਲਾੜੀਅਕਰੈ॥
 ਅਰਭੁਕੁਸੇਚੈਕੁਚਲੀਸੇਭਾਟਕੀਕਰੈ॥ ਜਦ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਦਿਖੈਭਾਟਨਰਹੈ॥ ਅਰਅੰਮੁਤਯੈ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਾਨੁਮੁਸੇਈਦੁਲੇ॥ ਘੜੀਮੇਜਬਦਸ
 ਚੀਦਕਜਾਲਾ॥ ਤਿਨਕਉਨਦਰਕਰਮੁਤਿਨਕ
 ਗਾਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਨਿਹਾਲਾ॥ ਮੇਜੀਜੇਸ
 ਚੀਦਕਜਾਲਹੈ॥ ਤਿਸਦਿਖੈਸਬਦਕਿਅਕਹੀ
 ਏ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਮਹਿਮਾਬੂਪੀਬੂਖਦੁਘੜਿਅ
 ਸਾਏ॥ ਤਿਨਕਾਪੁਰਬਸਨਮੇਕਾਕਰਮੁਕੁਲਾਹੈ
 ਤਿਨਪਰਹੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਨਦਰਬੁਹਿਤੀਹੈ॥ ਅ
 ਰਤਿਨਕੋਹੀਇਹਕਾਮੁਤੀਮਿਲਾਤਹੈਹੈ॥ ਸਬ
 ਕਾਮੁਮਿਲਾਤਬਨਦਰੀਜੇਹੈਨਦਰਕਰਦੇਦੁਲਾ॥

ਪਰਮੇਸੁਰਾਸਤਰਫੇਰਤਿਸਕੀਨਦਰਹੈਦੈਰੀ॥੩
 ਬਨਿਹਾਲੁਕਿਮਾਕਹੀਏ॥ਅਵਗਾਦੁਨਤੇਰਹਿ
 ਤੇਹੈਦੈਰਾ॥ **੨੬॥ ਸੇਤੁਸਪਸੀਕਾਗਤਿਸੁਸਰ**
 ਬਸਪਸੀਕਾਜਿਧਾਤੁਗੁਰਕਹਤੇਹੈ॥ਸਰਬਸਰਗਤ
 ਕੇ॥ **ਸੁਗਯਾ॥ ਚੁਕਾ॥** ਅਗਨੁਧੀਨੁ॥ਅਕਾਸੁ॥
 ਬੂਭਾ॥ਸ਼ੁਕਲਾ॥ਅੰਤਹਿ॥ਕਰਣੁ॥ਅਮਦਿਨਗਤਤੀ
 ਨੇਸੀਧਾਮਾ॥ਧਰਮੁ॥ਦਿਸਾਕਾਲਾ॥ਬਿਤਦੁਰਾ॥ਸੰਬ
 ਤਾ॥ਸਰਗ॥ਏਸੁਭੀਕਰਮਕੇਸਾਖੀਹੈ॥ਅਬੁਲੇਕੁ
 ਛਪਾਇਛਪਾਇਕਰਮਕਰਤੇਹੈ॥ਅਹੁਤਿਤਨਕੇਸੇ
 ਛਪਾਦੁਹਿਰੇ॥ਤੁੰਤੇਅਪਣੁਭੁਲਾ॥ਸਿਸਕੇਚਾਹੀ
 ਏਸੇਬੁਰਾਕਰਮਨਕਰੈ॥ਸੇਕਿਨੁਕਰੈਸੁਭੁਕਾਹੀ
 ਕਰੈ॥ **ਸੋਧਿ॥** ਪਉਣਗੁਰੂਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤ
 ਧਰਤਮਹਤੁ॥ਧੀਨੁਸੇਹੈਸਰਗਤਕਾਰੁਰੈਹੈ॥ਕ
 ਹੇਤੇਗੁਰੂਅਕਬਸਾਸਤੁਮੋਇਹੀਕਹਹੈ॥ਸੇਕਲ
 ਅਲੁਕਮਾਰਗਉਪਦੇਸੁਕਰੈਸੇਈਗੁਰੂ॥ਸੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰੁ ਦਿਨੁ ਗਾਝੁ ਮੇਰੇ ਸੇ ਸੀ ਪੂਰਣ ਸਗਤ ਕੇ ਦਾਈ ॥ ੨੬ ॥
ਇਅਹੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਦਾਈ ਦਾਇਅਹੈ ॥ ਬਾਲ ਕਾਤਿ
ਨ ਕੀਗੇ ਦਮਾਹਿ ਖੇਲ ਤੇਹੈ ॥ ਦਿਨ ਗਾਝੁ ਕੇ ਕਹਣੇ
ਕਹਣੇ ਕਰ ਕੇਈ ਗਾਸੂਰ ਸਚੇ ਦੁਆਭੀ ਕਹੇ ਰਝੇ
ਕਹੇ ਤੇ ਦਿਨ ਕਾਗਾਸੂਰ ਸਮਰਗਾਝੁ ਕਾਗਾਸੂਰ
ਚੇ ਦੁਆਭੀ ਅਰਸੂਰ ਸਕੇ ਕਹਣੁ ਕਰ ਤੇ ਦੇਈ ਗਾ
ਦੇ ਨੇ ਸੀਧਾ ਅਮਰ ਅਗਨ ਕਾਭੀ ਕਹਣੁ ਹੁਮ
ਕਹੇ ਤੇ ਸੂਰ ਸਕੇ ਉਦੇ ਕਾਨੁ ਪ੍ਰਾਤ ਜੇਧਾ ਅਮਰ
ਸੂਰ ਸਮਰਤ ਕਾਨੁ ਪ੍ਰਾਧਿਅਾ ॥ ਸੂਰ ਸਤੀ ਰਿਖ

ਪ੍ਰਾਤ ਸਾਹੁ ॥ ਅਰੁ ਅਗਨ ਭੀ ਰੇ ਸਪ੍ਰਕਾਸੁ
ਰੂਪਾ ਅਕਾਲੁ ਅਕਾਸੁ ਦਿਸਾ ॥ ਕਰਣੁ ਬਿਤ ਦਾਰ
ਸੇ ਬਤ ਜਗਤੁ ਸਿਰੁ ਕਹੇ ਬਿਨਾਧੀ ਕਹਗਾਝੇ ॥
ਕਹੇ ਤੇ ਅਕਾਸੁ ਤੇ ਅੰਕੁ ਬਾਹਰ ਸਰਬਾਇਅਪ
ਕਹੈ ॥ ਸੁਖ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਕਰੈ ਗਾਤ ਬਾਅਕਾਸੁ
ਦੁਖੇ ਗੀ ਤੇ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ਅਕਾਸੁ ਕੇ ਬਾਹਰ ਤੇ ਨਕ

ਰੇਗਾ॥ ਕੁੰਤੋ ਅਕਸੁ ਕਰਮੁ ਕਾਸਾਖੀਹੈ॥ ਮੇਸੇਹੀ
 ਜਸੁ ਕਰਮੁ ਕਰੇਗਾ॥ ਤਬ ਪੂਤ ਹਿਸਾਯੀ ਮੁਖਿ
 ਜਾਨ ਕੇਈ ਕਾਲੁ ਤੇਹੈ ਰੇਗਾ॥ ਅਰਜੁ ਬਕਰੇਗਾ ॥
 ਤਬ ਪੂਰਬ ਦਖਣੁ ਪਛਮੁ ਉਤਰੁ ਕੇਈ ਦਿਸਾਭੀ
 ਤੇਹੈ ਰੇਗਾ॥ ਮੇਸਾਹੀ ਬਿਤਵੁ ਰਾਮੁ ਸੁਸੰਬਤੁ ਜ
 ਰਭੀ॥ ਅਰਮੁ ਪਨਾ ਅੰਤਹਿ ਕਰਨ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਕਰਮੁ ਕਾਸਾਖੀਹੈ॥ ਅਰਜੁ ਮਕੇਯੋਹੈ ਲਿਖਾਰੀ
 ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਤੇ ਕੇਹੈ ਕੇਹੁ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰੁ ਏਕੁ ਏ
 ਕੁ ਜੀਵੁ ਕੇ ਪੀਛੇ ਲਗੇ ਹੀਰਾ ਹਿਤੈ ਹੋ॥ ਜਿਸ ਜਿਸ
 ਲਿਖਣੁ ਵਿਖੇਯੋ ਜੀਵੁ ਕਰਮੁ ਕਰਤਾ ਹੋ॥ ਤਿਸੇ ਕੇ
 ਲਿਖ ਲੇਤੇ ਹੋ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਲਿਖੇ ਦੁਆਰਾ ਜਮੁ ਜੀਵੇ
 ਕੇ ਕਰਮੁ ਕਾਸਾਖੀਹੈ॥ ਚੰਗਾ ਆਈ ਆਬੁ ਰਾਮਾਈ
 ਆਵੁ ਚੈਧਰਮੁ ਹਰਦੂਰ॥ ਇਹੁ ਜੋ ਕਰਮੁ ਕੇਸਾਖੀਹੈ॥ ਤਿ
 ਚੰਗਾ ਆਈ ਆਤੇ ਸੁਭੁ ਕੁਰਾ ਆਈ ਆਤੇ ਪੈਸੀਵੇ
 ਕੇ ਭੁਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮੁ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਧਰਮੁ ਰਾਜ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ

ਸੁਇਕਹਤੇਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਇਹ ਜੀਵਨੇਇਹੁ ११
ਲੇਖੁਰੇਕਰਮੁਕੀਇਹੈ। ਇਨਕੀਸਾਖਦੁਆਰਾ
ਰਮਰਾਸਸਾਖੀਹੈ। ਧਰਮਰਾਸਕਹਤੇਹੈ। ਦੇਖੋ
ਰੇਗਾਹਾਰੇਇਹੁਪੈਦਤੁਮਾਰੇਗੁਰੂਭੀਤੁਮਾਰੇਸਾਖੀ
ਹੈ। ਪ੍ਰਭੁਦੇਖੋਆਪਣੇਗੁਰੂਕੋ। ਦੇਖੋਸਲਾਧਰਤੀ
ਤੁਮਾਰੇਮਿਤਮਾਤਾਤੁਮਾਰੇਕਰਮੁਕੇਸਾਖੀਹੈ। ਅ
ਰੁਰਾਤੁਤੁਮਾਰੇਦਾਸੀਦਾਇਅਭੀਸਾਖੀਹੈ। ਸੁਰ
ਜਦੇਦੁਤਾਇਹੁਸਭਤੁਮਾਰੇਕਰਮੁਕੇਸਾਖੀਹੈ।
ਆਪਣੇਆਪਣੇਕਰਮੁਕਾਟਲਭੇਗੇ। ਕਰਮੀਅ ०
ਪੇਆਪਣੀਕੇਨੇਜੋਕੇਦੂਰ। ਆਪਣੇਆਪਣੇਕਰ
ਮੁਕੇਅਨਸਾਰਸਭੀਸੁਭਾਸੁਭਦੁਲਭੇਗੇਗੇ।
ਨਿਕਦਦੁਰਤੀਭੀਨਾਛੁੰਦੇਗਾ। ਨਿਕਦੀਦੁਰਤੀ
ਅਰਦੂਰਦੁਰਤੀਕਿਆਕਹੀਏ। ਜੇਤੀਸਿਸਦ
ਹੈਸੇਸਭਬ੍ਰਹਮਾਕੀਉਪਜਾਈਹੋਈਹੈ। ਤਿਸੁਦਿ
ਖੇਦੁਸਸਟਾਦਕਜੋਹੈਰਿਖਤੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਕੇਪੁਤ

ਪੇੜੇਹੈ॥ ਇਹੁ ਤੇ ਨਿਕਦੁਰਤੀਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੁ ਜੇ ਤੇ
 ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਦੂਰ ਦੁਰਤੀਹੈ॥ ਅ
 ਰੁ ਮੇਰੁ ਜੇ ਤੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਦੂਰ
 ਦੁਰਤੀਹੈ॥ ਕਰਮ ਕਾ ਭੇਦ ਲਹੈ ਜੇ ਨਿਕਦੁਰਤੀ ਤੇ
 ਤੀਨ ਦੂਦੇਗਾ॥ ਅਰੁ ਦੂਰ ਦੁਰਤੀ ਤੇ ਤੀਨ ਦੂਦੇਗਾ
 ਅਰੁ ਜੰਗਤ ਪਦਾ ਨ ਦਕਸੈਹੈ ਜੇ ਕਾਮੁ ਕਰਮੁਹੈ॥ ਜੇ
 ਦੇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਕੀਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨ ਮਿਤੁ ਜੇ ਜੰਗਤ ਪਦਾ
 ਨ ਦਕਸੈਹੈ॥ ਜੇ ਤੇ ਇਸੀ ਕੀ ਕਲਾਮਾਨੁ ਕਾ ਸਾਧਨਹੈ॥
 ਅਪਦੀ ਕਾਮ ਨ ਕੇਨ ਮਿਤੁ ਜੇ ਜੰਗਾ ਦਕ ਕੇ ਕਾਕਰ
 ਲਾਹੈ॥ ਜੇ ਕੇ ਸਾਹੈ ਜੇ ਜੇ ਮਸੂਰ ਨੇ ਦਿਨੁ ਰੁਰਮਾਈਦੇ
 ਈਰਾੜ ਕੇ ਚਰਾਧੈ ਜੇ ਪਾਏ ਜੇ ਈਰਾੜ ਲੀਏ॥ ਕ
 ਲਾ ਕੇ ਫੇਰੁ ਕੀ ਗਾ ਲੁ ਕੀ ਗਾ ਲਾ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨ
 ਮਕਾਮੁ ਰਾਧਨਾ ਕਰਲਾ ਅੰਤਰਿ ਹਿਮੇ ਕੀ
ਮਾ ਜੇ ਸੇਸੁਰ ਜਨ ਜੇ ਚਲਾਈ ਰਲੁ ਮੇਤਰੁ ਮਰੁ
 ਮਾਰਾ ਸੇੜ ਕੀ ਮਰੁ ਪਾਇ ਮਾਰਾ ਸਾ ਸੇ ਮਾਪਤੀ

ਮੇਜਬਹਰਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤਿਸ ਕੇ ਸਬਦੀ ਭੀ ਮੇਜਬ ੨੮
 ਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। **ਸੋਈ ਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ।** ਤਿਨੀ ਨ
 ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤ ਪਾਲਾ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁ
 ਖਿ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਦੁਈ ਨਾਲਾ। ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਪੁਰਖੇ ਨੇ ਨਾ
 ਮੁਕਾ ਮਰਾਧਨਾ ਕਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਕਮਾਈ ਕਰਗਏ। ਓਹੀ
 ਮੁਖ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਉਜਲੇ ਹੋ। ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਹੀ ਤਿਨ
 ਕੇ ਸਾਬਦੂਰੇ ਹੋ। **ਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ।** ਜੇ ਪੁਰਖ ਏ ਕਰਗਰ
 ਬੁਧ ਹੁਆ ਹੁਆ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਕੇ ਯੁਕਤ ਹੁਆ
 ਹੁਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪੁਰ
 ਖ ਪਰਮ ਪਾਵਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਓਹੀ ਧੰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਇਹੁ ਜੇ
 ਸੁਖ ਦੁਹਿ ਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਧਾਰੀ ਹੁਈ ਹੋ। ਤਿਸ ਨੇ ਨਰਾਇ
 ਨੁ ਰਾਮੁ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੀਪਤਿ ਰੀਰਮਨੁ ਸਿੰਦੁ
 ਇਤਾਨਾ ਦਕਨ ਮੇਕੋ ਨਿਰੰਕੁਸੁ ਖੋਲ੍ਹੇ ਚਾਰਨ ਕੀ ਮਾਹਿ
 ਤਿਸ ਨੇ ਮਾਪਸ ਹਤ ਕੇਟ ਕੁਲ ਕਾ ਉਚਾਰ ਕੀ ਮਾਹਿ।
 ਸੁਹਾਘਾਇ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਸੇ ਨਰ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨਾਹ

ਤਿਹਨਰੁਹਰਿਅੰਤੁਨਹੀਨਨਕੁਜਾਚੀਮਾਨੁ॥
 ਗੁਰਨਾਨਕਉਰਧਾਰੁਅਨੰਦੁਘਨਟੀਕਾਕਰੇ॥ ਪਾਵੇ
 ਅਲਾਖੁਅਪਾਰੁਜੇਇਸੁਪੜਹਰੇ॥ **ਦੁਹਰਾ॥** ਸੰਮਤ
 ਪੁਰਾਣਸਤਾਮਰਧਸਤਯੁਗਮਮਧਕਪੇਸੁਸ਼ਾਮਿਨੁ
 ਮਾਸੁਸੰਕਰਪੂਰੀਕੀਨੋਠਿਖਨੁਬਿਲਾਸੁ॥ **ਵਿਤਸ੍ਰੀਗੁ**
ਰਨਾਨਕਉਸੁਪੁਸ਼ੁਤਟਸਪੁਪੁਰਮਚੀਗੁਰਤਮੁਦਿ
ਆਦੁਸਿਖਅਨੰਦੁਘਨਟੀਕਾਕਰੇ॥ ਵਿਤਸ੍ਰੀਸਪਤੀ
ਟੀਕਾਸਾਪਤੀ॥

੧੭ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁਗੁਰਤਕਬੀਰਜੀਉਕੀ॥ ਕਬੀਰਮੇਰੀਸਿਮਰ
 ਨੀਰਸਨਉਪਰਗਮੁ॥ ਆਦੁਜੁਗਾਦੀਸਗਲਭੁਕਤ
 ਤਾਕੇਸੁਖਇਸੁਮੁ॥ ੧॥ ਕਬੀਰਮੇਰੀਜਾਤਕਉਸਭੁ
 ਕੋਹਸੰਨੇਹਾਰੁ॥ ਏਨਹਾਰੀਇਸਜਾਤਕਉਜਿਹਜਪ
 ਉਸਿਰਜਨੁਹਾਰੁ॥ ੨॥ **ਕਬੀਰ** ਗੁਰਮਗੁਰਕਿਆਕਰ

ਹਿਕਹਾਤੁਲਾਵਹਿਜੀਉ। ਸਰਬਸੁਖਕੋਨਾਇਕਰਾਮੁ ੭੮
 ਨਾਮਰਸੁਖੀਉ। ੧੧ **ਕਬੀਰ** ਕੰਚਨਕੇਰੰਤੁਲਾਬਨੇਉਪ
 ਰੁਲਾਯਾਜਨਾਉ। ਦੀਸਹਿਦਾਏਕਾਨਜਿਉਸਿਨਾਮੁ
 ਨਹੀਨਉ। ੧੨ **ਕਬੀਰ** ਮੇਸਾਏਕੁਆਧਯੋਜੀਵਤ
 ਮ੍ਰਿਤਕੁਹੋਇ। ਨਿਰਭੋਹੋਇਕੈਗੁਨਬੰਦੇਸਤਪੇਖਉ
 ਤਤਸੇਇ। ੧੩ **ਕਬੀਰ** ਜਾਇਨਹਉਮੁਆਪਛੈਭਾਇ
 ਮਾਮਨੰਦੁ। ਮੇਹਮਿਲਾਆਪੁਭਾਮਪਨਾਸੀਗੀਭੁਜਾਹਿ
 ਗੋਇਦੁ। ੧੪ **ਕਬੀਰ** ਸਭਤੇਹਮਬੁਰੇਹਮਤਜਭਲੇ
 ਸਭਕੋਇ। ਜਿਨਮੇਸਾਕਰਬੂਝੁਮਾਮੀਤਹਮਾਰਾਸੇ
 ਭਿ। ੧੫ **ਕਬੀਰ** ਆਈਮੁਝਹਿਪਹਿਮਨਕਕਰੇਕ
 ਰਭੇਸਾਹਮਰਖੇਗਾਰਆਪਣੇਉਨਕੀਨੇਅਦੇਸੁ। ੧੬
ਕਬੀਰ ਸੇਈਮਾਰੀਮੇਜਿਹਮੁਮੇਸੁਖਹੋਇ। ਭੁਲੇਭ
 ਲੇਸਭੁਕੇਕਹੈਬੁਰੇਨਮਨੈਕੋਇ। ੧੭ **ਕਬੀਰ** ਗਤੀ
 ਹੋਵਹਿਕਾਰੀਆਕਾਰੇਉਭੈਸੀਤੁ। ਲਿਟਹੋਉਫਧਾਵਤੇਸੇ
 ਜਾਨਮਰੇਭੁਗਵੀਤੁ। ੧੮ **ਕਬੀਰ** ਚੰਦਨਕਾਇਰ

ਦੁਬਲਾ ਬੇੜ ਓਦ ਕੁਪਲਾਸਾ ਓਇ ਭੀ ਚੰਦ ਨਹੋ ਵਿਰਹੈ
 ਬਸੈ ਸੁਚੰਦ ਨੁਪਾਸਾ। ੧੧॥ **ਕਬੀਰ** ਬਾਸੁ ਬਡਾਈ
 ਆਇਓ ਮਤ ਬੂਝਹੁ ਕੋਇ। ਚੰਦ ਨੁ ਕੋ ਨਿਕਟੇ ਬਸੈ
 ਬਾਸੁ ਸੁਰੀਧਨ ਹੋਇ। ੧੨॥ **ਕਬੀਰ** ਦੀਨੁ ਗਦਾਇਅ
 ਦੁਨੀ ਸਿਓ ਦੁਨੀ ਨ ਚਲੀ ਸਾਥੁ। ਪਾਇ ਕੁਹਾੜੁ ਮਰਅਗ
 ਗਾਟੁ ਚੁਅਪੈ ਨੇਹਾ ਬੁ। ੧੩॥ **ਕਬੀਰ** ਜਹ ਜਹੁ ਹਉ ਟਿਰ
 ਉਕਉ ਤਕ ਠਾਇ ਉਠਾਇ। ਸਿਕੁਰਾ ਮੁਸਨੇਹੀ ਬਾਹਰਾ।
 ਉਜਰ ਮੇਰੇ ਭਾਇ। ੧੪॥ **ਕਬੀਰ** ਸੀਤ ਨ ਕੀਤੀ ਗੀਆ
 ਭਲੀ ਭੁਠ ਕੁਸਤੀ ਗਾਇ। ਅਗਲ ਗਉਤਿ ਹਧ ਚਿਲਹ
 ਰਿਸਿਹਨ ਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਉ। ੧੫॥ **ਕਬੀਰ** ਸੀਤ ਮੁਏ ਕਿ
 ਅਰੇਈ ਮੇਰੇ ਅਪਨੇ ਰਿਹ ਜਾਇ। ਰੇਦੁਹ ਸਾਕਤ ਬਪੜੈ
 ਜੋਹ ਦੇਹੁ ਦੁਖਿ ਕਾਇ। ੧੬॥ **ਕਬੀਰ** ਸਾਕਤ ਮੇਸਹੈ
 ਝੇਸੇ ਭਾਸਨ ਕੀ ਧਨੁ। ਕਿਨੈ ਬੈਠੇ ਕਾਈ ਮੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ
 ਨਿਦਾਨੁ। ੧੭॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾਇ ਮਾਝੇ ਲਾਨੀ ਪਦੁਨ ਸੁਕ
 ਲਾਨਹਾਰਾ। ਸੀਤਹੁ ਮਖਨੁ ਕਾਇਆ ਛਾਛਾਪੀ ਮੇਸੀਸ

१८॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾਇਆ ਭੋਲਾ ਨੀਪ ਦੁਨ ਦੁਹੈ ਹੋਇ ॥ ੨੦ ॥
 ਧਾਰਾ ਸਿਨ ਬਿਲੋਇ ਮਾਤਿ ਨ ਖਾਇ ਮਾਮ ਦੁਹੈ ਬਿਲੋ
 ਦੁਨ ਦੁਹੈ ॥ ੧੯॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ ਮੁਸਮੁਸਾ ॥
 ਲਾਟੈ ਹਾਟਾ ਏਕ ਕਬੀਰਾਨ ਮੁਸੈ ਸਿਨ ਕੀ ਨੀਬਾਰ ਹਬਾਟੁ
 ੨੦॥ **ਕਬੀਰ** ਕਬੀਰ ਸੁਖ ਨਹੈ ਹੁਸ਼ਾ ਕਰਹਿ ਸੁਖ ਹੁਤੇ
 ਮੀਤਾ ਸੋਚਿਤ ਕਾਖਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਨੀਤੁ
 ੨੧॥ **ਕਬੀਰ** ਸਿਸਮਰਨੇ ਤੇ ਸੁਗਤ ਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮਾਨੀ
 ਦੁਆਰੀ ਨੇਹੀ ਤੇ ਪਾਈ ਏ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ੨੨॥
 ਮੁਖ ਦਰਸਾਇ ਕੇ ਕਬੀਰ ਗਾਠਨ ਕੇ ਲਾਗ ਨਹੀ ਪਟਣੁ
 ਨਹੀ ਪਾਰਖੂ ਨਹੀ ਗਾਹਕ ਨਹੀ ਮੇਲਾ ॥ ੨੩॥ **ਕਬੀਰ**
 ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਮੋਕਣ ਕਰੁ ਰਾਮੁ ਪੰਡਤ ਰਾਜੇ ਕੂਪ
 ਤੀ ਮਦੁ ਪਿਕਉ ਨੇਕਾਮੁ ॥ ੨੪॥ **ਕਬੀਰ** ਪ੍ਰੀਤ ਇਕਿ
 ਹਿ ਸਿਉ ਕੀਏ ਮਨੁ ਦੁਖ ਪਾਜਾਇ ਭਾਵੈ ਲਾਬੇ ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ
 ਪਰਜੁ ਮੁਢਾਇ ॥ ੨੫॥ **ਕਬੀਰ** ਸੁਗਕ ਸੁਲਾਕੀ ਕੋਰ
 ਜੀਅੰਧ ਪਰੇਤਿ ਸੁਮਾਹਿ ਹਉ ਬੁਲਾਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਪੈ

ਸੁਸੁਨੀਕਸਜਾਹਿ॥ ੨੨॥ ਕਬੀਰੁ ਇਹੁਤਨਸਾਇਗ
 ਸਕਪੁਤਲੇਪੁਬਹੋਰਾ ਨਗੇਪਾਵੁਪੁਤੇਗਾਇਜਿਨਕੇਲਾਖ
 ਕੋਰੇਗਾ॥ ੨੩॥ ਕਬੀਰੁ ਇਹੁਤਨਸਾਇਗਾ ਕਦੁਨੈਮਾਰਗ
 ਲਾਇ॥ ਕੈਸੀਰਾਤਕਰਸਾਧਕੀਕੇਹਰਿਕੇਗਾਨਗਾਉ॥
 ੨੪॥ ਕਬੀਰੁ ਮਰਤਮਰਤਜਗਾਮੁਆਮਰਤੀਨਸਨੈ
 ਕੋਇ॥ ਐਸੇਮਰਨੀਐਮਰੇਬਹੁਰਨਮਰਨਹੋਇ॥ ੨੫॥
 ਕਬੀਰੁ ਮਾਨਸੁਜਨਮੁਦੁਲੀਭੁਹੋਹੋਇਨਬਾਥੇਬਾਹੁ ਸਿਉ
 ਬਨਦੁਲਾਖਕੇਭੁਇਗਿਰਹਿਬਹੁਰਨਲਾਗੀਭਾਨਾ॥ ੨੬॥
 ਕਬੀਰੁ ਤੁਹੀਕਬੀਰਤੂਤੇਰੇਨਾਉਕਬੀਰਾ॥ ਰਾਮੁਰਤਨ
 ਤਬਪਾਈਐਜਉਪਹਲੇਤਜਹਿਸਰੀਰਾ॥ ੨੭॥ ਕਬੀਰੁ
 ੨੮॥ ਭੁਖਨਭੁਖੀਐਤੁਮੋਰਕਹਓਨਹੋਇ॥ ਕਰਮੁਕਰੀਮੁ
 ਜੁਕਰਹੋਏਮੇਟਨਸਾਕੇ॥ ਕੋਇ॥ ੨੯॥ ਕਬੀਰੁ ਕਸ
 ਉਟੀਰਾਮਕੀਝੂਠਾਟਿਕੇਨਕੋਇ॥ ਰਾਮਕਸਉਟੀਸੋਸ
 ਪੈਸੇਮਰਜੀਦੁਹੋਇ॥ ੩੦॥ ਕਬੀਰੁਉਜਲਾਪਹਰਿ
 ਹਿਕਾਪਰੇਪਨਸੁਪਾਗੀਥਾਹਿ॥ ਏਕਸਹਰਿਕੇਨਮੁਖਿ

ਨੁਬਯੇਸਮੁਖਰਜਾਹਿ। **੨੦੦। ਕਬੀਰ** ਬੇੜਾ ਸਰਜਰਾ ੯੧
 ਫੂਦੇਛੇ ਕਹ ਸਾਰਾ ਹਰੁ ਏ ਹਰੁ ਏ ਭਰਵਾਏ ਭੂਬੇ ਸਿਨ ਸਿ
 ਰੁਭਾਕਾ। **੨੦੧। ਕਬੀਰ** ਹਾ ਭੂਜੇ ਸਿਉ ਚਾ ਕਰੀ ਕੇਸੁ
 ਜੇ ਸਿਉ ਘਾਸਾ। ਇਹੁ ਸਗ ਸਰਤ ਦੇਖ ਕੇ ਭਉ ਭਉ ਕਬੀ
 ਰ ਉਦਾਸਾ। **੨੦੨। ਕਬੀਰ** ਗਰਬ ਨ ਕੀਜੀ ਮੇ ਚਮਾਣ
 ਖੇਟੇ ਗਾਢਾ। ਹਿੰਦੁ ਰਉ ਪਰਛੁੜਤ ਰੁਤੇ ਫੂਨ ਧਰਨੀ ਗਾਢਾ
੨੦੩। ਕਬੀਰ ਗਰਬ ਨ ਕੀਜੀ ਮੇ ਉਚਾ ਦੇਖੁ ਅਦਾਸਾ।
 ਮਾਜੁ ਕਾਲੁ ਬੁਝਿ ਓਟ ਲਾਉ ਪਰ ਜਮੇ ਘਾਸਾ। **੨੦੪। ਕ**
ਬੀਰ ਗਰਬ ਨ ਕੀਜੀ ਮੇ ਰੰਗ ਨਹ ਜੀ ਮੇ ਕੇਸਿ। ਅਸਹੁ ਸੁ
 ਨਾਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰੇ ਮੇ ਕਿ ਮਾਜਨ ਉਕਿ ਮੇ ਹੇਸਿ। **੨੦੫। ਕਬੀ**
 ਰ ਗਰਬ ਨ ਕੀਜੀ ਮੇ ਦੇਹੀ ਦੇਖੁ ਸੁਰੰਗਾ। ਮਾਜੁ ਕਾਲੁ ਤਜ
 ਸਾਹਗੇ ਸਿਉ ਕਾਚਰੀ ਕੁਜੀਗਾ। **੨੦੬। ਕਬੀਰ** ਲੂਟ ਨ ਹੋ
 ਤਾ ਲੂਟ ਲੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੋ ਲੂਟਾ। ਟਿਰਪਾਏ ਪਛੁਤਾ ਹਰੀ ਜਾ
 ਪੁਨ ਸਾਹਗੇ ਫੂਦਾ। **੨੦੭। ਕਬੀਰ** ਮੇ ਸਾਕੇ ਸੀਨ ਸਰਸ ਮਰ
 ਅਪੀਨੇ ਪਰੁਣਾਵੇ ਹਰਾ। ਪਾਚ ਉਲਾਰ ਕਾ ਸਾਰ ਕੇ ਰਹੈ ਰਾ
 ਮ

ਮੁਲਿਵਲਾਗਾ॥ **੧੨** ਕੋਹੇਲਰਕਬੇਚਈਲਰਕੀਬੇਦੇ
ਕੋਇਮਸਾਸੁਕਰੋਕਬੀਰਸਿਉਹਰਿਸੀਰਾਬਨੁਸੁਕਰੋਇ
੧੩ **ਕਬੀਰ** ਇਹਚਿਤਾਵਨੀਮਤਸਹਸਾਰਹਸ
ਇਪਾਛੇਭਗਤੁਭਗਦੇਤਿਨਕੋਗੁੜਲੇਸਾਇ॥੪੪
੧੪ **ਕਬੀਰ** ਮੇਜਾਨਯਪੜਬੇਭਲੇਪੜਬੇਸਿਉਭਲਾ
ਜੋਗਾਭਗਤਨਛਡਉਰਮਕੀਭਾਵੇਨਿਦਉਲੇਗਾ॥
੧੫ **ਕਬੀਰ** ਲੋਗਕਿਨਿਦੇਬਪੜਾਜਿਹਮਨਨਹੀਗਿਆਨੁ॥
ਰਾਮਕਬੀਰਾਰਦੁਰਹੇਅਦੁਰਤਸੇਸਭਕਾਮ॥ **੧੬** **ਕਬੀਰ**
ਦੁਪਰਦੇਜੀਕਿਘਾਘਰੈਚਹੁਇਸੁਲਾਗੀਆਗਾ॥੧੭॥
ਲੁਕੋਇਲਾਭੁਈਤਥੇਮਾਂਚਨੁਲਾਗਾ॥ **੧੮** **ਕਬੀਰ** ਕਿ
ਬਾਸੁਲੁਕੋਇਲਾਭੁਈਖਾਪਰਦੂਮਦੂਰਾਜਿਗੀਬਪੜ
ਖੇਲਓਮਾਸਨੁਰਹੀਬਿਭੂਤ॥ **੧੯** **ਕਬੀਰ** ਬੋਰੋਜਲਮ
ਛਲੀਝੀਦੁਰਮੇਲਓਜਾਣਾ॥ਇਹਦੇਘਨੈਨੁਛੂਟਜਹਿਨਿ
ਰੁਕਰਸਮੰਦਸਮਾਣਾ॥ਕਬੀਰਸਮੰਦਨਛੇਤੀਮੇਜਉਅਤ
ਖਰਾਹੋਇ॥ਘਖਰੁਘਖਰਦੂਦਤੇਭਲੇਨਕਹਹੋਕੋਇ॥

੫੧ ॥ ਕਬੀਰ ॥ ਨਿਰਾਸਏ ਬਹਿਰੇ ਬਾਘੀ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ੮੨ ॥
 ਈਨੁ ਗਰੀਬੀ ਅਪਨੀ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਸੁਹੋਇ ॥ ਕਬੀਰ ਬੇਸਨੁ ਭੀ
 ਕੀ ਕੂਕਰੁ ਭਾਨੀ ਸਾ ਕਤ ਕੀ ਬੁਰੀ ਮਾਇ ॥ ਉਹ ਨਿਤ ਭੁਨੇਹ
 ਰਿਨੁ ਮੁਸੁ ਉਹ ਪਾਪ ਫਿਸਾਹ ਨਿਜਾਇ ॥ **੫੨ ॥ ਕਬੀਰ ॥**
 ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਦੂਬ ਲਾਇ ਹਰੀ ਮਾਰਾ ਤਾਲਾ ॥ ਲਾਖ ਅਹੇੜੀਏ
 ਕੁਝੀ ਉਕੇਤਾ ਬਿਚ ਉਕਲਾ ॥ **੫੩ ॥ ਕਬੀਰ ॥** ਰੀਗਾਤੀ
 ਰਸੁ ਪਾਰਿਕ ਰਿਹੀ ਪੀਵਹਿ ਨਿਰਮਲਾ ਨੀਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭ
 ਗਤ ਨੁ ਕਤ ਹੋਇ ਇਉਂ ਕਹਿ ਬੇਮੇ ਕਬੀਰਾ ॥ **੫੪ ॥ ਕਬੀਰ ॥**
 ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਭਇਅ ਭਿਯੋ ਸਾਰੀ ਗਾਨੀਰਾ ॥ ਪਛੋ ਲਾਗਹ
 ਰਿਦਿ ਰੇ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰਾ ॥ **੫੫ ॥ ਕਬੀਰ ॥** ਹਰਿ ਦੀ
 ਪੀਅਰੀ ਚੂੰਨਾ ਉਸਲ ਭਾਇ ॥ ਰਾਮੁ ਸੁਨੇਹੀ ਤਉ ਮੁਲੇ ਦੇ
 ਨੇ ਉਬਰਨ ਗਏ ॥ **੫੬ ॥ ਕਬੀਰ ॥** ਹਰਿ ਦੀ ਪੀਰਤ ਨਹ
 ਰੈ ਚੁਨ ਚਿਹਨ ਨਰਗਾਇ ॥ ਬੁਲਹਾਗੀ ਇਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ
 ਭਿਹ ਸਾਤ ਬਰਨ ਕਲਾਸਾਇ ॥ **੫੭ ॥ ਕਬੀਰ ॥** ਮੁਕਤ ਦੁਆ
 ਰਾ ਸੀ ਕਰਾ ਗਈ ਦਸ ਏਕਾਇ ॥ ਮਨ ਤਉ ਮੇ ਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਿ ਓ

ਨਿਕਸ ਚਾਕਿਉ ਕੇਸਾਉ। **੫੫।** **ਕਬੀਰ** ਮੇਸਾਸਤਿਰ
 ਰਸੇਮਿਲੇਤੁਰ ਕਰੇਪਸਾਉ। ਮੁਕਤਦੁਆਰਾ ਮੇਰਲਾਸ
 ਹਸੇਮਾਵਉਸਾਉ। **੫੬।** **੫੬।** ਨਨਕਮੁਕਤਦੁਆਰ
 ਅਤਿਨੀਕਾਨਨਹੇਇਸਸਾਉ। ਹਰਿਮੇਮਨੁਮਸਬੁਲ
 ਹੋਕਿਉਕਰਿਦਿਉਦੇਸਾਉ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਾਮੇਹਰਿਮੇ
 ਗਈਐਤਰਹੀਸਭਾਮਾਉ। ਇਹੁਜੀਉਸਦਾਮੁਕਤਪੇਸਹ
 ਤੇਰਹਿਮਾਸਮਾਉ। **੫੭।** **੫੭।** ਨਜੇਹਿਛਾਨਨਛਾਪਰੀਨਮੁ
 ਹਿਘਰਾਨਹੀਗਾਉ। ਮਤਾਹਰਿਪੁਛਿਕਉਨਹੈਮੇਰੇਸਾਤਨ
 ਨਾਉ। **੫੮।** **੫੮।** ਮਹਿਮਰਨਕਕਾਢਾਉਹੈਮਰਉਤਹਰ
 ਕੇਦੁਆਰਾ। ਮਤਿਹਰਿਪੁਛਿਕਉਨਹੈਪਰਾਹਰਮੇਥਾਗਾ
੫੯। **੫੯।** ਕਬੀਰਨਾਹਮੁਕੀਆਨਕਰਹਿਯੋਨਕਰਸਕੇਸਰੀ
 ਰਾਹਿਅਸਾਨਉਕਿਛੁਹਰਿਕੀਆਭਉਓਕਬੀਰਕ
 ਬੀਰਾ। **੬੦।** **੬੦।** ਸੁਪਨੇਹੂਬਰਿਜਗਉਕੇਸਿਹਮੁਖਿ
 ਨਿਕਸੇਰਾਮ। ਤਾਕੇਪਗਕੀਪਾਨਹੀਮੇਰੇਤਨਕੇਚਾਮਾ
 ੬੩। ਕਬੀਰਮਾਦੀਕੇਹਮਪੂਤਰੇਮਾਨਸੁਰਾਖਓਨਉ।

ਚਾਹਦਿਵਸੁਕੇਪਾਹੁਨੇਬਡਬਡਰੂਧਹਿਠਾਉ। ੨੨
 ਮਹਿਦੀਕਰਕੈਪਾਲਿਆਮਾਪਪੀਜਾਇਪੀਸਾਇਤੇਸ
 ਹਿਬਾਤਨਪੁਛੀਮੇਕਬਹੁਨਲਾਈਪਾਇ। ੨੩
 ਨਾਨਕਮਹਿਦੀਕਰਕੈਰਾਖਮਸਿਜਹੁਨਦਰਿ
 ਕਰੇਇਆਪੇਪੀਸੇਆਪੇਪੀਸੇਆਪੇਹੀਲਾਇਲਏਇ।
 ਇਹੁਪਿਰਮੁਪਿਆਲਾਖਜਮਕਸੇਭਾਵੈਤੈਏਇਕਬੀ
 ਰੁਸਿਹਦਰਿਮਾਦਤਜਾਤਮਹੁਹਦੈਕੋਨਹੀਕੋਇਸੇ
 ਦਰੁਕੇਸੇਛੋਡੀਮੇਜੇਦਰਮੇਸਾਹੇਇ। ੨੪
 ਵਾਥਾਏਉਬਰਥਗੁਨਕੀਲਾਹਰਿਸੁਖਕੁਸੁਖਦੇਖਥਬੇ
 ਨਾਜਗਾਜਗਤਬੁਝਿਤਰਪਰਥਹਉਫੁਰਕੁ। ੨੫
 ਬੀਰਪਾਪੀਭੁਗਤਨਭਾਵਈਹਰਿਪੂਜਾਨਸੁਹਾਇਆ
 ਕੀਓਦਨੁਪਰਹਰੈਜਗਤਿਧਤਕਜਾਇ। ੨੬
 ਰੁਬੈਦੁਮੁਅਰੋਗੀਮੁਆਮੁਆਸੁਭਸੀਸਾਗੁ। ੨੭
 ਨਾਮੁਆਮਿਹਨਹੀਰੇਦੁਨਹਾਰਾ। ੨੮
 ਧਿਆਇਓਮਦੀਯਾਗੀਬੋਰਾਕਾਇਆਹਾਡੀਕਾਠਿ

ਕੀਨ ਚੁਚਰੇ ਬੋਹਰਾ। ੧੫੫ ਕਥਾ ਰੁ ਮੇਜੀ ਹੋਇ ਪ
 ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਭਵਤ ਕੀਨਾ ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਡਰ ਪਨ ਸੁਖ
 ਹਾਥ ਸਿਧ ਉਰਾ ਲੀਨਾ। ੧੫੬ ਕਥਾ ਰੁ ਰਸ ਕੋ ਗਾਢ ਚੂਸੀ
 ਮੇਗਨ ਕਉ ਮਗੀ ਮੇਰੇ ਇ। ਅਵਗਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਭੁਭਨ
 ਕਹੀ ਕੋਇ। ੧੫੭ ਕਥਾ ਰੁ ਗਾਗਰੁ ਸਲਾਹੁ ਰੀਆ ਸੁ
 ਕਲ ਮੇਰੇ ਦੂਟਾ ਗੁਰ ਸੁਨ ਚੇ ਤਹਿ ਆਪਨੇ ਅਧਮਾ ਸੁਣੀ
 ਸੁਹਿ ਗੋਲਾਟਾ। ੧੫੮ ਕਥਾ ਰੁ ਕੂਕਰ ਗਮ ਕੇ ਸੁਣੀ ਅਮੇਰੇ
 ਓ। ਗਲੇ ਹਮਾਰੇ ਜੇਦੁਰੀ ਸਹਾਇ ਚੇਤਹ ਸਾਓ। ੧੫੯
 ਕਬੀਰ ਜਪਨੀ ਕਠਕੀ ਕਿਆ ਦਿਖਾਵਾ ਦਹਿ ਜੋਇ ਹਿਰ
 ਏਰਾ ਮਨੁ ਚੇਤਹੀ ਇਹ ਜਪਨੀ ਕਿਆ ਹੋਇ। ੧੬੦ ਕਥਾ ਰੁ
 ਗੁਬਿਰ ਗੁਰੂ ਯੋਗ ਮਨ ਬੇਸੇ ਮੰਤਨੁ ਮਨੇ ਕੋਇ। ੧੬੧
 ਪਾਰਸ ਦੇ ਨੇਤਿ ਨਹੀ ਏਕ ਜੁਗੀਧ। ਤਿਹ ਮਿਲ ਤੇ ਉਤਮ
 ਭੁਏਲੇ ਹਿਕਠ ਨਿਰਗੰਧ। ੧੬੨ ਕਬੀਰ ਮਕਾਣੀ ਗਾਬੁ ਹੋ
 ਉਹਨ ਹੀ ਸਹਿਆ ਸਾਇ। ਇਕ ਜੁਸਾਧੂ ਮੇਹ ਮਿਲ ਓਤਿਨ
 ਲੀਆ ਮੰਚਲਾ ਲਾਇ। ੧੬੩ ਕਬੀਰ ਬੇਦ ਕਹੇ ਹਉਹੀ

ਕੁਲਾਦਾਰੁ ਮੇਰੇ ਦੁਸਾਰੁ ਇਹੁ ਤਉ ਬਿਸਤਰਾ ਲਕੀਸ ॥ ੮੪ ॥
 ਬਥਾਏ ਲੇਖਿ ਸਿਖਿ ॥ ੮੫ ॥ ਨਉ ਬਤਾਏ ਯਨੀ
 ਦਿਨੁ ਦਸ ਲੇਖੁ ਸਾਹਿ ॥ ਨਈਨਾਉ ਸੰਸਾਰੁ ਸਿਉ ਬਹੁ
 ਰੰਮਿ ਲਹੈ ਆਇ ॥ ੮੬ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸਾਂਤ ਸਮੁੰਦ ਧਿਅ
 ਸਰਬਉ ਕਲਮ ਕੋ ਬਿਬਨ ਰਾਇ ॥ ਬਸੁ ਧਾਰਾ ਗਦ ਸਉ ਕਰ
 ਉਹ ਰਿਸੁ ਸੁਲਿਖ ਨ ਜਾਇ ॥ ੮੭ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸਾਂਤ ਸੁਲਾ
 ਹਾਰਿ ਮਾਰਗਿ ਹਿਰਦੈ ਬਿਸੇਰਾ ਪਾਇ ॥ ਕਬੀਰੁ ਰਮਈ
 ਮਾਰਿ ਮਿਲੁ ਚੁਕਹਿ ਸਬ ਬੰਸਿ ਜਾਇ ॥ ੮੮ ॥ ਕਬੀਰੁ ਮੇ
 ਸੋ ਕੋ ਨਹੀ ਮੰਦਰ ਦੇਖਿ ਮਗਾਇ ॥ ਪਾਚਉ ਲਰਕ ਮਾਰ
 ਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮੁ ਲਿਵਲਾਗਾ ॥ ੮੯ ॥ ਕਬੀਰੁ ਮੇਸੋ ਕੋ ਨਹੀ
 ਇਹੁ ਤਨ ਦੇਵੈ ਟੂਕਾ ॥ ਅੰਧਾ ਲੋਕੁ ਸਨਈ ਰਹਉ ਕਬੀ
 ਰੀ ਕੂਕਾ ॥ ੯੦ ॥ ਕਬੀਰੁ ਸਤੀ ਪੁਕਾਰੈ ਚਿਹ ਚੜੀ ਸੁਨ
 ਹੋ ਬੀਰੁ ਮਜਾਦੁ ॥ ਲੋਗੁ ਸਬਾਇ ਮਾਚਲਾ ਗਾਇ ਓਹੁ ਮੁ
 ਤਮ ਕਾਮੁ ਨਿਦਾਨੁ ॥ ੯੧ ॥ ਕਬੀਰੁ ਮਨ ਪੰਖੀ ਭਉ ਚਉਤ
 ਉਤੁ ਦਹਿ ਦਿਸ ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਸੰਸਾਰੁ ਤਮਿ ਲੇਖੈ ਤੇ

ਫੁਲਾਖਾਇ॥ ੧॥ ੧॥ ਸਾਕਉਕੋਸੁਤੇਪਾਇਚਸੇਈ
 ਠਉਰਾਸੇਈਫਿਰਕੇਤੂਭਇਮਾਸਾਕਉਕਹਤਾਮਉ
 ਰਾ॥ ੨॥ ੧॥ ਮਾਰੀਮਰਉਕੁਜੀਗਾਕੀਕੇਲੇਨਿਕਦ
 ਸੁਬੇਰਾਉਹਭੂਲੇਉਹਭੂਰੀਮੇਜਾਕਤਸੰਗਨਹੇਰ
 ੨॥ ੧॥ ਰਾਪਰਾਈਫਿਰਾਢਿਰੇਫੁਲਾਓਚਾਹੇਬਾਦੁ॥
 ਅਪਨੇਭਾਰਹਿਨਾਡੇਰੇਮਗੇਮਉਘਟਘਾਟੁ॥
 ੩॥ ੧॥ ਬਨਕੀਦਾਈਲਾਕਰੀਠਾਈਕਰੇਪਕਾਰਾ॥
 ਮਤਿਬਸਪਰਉਲਾਹਾਰਕੇਸਾਰੇਦੂਸੀਬਾਰਾ॥
 ੪॥ ੧॥ ਏਕਮਰੀਤੇਦੁਇਮੁਏਦੋਇਮਰੀਤੇਚਾਰਾ॥
 ਚਾਰਮਰੀਤੇਹਿਫਿਉਇਮੁਏਚਾਰਪਰਖਦੁਇਨਾਰਾ॥
 ੫॥ ੧॥ ਸਾਕਬੀਭਦੇਖਦੇਖਸਗਦੂਦਮਾਕਹੂਨਪਾਇਅ
 ਠਉਰਾਭਿਨਹਰਿਕਾਨਾਮਨਚੇਤਓਕਹਾਭੁਲਾਨੇਅ
 ਉਰਾ॥ ੬॥ ੧॥ ਸੰਗਤਕਰੀਮੇਸਾਧਕੀਅੰਤੁ
 ਕਰੇਨਿਰਬਾਰਾਸਾਕਤਸੰਗਨਕੀਸੀਮੇਸੁਤੇਹੇ
 ਇਨਿਬਾਰਾ॥ ੭॥ ੧॥ ਸਗਮਹਿਚੇਤਓਜ

ਨਕੈਜਰਾਮਧਿਰਹਿਓਸਮਾਇ ॥ ਸਿਨਹਰਿਕਾਨਮੁ ੨੫
 ਦੇਤਓਬਾਦਹਿਜਨਮੇਮਾਇ ॥ ੧੦੦੦ ॥ ਆਜਾ
 ਕਰੀਮੀਰਾਮਕੀਅਦੁਰੇਮਾਜੁਨਿਰਾਜਾ ॥ ਨਰਕਪਰਿ
 ਤੇਮਾਨਸੀਜੇਹਰਿਨਾਮੁਉਦਾਸੁ ॥ ੨੫ ॥ ਕਬੀਰੁਸਿਖ
 ਸਿਖਾਬਹੁਤੇਕੀਏਕੇਸਉਕੀਓਨੁਮੀਤਾ ॥ ਚਾਲੇਬੇਹਰਿ
 ਮਿਲਨਕਉਬੀਚੈਅਦਕਓਓਤਾ ॥ ੨੬ ॥ ਕਬੀਰੁ
 ਕਾਰਨੁਬਪਗਾਕਿਅਕਰੇਜਉਗਮਨਕਰੈਸਹਾਇ
 ਸਿਹਸਿਹਡਾਲੀਪਗਧਰਉਸੇਸੀਮੁਰਮੁਰਜਾਇ ॥ ੨੭ ॥
 ੧੦੦੦ ॥ ਅਉਰਹਿਕਉਉਪਦੇਸਤੇਮੁਖੇਮੇਪਰਹੇਰੇਤੁ
 ਹਾਸਿਬਿਗਾਨੀਦੇਖਤੇਕਾਯਾਪਰਿਕਾਏਤੁ ॥ ੨੮ ॥
 ਕਬੀਰੁਸਾਧੂਕੀਸੰਗਤਰਹਉਜਉਕੀਭੁਸੀਖਾਉਹਿਨੁ
 ਹਾਰੁਸੇਹਉਹੈਸਾਕਤਸੰਗਨਜਾਉ ॥ ੨੯ ॥ ਕਬੀਰੁ
 ਰੁਸੰਗਤਸਾਧਕੀਦਿਨੁਦਿਨੁਦੂਨਹੇਤੁ ॥ ਸਾਕਤਕ
 ਰੀਕਾਬਗੀਧੇਏਹਉਨਜੇਤੁ ॥ ੩੦ ॥ ਕਬੀਰੁਮ
 ਨਮੁੰਡਮਾਨਹੀਕੇਸਮੁਭਉਕਾਇ ॥ ਸਿਕਿਫੁਕੀਮ

ਸੁਮਨਕੀਆਪੁੰਡਪੁੰਡਆਸਾਇ। ੧੦੧॥ ਕਵੀਵਿਹਾਨੁਦੇ
 ਭੀਮੇਤਨਪਨਸਾਇਤੁਜਾਥੀ। ਚਰਨਕਮਲਾਚਿਤਬੇਧਰ
 ਐਰਾਮਹਿਨਮਸਮਾਥੀ। ੧੦੨॥ ਕਵੀਵਿਸੇਹਮੁਸੇਤ
 ਬਸਾਵਤੇਦੂਦਗਈਸਭਤਾਰਾ। ਤੀਤੁਬਿਚਾਰਾਕਿਅ
 ਕਰੇਚਲੇਬਸਾਦਨਹਾਰਾ। ੧੦੩॥ ਕਵੀਵਿਮਾਇਮੂਰ
 ਚਿਹਰਗੁਰੂਕੀਜਾਤੇਭਰਮਨਸਾਇ। ਅਪਤੁਬੇਚਹੁਬੇ
 ਦਮਹਿਚੇਲੇਦੀਏਬਹਾਇ। ੧੦੪॥ ਕਵੀਵਿਸੇਤੇ
 ਘਾਪਕੀਏਘੋਏਤਲੇਦੁਰਾਇ। ਪ੍ਰਗਟਭੁਏਨਿਦਾਨੁ
 ਸਭਜਬਪੁਛੈਧਰਮਰਾਇ। ੧੦੫॥ ਕਵੀਵਿਹਰਿ
 ਕਾਸਿਮਰਨਛਾਡਕੇਪਾਲਓਬਹੁਤਕੁਦੰਬਾਧੀਧ
 ਕਰਤਾਰਹਿਗਾਇਆਭਾਈਹਰਿਆਨਬੀਧਾ। ੧੦੬॥
 ਕਵੀਵਿਹਰਿਕਾਸਿਮਰਨਛਾਡਕੇਰਾਤਜਗਾਵਨੁ०
 ਈਸਰਪਨਹੋਇਕੈਅਉਤਰੇਜਾਏਅਪਨੈਖਾਇ
 ੧੦੭॥ ਕਵੀਵਿਹਰਿਕਾਸਿਮਰਨਛਾਡਕੇਹੋਈਰਾਖੇਨ
 ਰਾਗਦਹੀਹੋਇਕੈਅਉਤਰੇਭਰਜਹੇਮਨੁਚਰਾ। ੧੦੮॥

ਮੇ

ਕਬੀਰ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤਿ ਘਨੀ ਹਰਿ ਸੁਖਿ ਰਹੈ ਮਾਹਿ ॥ ੫

ਸੁਰੀ ਉਪਰ ਬੇਲਾਨਾ ਗਿਰੇ ਤੁਛ ਹਰਨਾਹਿ ॥ ੬ ॥

ਸੋਈ ਮੁਖ ਧੰਨ ਹੋ ਜਾ ਮੁਖ ਕਹੀ ਮੈ ਰਾਮਾ ਦੇਹੀ ਕਿਸ

ਕੀ ਬਾਧੀ ਪਾਇ ਕਹੈ ਹਿਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ॥ ੭ ॥ ॥ ॥ ॥

ਰਸੋਈ ਕੁਲਾਭੁਲੀ ਜਾ ਕੁਲਾਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥ ਸਿਹ ਕੁਲਾਹ ॥

ਸਨ ਬਿਖੈ ਸੋ ਕੁਲਾਹੁ ਕੁਪਲਾਸਾ ॥ ੮ ॥ ॥ ॥ ॥

ਇ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਲਾਖ ਟਹਰਾਇ ॥ ਸਿਆ ਸੁਖ ਤੇ ॥

ਭਿਖਾਭੁਲੀ ਸੁਭਿਹ ਗਿਰਿ ਸਿਮਰਤਿ ਦਿਨ ਜਾਇ ॥ ਕਬੀਰ

ਸੁਭ ਸਗਾਹ ਉਟਿ ਰਉ ਮਦ ਲੁਕੰਧ ਚੜਾਇ ॥ ਕੋਈ ਕਹੂ

ਕੋਨੀ ਸੁਭ ਦੇਖੀ ਠੋਕ ਬਸਾਇ ॥ ੯ ॥ ॥ ॥ ॥

ਮੇਤੀ ਬੀਬਰੇ ਅੰਧਾਨਿ ਕਸ ਉਮਾਇ ॥ ਸਿਤ ਬਿਨੁ ਸਗਾਈ

ਸਕੀ ਸਗਤ ਉਲਾਹੇ ਸਾਇ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ॥ ॥

ਕਉਪੁ ਸੁਭ ਪੂਤ ਕਮਾਲਾ ॥ ਧਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛੁਡੇ ਘਰ

ਲੇਆਇਆ ਲਾ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ॥ ॥

ਸਾਬਨੁ ਯੀ ਮੈ ਕੋਇ ॥ ਪਾਏ ਪਾਉਨ ਦੀ ਜੀ ਮੈ ਮਾਗੇ ਹੋਇ

ਮਿਲੇ

ਸੁਹਾਇ॥ ੧੧੭॥ ਕਬੀਰੁ ਸਗਬਾਧਰਾ ਸਿਧਸੇਵਰੀਤਿ
 ਹਮਤਿ ਬੰਧਹੁ ਕਬੀਰੁ ਸਿਹਹਿ ਮਾਟਲਿ ਨਸਿਓ ਸੋਨ
 ਸਮਾਨਸਰੀਰੁ॥ ੧੧੮॥ ਕਬੀਰੁ ਹੋਸੁ ਉਤਰਤ ਨਗਾਡੁ ਓ
 ਸੇਸੁਈਸੇਨਹਾ ਅਮਹੁ ਸੀਉ ਨਦੁ ਬੰਧੀ ਕਾਈਸੇਨਹੁ
 ੧੧੯॥ ਕਬੀਰੁ ਨੈਨੁ ਨਿਹਾਰਉ ਤੁਸੁ ਕਉ ਸੂਦਨੁ ਸੁਨਉ ਤੁ
 ਆਨਉ ਬੈਨਉ ਚਰਉ ਤੁ ਅਨਮਾ ਜੀਚਰਨੁ ਕਮਲਾ
 ਰਿਦਾਉ॥ ੧੨੦॥ ਕਬੀਰੁ ਸੁਰਗਾਨੁ ਬਕਤੇ ਮੇਰਹਿ ਰਿਸ
 ਭਿਗਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚਰਨੁ ਕਮਲਾ ਕੀ ਮਉ ਸਮਹਿ ਰਹਿਓ
 ਅੰਤਮੁ ਭਾਖਾਦੁ॥ ੧੨੧॥ ਕਬੀਰੁ ਚਰਨੁ ਕਮਲਾ ਕੀ ਮ
 ਉਸਕੋ ਕਹਿਕੈ ਸੇਉ ਨਮਨਾ ਕਹਿ ਬੈਕਉ ਸੇਉ ਨਾਨਕੀ
 ਦੇਖਾਹੀ ਪਰਦਾਨੁ॥ ੧੨੨॥ ਕਬੀਰੁ ਦੇਖਕੈ ਕਿਹਕਹਉ
 ਕੇਹਨ ਕੇ ਪਤੀ ਆਇ ਧਰਿਐ ਸਾਇ ਸਾਥਿ ਧੀਰਹਿਓ
 ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ॥ ੧੨੩॥ ਕਬੀਰੁ ਚੁਗੈ ਚਿਤਾਰੈ
 ਭੀ ਚੁਗੈ ਚੁਗਾ ਚੁਗਾ ਚਿਤਾਰੈ ਤੇਜੇ ਬਚਹਿ ਕੁਸਮਨਿ
 ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਦੇ॥ ੧੨੪॥ ਕਬੀਰੁ ਅੰਤਰੁ ਪਾਨੁ ਹਰਿ

ਛਾਇਆ ਬਰਬਰ ਕੇ ਸਰਤਾਲਾ ਚਾੜਕ ਸਿਉ ਤਰਸਤਰ ੮੮
 ਹੇਤਿ ਨ ਕੋ ਕਉ ਨ ਹਵਾਲਾ ॥ ੧੩੦ ॥ ਕਬੀਰ ਚਕਵਈ
 ਸੁਓ ਨਿਸਬੀ ਸਰੈ ਮਾਇ ਮਿਲਾਇ ਪਰਤਾਤਾ ਜਿਨ ਰਬਿਓ
 ਰੇਗ ਮੁਸਿਉ ਨਾ ਦਿਨੁ ਮਿਲੈ ਨ ਰਾਤਾ ॥ ੧੩੧ ॥ ਕਬੀਰ ਬੇਨਾਇ
 ਰਬਿਓ ਚਮਾਵਤ ਜੇ ਰਿਖ ਮਾਤ੍ਰਾ ਦੇਵਲ ਦੇਵਲ ਦਵੜੀ
 ਦੇਸਹਿ ਉਗਦੁ ਤਿਸੁਗ ॥ ੧੩੨ ॥ ਕਬੀਰ ਸੁਤਾ ਕਿਅ ਕਰ
 ਹਿਜਾਗੋ ਰੇਇਓ ਦੁਖਾ ਸਾਕਾ ਬਾਸਗੋ ਰਮਹਿ ਸੋ ਕਿਉ ਸੋਵੈ
 ਸੁਖਾ ॥ ੧੩੩ ॥ ਕਬੀਰ ਸੁਤਾ ਕਿਅ ਕਰਹਿ ਉਠੈ ਨ ਸੁਪਿ
 ਸਮੁਗਾਗਾ ॥ ੧੩੪ ॥ ਸਿਕਦਿਨੁ ਸੇਵਨਹਿ ਰਿਗੇਲਾ ਬੋਗੇ ਰੁਪਸਾਗਾ
 ॥ ੧੩੫ ॥ ਕਬੀਰ ਸੁਤਾ ਕਿਅ ਕਰਹਿ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਮਰਜਾਗਾ ॥ ੦
 ਰੇਸੇਗ ਤੇਬੀ ਛੁਗਤਾ ਹੀ ਕੈਸੇ ਗਲਾਗਾ ॥ ੧੩੬ ॥ ਕਬੀਰ
 ਸਿਤਲੀ ਗੇਲਾ ਨ ਛੁਡੀ ਮੇਮਾਰ ਗਲਾਗਾ ॥ ੧੩੭ ॥ ਕਬੀਰ
 ਹੀ ਪੁਨੀਤ ਹੋਇ ਬੈਠਤ ਜਪੀ ਮੇਨਾਉ ॥ ੧੩੮ ॥ ਕਬੀਰ ॥ ੦
 ਕਤ ਸੰਗ ਨ ਕੀਜੀ ਮੇਦੂਰਹਿ ਜਾਈ ਮੇਭਾਗਾ ॥ ੧੩੯ ॥ ਕਬੀਰ ॥ ੦
 ਰੇਪੁਸੀ ਮੇਤਉ ਕਛੁਲਾ ਗੇਦਾਗਾ ॥ ੧੪੦ ॥ ਕਬੀਰ ॥

ਰਾਮ ਨਦੇਤਰ ਕਾਲਾ ਪਹੁਚਰ ਮਾਇਆ ਲਾਗੀ ਮੰਦਰ ਦੁਆ
 ਰਤੇ ਮਥਾ ਕਿਸ ਕਾ ਦੁਆ ਸਾਇ ॥ ੧੩੨ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਕਲ
 ਸੇਤੁ ਇਉਂ ਕੀਨੇ ਕਰ ਰਾਗ ॥ ਭਿਖੁ ਬਿਨ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਹੀ
 ਤੇ ਕੋ ਸਿਰਸੁ ਹਾਰਾ ॥ ੧੩੩ ॥ ਕਬੀਰ ਫਲ ਲਾਗੇ ਫ
 ਲ ਨ ਪਾਕਨ ਲਾਗੇ ਮਾਥਾ ॥ ਭਾਇ ਪਹੁਚਹਿ ਖਸਮ ਕਉ ਜ
 ਓ ਬੀਚ ਨੁਖਾਹੀ ਕਾਥਾ ॥ ੧੩੪ ॥ ਕਬੀਰ ਠਾਕਰ ਪੁਜਹਿ
 ਮੇਲ ਲੇ ਮਨ ਹਰਤੀ ਰਬ ਜਾਹਿ ॥ ਦੇਖ ਦੇਖੀ ਸੰਗ ਧਰੁ ਭੂਲੇ
 ਭੁਟ ਕਾਹਿ ॥ ੧੩੫ ॥ ਕਬੀਰ ਪਾਹੁ ਨੁਖ ਮੇਜੁ ਰਕੀਆ
 ਪੁਜੇ ਸਭੁ ਸੇਸਾਰਾ ॥ ਇਸ ਭਰ ਦੁਸੇ ਮੇਰੇ ਪੈ ਬੂਝੇ ਕਾਲੀਧ
 ਰਾ ॥ ੧੩੬ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾਗਦੁ ਕੀ ਬੁਝਹੀ ਮਜੁ ਕੇ ਕਰਮ ਕਾ
 ਟਾ ॥ ਪਾਹੁ ਨ ਬੇਰੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪੰਤੁ ਤਪਾ ਜੀ ਬਾਟਾ ॥ ੧੩੭ ॥ ਕ
 ਬੀਰ ਕਾਲ ਕਰਿ ਤਾ ਮਥਾ ਹਿਕ ਬਿਅਥ ਕਰ ਤਾ ਸੁਤਿ ਤਾ
 ਲਾ ॥ ਪਾਛੇ ਕਹੁ ਨਹੈ ਦੁਗਾਜ ਬਿਸਿਰੁ ਪਰਾ ਮਾਟੁ ਹਿਕਾ
 ਲਾ ॥ ੧੩੮ ॥ ਕਬੀਰ ਮੇਸਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਇਕੁ ਦੇਖ ਮਜੇ ਸੀਧੇ
 ਤੀਯਾ ਥਾ ॥ ਦੀਸੇ ਚੰਦ ਲਾ ਬਹੁ ਗੁਨ ਮਭਿਹੀ ਨਨਾ ਪਕ

ਮੇਸਤਰਾਦਾਸੁਹੇਤਿ ਉਧਰਨੀ ਮਹਿਖੇਹੁ ॥ ੧੪੨ ॥ ਕਈ

ਖੇਹੁਹੁਈਤਉਕਿਆਭਉਮਾਸੇਉਡਲਾਰੇਅੰਗਾਹ

ਰਿਸਨੁਮੇਸਾਚਾਹੀਮੇਸਿਉਪਾਨੀਸਰਬੰਗਾ ॥ ੧੪੩ ॥ ਕਈ

ਬੀਰਪਾਨੀਹੁਮਾਤਾਕਿਆਭਉਮਾਸੀਰਾਤਾਤਹਿਉਹ

ਰਿਸਨੁਮੇਸਾਚਾਹੀਮੇਸੇਸਾਹਰਿਹੀਘੋਇ ॥ ੧੪੪ ॥ ਕਈ

ਭਟਨੁਕਨਕਕਅਨੀਸਿਖਰੁਪੁਸਟਹਿਰਾਇ ਭਤੇਭਲੀ

ਮਧੁਕਜੀਸੀਤਸੀਗੁਗੁਨਗਾਇ ॥ ੧੪੫ ॥ ਕਈ ਪਾਟਨਤੇ

ਉਸਰਭਲਾਹਮਭਗਤਸਿਹਨਾਇ ਰਾਮਸਨੇਹੀਬਾਹ

ਸਮਪੁਰਬਧੇਸਾਇ ॥ ੧੪੬ ॥ ਕਈ ਰੀਗਸਮਨਕੇਅੰਤ

ਸਹਸਸੰਨਕੇਆਦਾ ਤਹਾਕਬੀਰੀਮਟਕੇਆਖੇਸਤਮੁਨਿ

ਸਨਬਾਦਾ ॥ ੧੪੭ ॥ ਕਈ ਸੇਸੀਉਪਸੀਧੇਤਤੇਸਉਤੇ

ਸੀਨਿਬਹੇਓੜਾਹੀਰਾਕਿਸਕਾਬਾਪਾਪੂਜਹਿਨਬਤਨੁ

ਕੋਬੋੜਾ ॥ ੧੪੮ ॥ ਕਈ ਏਕੁਅਚੰਭਉਦੇਖਓਹੀਰਾ

ਹਾਟਬਿਕਾਇ ਬਨਸਨੁਹਾਰੇਬਾਹਗਾਕਉਡੀਬਦਲੇ

ਸਾਇ ॥ ੧੪੯ ॥ ਕਈ ਸਹਾਗਿਆਨੁਤਹਧਰਮੁਹੇ

ਸੁਹਾਵੁਨਤਹਧਾਧਾ ਜਿਹਾਲੇਕੁਤਹਕਾਲਹੇਸੁਹਾਖਿਅ ੮੨
 ਤਹਿਅਧਿ। ੧੫੫ ਕਬੀਰ ਮਾਇਅਤਸੀਤਕਿਅਭੁਇ
 ਅਭਉਮਨੁਤਜੇਮਨਧੀਸਾਇ ਮਨੁਮਨੀਮਨਦੁਰਗ
 ਲਿਮਨੁਸਤੈਕਉਧਾਇ। ੧੫੬ ਕਬੀਰ ਸਾਚਾਸਤਿਗੁਰ
 ਮੇਮਿਲਾਅਸਬਦਸੁਬਾਹਿਅਇਕੁਲਾਗਤਹੀਕੁਇਮਿ
 ਲਗਾਇਆਪਰਿਅਕਲੇਝੇਢੇਕੁਕਬੀਰਸਾਚਾਸਤਿਗੁ
 ਰਕਿਅਕਬੇਹਝਉਜਿਅਧਿਚੂਕ ਅੰਧੀਏਕਨਲਗ
 ਸੀਝਉਕਸੁਬਸਾਸੀਮੇਦੂਕ। ੧੫੭ ਕਬੀਰ ਹੇਰੇਬੁ ੦
 ਹਨੁਸਘਨੁਘਨੁਢੁਤਪਤੀਕੀਨਗਤਾਸੁਪਦੇਤਹਨਪੁਝੇ
 ਹਰਿਸਨਕੀਧਾਨੀਹਾਰ। ੧੫੮ ਕਬੀਰਨਿਪਨਰੀਕਿ
 ਉਨੀਦੀਮੇਕਉਹਰਿਚੇਰੀਕੇਮਨੁਓਹਮੰਗੁਸਦਾਰੇ
 ਭੁਖੇਕਉਉਹਸਿਮਰੇਹਰਿਨਮੁ। ੧੫੯ ਕਬੀਰ ਬੁਨੀ
 ਧਾਈਬਿਤੁਬੁਝੀਸਤਿਗੁਰਬੰਧੀਧੀਰਾਕਬੀਰਹੀਰਾ
 ਬੁਨਸਿਅਮਨੁਸਰਵਹੁਤੀਰਾ। ੧੬੦ ਕਬੀਰ ਹਰਿਹੀ
 ਰਾਜਨਸਉਹਗੀਲੇਕੇਮਭੈਹਾਰਾਸੁਬਹੀਧਾਈਮੇਧ

ਰਖੂਤਬਹੀਨਰਕੀਸਾਦਾ। **੧੬੨॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮੁਖ ਰੇਹਰਿ ਸਿ**
 ਮੁਕੀਐਐਸਾਸਿਮਰਹੁਨਿਤੁ। ਅਮਰਾਪੁਰਬਾਸਾਕਰਹੁਹ
 ਰਿਗਾਇਆਬਿਹੇਰੈਬਿਤਾ। **੧੬੩॥ ਕਬੀਰ** ਸੇਦਾਕਉਦੁਇ
 ਭਲੇਏਕੁਸੰਤੁਇਕੁਗਾਮ। ਰਾਮਸੇਦਾਠਾਮੁਕਤਕੇਸੰਤੁਸੁਖ
 ਏਨਮੁ। **੧੬੪॥ ਕਬੀਰ** ਸਿਹਮਾਰਗਾਪੰਡਤਗਏਪਛੈਪ
 ਹੀਬਹੀਰਾ। ਇਕੁਮਦੁਪਦਪਦੀਰਾਮਕੀਤਿਹਚੜ੍ਹਰਹਰ
 ਕਬੀਰ। **੧੬੫॥ ਕਬੀਰ** ਦੁਨੀਆਕੇਯੋਯੋਮੁਆਚਾਲਤਕੁ
 ਲਕੀਕਨ। ਤਬਕੁਲਕਿਸੁਕਾਲਾਸੁਸੀਸੁਬਲਿਧਰਹਿਮ
 ਸਨ। **੧੬੬॥ ਕਬੀਰ** ਝੂਬਹਿਗੋਰੇਬਾਪਰੇਬਹੁਲਗਨਕੀ
 ਕਾਨ। ਪਰੇਸੀਕੇਸੇਹੁਆਤੁਅਪਨੈਭੀਸਨ। **੧੬੭॥**
ਕਬੀਰ ਭਲੀਮਧੁਕਰੀਨਨਾਬਿਧਕੇਨਸਾ। ਦਾਦਾਕਾਹੁਕ
 ਨਹੀਬਡਾਦੇਸੁਬਡਰਾਸਾ। **੧੬੮॥ ਕਬੀਰ** ਦਾਏਦਾਸੁ
 ਨਹੇਤਹੈਨਿਰਦਾਏਬਹੈਨਿਸੇਕਾ। ਸਿਸਨਨਿਰਦਾਏਰੋ
 ਸੇਗਨੈਇਦੁਸੇਰੀਕਾ। **੧੬੯॥ ਕਬੀਰ** ਪਾਲੁਸਮਹਾਸ
 ਰਦੁਰਭਠਾਪੀਨਸਕੇਕੋਈਨੀਕਾ। ਭਾਗੁਬੰਡੇਤੇਪਾਇਰ

ਤੁਭਵਿਰਿਧੀਓਕਬੀਰਾ) ੧੦੫ **ਕਬੀਰ** ਪਰਭੁਤੇ
 ਤਾਰੇਖਿਸਹਿਤਿਉਹਿਹਿਖਿਸੈਸਰੀਰਾਇਦੁਇਅਖਰੁ
 ਨਾਖਿਸਹਿਸੋਗਹਰਹਓਕਬੀਰਾ) ੧੦੬ **ਕਬੀਰ** ਕੋ
 ਠੀਕਠਕੀਦਹਿਦਿਸਲਾਗੀਅਗਾਪੰਡਤਪੰਡਤਜਲਿ
 ਮੁਏਮੁਰਖਓਖਰੇਭੁਗਾ) ੧੦੭ **ਕਬੀਰ** ਸੰਸਾਰੁਕਰਕਾ
 ਗਦਦੇਹੁਖਹਾਇਬਾਦਨਅਖਰੁਸੋਧਕੈਹਰਿਚਰਨੀਚਿ
 ਤਲਾਇਕਬੀਰਸੰਤਨੁਛੌਰੇਸੰਤਸ਼ੀਜਿਕੋਦਕਮਿਲਹਿਅ
 ਮੰਤ੍ਰਾਮਿਲਿਅਗੁਰੁਪੰਗਮਬੋਓਤਸੀਤਲਤਨੁਤਸੇ
 ਤਾ) ੧੦੮ **ਕਬੀਰ** ਮਨੁਸੀਤਲੁਭੁਇਆਖਾਇਆਬੁ
 ਹਮੁਰਿਅਨੁਜਿਨਸੁਆਲਾਸਰਾਸੁਰਿਅਸੁਸਨਕੈ
 ਉਦਕਜਮਨੁ) ੧੦੯ **ਕਬੀਰ** ਹੁਸਾਰੀਜਿਰਸੁਨਹਾ
 ਰਕੀਸੁਨੈਨਾਹੀਕੋਇਕਿਸੁਨੈਆਪਨਧਨੀਕੋਦਸੁਰਿ
 ਦਨੀਹੋਇ) ੧੧੦ **ਕਬੀਰ** ਭਲੀਭਈਭੇਭਉਪਰਿਅ
 ਦਿਸਾਗਈਜੁਭੁਭੂਲਾਓਗਾਰਪਾਨੀਭੁਇਆਜਾਇ
 ਮਿਲਓਲੁਲਾਭੂਲਾ) ੧੧੧ **ਕਬੀਰ** ਪੁਰਸਕੋਲਕੋਪੁਰੀ

ਦਿ

ਮਾਥਾਧੀਦੇਹਾਦਿਦੁਸ਼ਚਾਰਕੇਧੇਖਨਾਮੰਤਕੋਹਕੀਥੇਰ
 ੧੩੮ ॥ **ਕਬੀਰ** ਸੁਰਸਚਾਦੇਕੇਥਿਦੈਭੁਭੀਸਭੁਦੇਹਾਗੁਰ
 ਗੋਬਿੰਦਕੇਬਿਨੁਮਿਲੇਪਲਦਭੁਭੇਸਭੁਖੇਹਾ ॥ ੧੩੯ ॥
 ਹਮਨਭਉਤਹਭੇਨਹੀਸੁਹਭਉਤਹਹਰਿਨਾਹਿ ॥ ਕਹਚ
 ਕਬੀਰ ॥ ਬਿਚਾਰਕੇਸੀਤਸੁਨਹਿਮਨਮਾਹਿ ॥ ੧੪੦ ॥ **ਕਬੀਰ**
 ਗੁਣਿਨਹੁਕਛੁਸਨਮਾਨਹੀਤਿਨਸੁਖਨਦਿਬਿਹਾਇ ॥ ਹਮ
 ਹੁਸੁਧੂਧੂਨਾਧੂਧੂਨਪੂਰੀਪਰੀਬਲਾਇ ॥ ੧੪੧ ॥ **ਕਬੀਰ** ਮਾ
 ਰੇਬਹੁਤਪੁਕਾਰਮਾਪੀਰਪੁਕਾਰੈਅਓਗਾਲਾਗੀਚੇਟਮਰਿਮੁ
 ਕੀਗਹਿਓਕਬੀਰਾਠਉਗ ॥ ੧੪੨ ॥ **ਕਬੀਰ** ਚੇਦੁਸਹੇਲੀ
 ਸੇਲਕੀਲਾਗਤਲੇਇਉਜਾਸੁ ॥ ਚੇਦਸਹਾਏਜਬਦਕੀਤਾ
 ਸਕਾਰੁਮੇਦਾਸੁ ॥ ੧੪੩ ॥ **ਕਬੀਰ** ਮੁਲਾਮੁਨਰੇਕਿਆਚੜ
 ਹਿਮਾਸੀਨਬਹਿਗਹੇਇ ॥ ਸੁਕਾਰਨੁਤੂਬਾਗਦੇਇਦਿਲਹੀ
 ਭੀਤਯੋਇ ॥ ੧੪੪ ॥ **ਕਬੀਰ** ਸੇਖਸਬੂਰੀਬਾਹਰਾਕਿਆਹਸੁੰਕ
 ਬੇਜਾਇ ॥ ਕਬੀਰ ॥ ਸਾਕੀਦਿਲਜਾਬੁਤਨਹੀਤਾਕਉਕਹਾਖੁਦ
 ਯੁ ॥ ੧੪੫ ॥ **ਕਬੀਰ** ਅਲਾਹਿਕੀਕਰਬੰਦਗੀ ॥ ਸਿਹਸਿਮਰ

ਤਦੁਖਜਾਇ। ਦਿਲਮਹਿਸਾਸੀਪਰਗਟੇਬੂਝੇਬਲਿਤੀਨਾ
ਦਿ। **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਰੀਕੀਝੇ** ਸੁਭਮਹੋਕਹਤਾਨਭਿਹਲਾ
ਲਾਦੁਤਰੁਲੇਖਮਾਂਗੀਮੈਤਬਹੋਇਗੋਕਉਨੁਪਦਾਲਾ।
ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੁਬਖਾਨਾਖੀਚਰੀਸਮਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਲੇਨਾ
ਹੇਰੋਰੀਕਚੈਗਲਾਕਟਦੈਕਉਨੁ। **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ** ਗੁਰ
ਲਾਗਤਬਸਨੀਮੈਮਿਟੈਮੋਹਤਨੁਤਾਪਾਹਰਖੁਸੋਗੁਦਭੈ
ਨਹੀਤਬਹਰਿਅਪਹਿਆਪਾ। **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ** ਕਬੀਰੁਰਾਮਕਹਨਿ
ਮਹਿਤੇਦਹੈਤਮਹਿਝੇਕੁਬਿਚਾਰੁਸੇਈਰਾਮਸਭੈਕਹਹਿ
ਸੇਈਕਉਤਕਹਾਰਾ। **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ** ਕਬੀਰੁਰਾਮੇਰਾਮਕਹੁਕਹਿ
ਬੇਮਾਹਿਬਿਬੇਕੁ। ਝੇਕੁਅਨੇਕਹਿਮਿਲਗਾਇਅਝੇਕੁ
ਸਮਾਨਾਝੇਕੁ। **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ** ਕਬੀਰੁ **ਸੁਖਾਧਿਯਾਧਿਸਾ**
ਧਨਸੇਵੀਮੈਹਰਿਕੀਸੇਵਾਨਾਕਿ। ਤੇਘਰਿਮਰਹਦੁਸਾਰ
ਖੇਬੂਤਬਸਹਿਤਿਨਮਾਹਿ। **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ** ਗੁਰਗਾਹੁ
ਆਬਾਦੁਗਬਹਿਰਾਹੁਮਾਕਨੁ। ਪਾਦੁਹੁਤੇਪਿਗਲਾਤੁਇ
ਅਮਰਿਅਸਤਿਗੁਰਬਾਨੁ। **ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ** ਕਬੀਰੁਸਤਿਗੁਰਸੁ

ਮੇਰਾ ਹੋਆ ਬਾਨੁ ਮੁਏ ਕਾ ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਗਿਰ ਪਰਿਅ ।
 ਪਹਾ ਕਲੇ ਜੇਛੇ ਕਾ । **ੴ** ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਅਕ ।
 ਸਕੀ ਪਰਗਾਸੀ ਭੂਮਿ ਬਿਕਾਰਾ ਬਿਨੁ ਸੀਗਤ ਹਿਉ ਮਨਸੀ
 ਹੋਇ ਗਾਸੀ ਭਰਛੁ ਕਾ । **ੴ ਪਾਕ ਬੀਰ** ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਅ
 ਕਾ ਸਕੀ ਚੀਨੀ ਭੂਮਿ ਮਿਲਾਇ ਅਨੁਕਸਿਅ ਨੇਪ ਚਗੇ
 ਨਾ ਨਿਰਵਾਰੀ ਜਾਇ । **ੴ** ਕਬੀਰ ਹਜ਼ੂ ਕਾ ਬੇਹ ਉਸ
 ਸੁਖ ਅਗੇ ਮਿਲਿਅ ਖੁਦਾਇ ਸਾਈ ਮੁਸੁ ਸਿਉ ਲਾ ਰਪਰਿ
 ਆਤ੍ਰੇ ਕਿਨ ਫੁਰਮਾਈ ਗਾਇ । **ੴ ਪਾਕ ਬੀਰ** ਹਜ਼ੂ ਕਾ
 ਬੇਹ ਉਹੇ ਗਾਇਅ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਕਬੀਰਾ ਸਾਈ ਮੁਸੁ ਮਹਿ
 ਕਿਅ ਖਤਾ ਮੁਖ ਹਿਨ ਬੇਲੇ ਪੀਰਾ । **ੴ** ਕਬੀਰ ਜੀਅ
 ਸੁਮਾਰਹਿ ਜੇਰੁ ਕਹਤੇ ਓਹੁ ਜੁਹਲਾ ਲਾ ਦਫਤਰੁ ਦਸੀ
ੴ ਹੋਇ ਗਾ ਕਹਨੁ ਧਵਾਨਾ । **ੴ** ਕਬੀਰ
ਜੇਰੁ ਕੀ ਅਸੇ ਜੁਲਮ ਹੇਲੇ ਇਸ ਬਾ ਬਖੁਦਾਇ ਦਫ
 ਤਰੁ ਲੇਖਾਨੀ ਕਸੇ ਮਾਰ ਮੁਹੇ ਮੁਹ ਖਾਇ । **ੴ**
 ਲੇਖਾ ਦੇ ਨਾਸੁ ਹੇਲਾ ਹੇ ਜੁ ਉਦਿਲ ਸੂਚੀ ਹੋਇ । ਉਸ ਸਾਚੇ

ਦੀ ਬਾਨ ਮਹਿ ਪਲਾਸ ਕਰੇ ਕੋਇ। **੨੨੧॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ** ੨੨
 ਅਰ ਅਕਾਸ ਮਹਿ ਦੇਇ ਤੂੰ ਬਰੀ ਅਬਧਾ। **੨੨੨॥ ਕਬੀਰ ਮੇਰਾ**
 ਸੀਸੇ ਪਰੇ ਅਰ ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧਾ। **੨੨੩॥ ਕਬੀਰ**
 ਸੁਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਮੇ ਕਿਛੁ ਹੋ ਸੋ ਤੇਰਾ। **੨੨੪॥ ਕਬੀਰ** ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ
 ਪਤੇ ਕਿ ਅਠਾਗੀ ਮੇਰਾ। **੨੨੫॥ ਕਬੀਰ**
 ਹੁਆ ਮੁਸੁ ਮਹਿ ਰਹਾਨੂੰ। **੨੨੬॥ ਕਬੀਰ** ਬਿਕਰਹਿ ਚਿਤਿ
 ਆਸਤ ਦੇਖ ਉਤਤ ਤੂੰ। **੨੨੭॥ ਕਬੀਰ**
 ਦੁਤੇ ਸੁਠੇ ਕਰਤੇ ਅਸੁ। **੨੨੮॥ ਕਬੀਰ** ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਕਰੇ ਸੋ ਸੁਖੀਆ
 ਸੰਸਾਰਾ। **੨੨੯॥ ਕਬੀਰ** ਇਤ ਉਤ ਕਤ ਹਿਨੁ ਭਲੀ ਸਿਸਰਾਧੇ ਸਿਰਜਨਹ
 ਹੁ। **੨੩੦॥ ਕਬੀਰ** ਘਾਟੀ ਪੀੜੇ ਸਭਿ ਗਰਲੀ ਝੇਛੁ ਭਾਇ।
 ਪਗ ਪੂਰ ਬਲੀ ਭਾਟੁਨੀ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਆਇ। **੨੩੧॥ ਕਬੀਰ**
 ਦਾ ਲੇ ਦੇ ਲੇ ਇਨ੍ਹ ਗਾਇਆ ਬਿਅਸੁ ਬੰਤ ਉਝਾਇ। **੨੩੨॥ ਕਬੀਰ**
 ਭਜ ਓਨਖ ਤਟ ਓਕਾਲ ਪਹੁ ਚਓ ਆਇ। **੨੩੩॥ ਕਬੀਰ**
 ਕਬੀਰ ਕੂਕ ਨੁ ਭੁਓ ਕਨਾ ਕਰੀ ਗਾਪਿਛੇ ਉਝਾਇ। **੨੩੪॥ ਕਬੀਰ**

ਤਿਗੁਰਪਾਇਆਸਿਨਹਉਲੀਅਛਤਾਇ॥ ੨੦੬॥
 ਮਃ ੫॥ ਕਬੀਰਬਰਤੀਸਧਕੀਤਸਕਰਬੈਸਹਿਗਾਹਿ
 ਬਰਤੀਭਾਰਨੁਵਿਪਰੀਉਨਕਉਲਾਹੁਲਾਹਿ॥ ੨੧੦
 ਮਃ ੦੫॥ ਕਬੀਰਚਾਵਲਕਾਰਨੈਤੁਖਕਉਮੁਹਲੀਲ
 ਭਾਸੀਗੁਰਸੰਗੀਬੈਸਤੇਤਬਪੁਛੈਧਰਮਰਾਇ॥ ੨੧੧॥
 ਨਮਾਮਾਇਅਮੇਹਿਅਕਰੈਤਿਲੋਚਨੁਮੀਤਾਕਪੇਛੀਪ
 ਹੁਛਾਇਲੇਰਾਮਨੁਲਵਹੁਚੀਤਾ॥ ੨੧੨॥ ਨਮਾਕਰੈਤਿ
 ਲੋਚਨਮੁਖਸੇਰਾਮਸੀਤਾਰਾਹਾਬਪਾਉਕਰਕਾਮੁਸਭਿ
 ਨੀਤਨਿਬੰਝਨੁਨਲਾ॥ ੨੧੩॥ ਮਃ ੫॥ ਕਬੀਰਹਮਰਕੇ
 ਨਹੀਹਮਕਿਸਹੂਕਨਾਹਿ॥ ਸਿਨੁਇਹੁਰਚਨਰਚਾਇ
 ਅਤਿਸਹੀਮਾਹਿਸਮਾਇ॥ ੨੧੪॥ ਕਬੀਰਚੀਕੜਾਮਾਟਾ
 ਗਿਰਪਾਇਆਕਿਛੁਨਮਾਇਓਹਾਕਾਪੀਸਤਪੀਸਤਚਾ
 ਬਮਾਸੇਸੀਨਿਬਮਾਸਾਕਾ॥ ੨੧੫॥ ਕਬੀਰਮਨਸੇਨੈਸਤ
 ਬਤਸਨਤਹੀਅਉਗੁਨਕਰੈਕਾਹੇਕੀਕੁਸਲਤਹਾਇ
 ਦੀਪਕੁਏਪਰੈ॥ ੨੧੬॥ ਕਬੀਰਲਾਗੀਪ੍ਰੀਤਸੁਮਾਨਸਿਉ

ਬਰਸੈਲੋਕੁ ਅਸਾਨੁ ਤਾਸਿ ਉਦੁਟੀ ਕਿਉ ਬੈਨੇਸਾ
ਕੇਸੀ ਅਪਰਾਨੁ ੨੧੦ ॥ ਕਈ ਰੁ ਕੇਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਹਿਤੁ ਕਰ
ਕਹਿ ਮਰਹਿ ਸਵਾਰਾ ਕਾਰਸੁ ਸਾਢੇ ਤੀਨੁ ਹਾਥ ਅਨੀ
ਤਪਉਨੇ ਚਾਰਾ ॥ ੨੧੧ ॥ ੧੫੩ ॥ ਕਈ ਰੁਸੈ ਮੈ ਚਿਤਵਉ
ਨਾ ਕਰੈ ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵੈ ਹੋਇ ਅਪਨ ਚਿਤਵੈ ਆ
ਹਰਿ ਕਰੈ ਸੇ ਮੇਰੇ ਚਿਤਨ ਹੋਇ ॥ ੨੧੨ ॥ ਕਈ ਰੁਸੈ ਮੈ
ਕਥਾਇ ਸੀ ਅਚਿਤੁ ਬੁਝਾਏ ਦੇਇ ਨਾਨਕ ਸੇਸਾਲਾ
ਹੀ ਮੈ ਸਿਸਤੁ ਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥ ੨੧੩ ॥ ੧੫੪ ॥ ਕਈ
ਰੁ ਕਾਮਨ ਚੇਤੁ ਓਟਿ ਰਾਮ ਲਾਚੁ ਮਾਹਿ ਪਾਪ ਕਰਿਤ
ਮਹਿ ਗਾਇਆ ਅਉਧਪੁੰਨੀ ਬਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨੧੪ ॥ ੧੫੫ ॥
ਬੀਰੁ ਕਾਇਆ ਕਾ ਚੀਕਾਰ ਵੀ ਕੇਵਲ ਕਾ ਚੀਧਾਤੁ
ਸਾ ਬੁਤ ਰਖਹਿ ਤਰਾਮੁ ਰੁਜਨਾਹਿਤ ਬਿਨ ਕੀ ਕਾਤੁ ॥
੨੧੫ ॥ ਕਈ ਰੁ ਕੇਸੇ ਕੇਸੇ ਕੂਚੀ ਮੈ ਨ ਸੇਈ ਮੈ ਅਸਾ
ਰਾ ਰਾਤੁ ਦਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਥਹੁ ਕੇਸੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥
੨੧੬ ॥ ਬੀਰੁ ਕਾਇਆ ਕਾ ਲਾਜੀ ਬਨਿ ਤੁਇਆ

ਮਨੁ ਕੰਦਰ ਮਯਮੰਤੁ ਅੰਕਸੁ ਗਿਅਨੁ ਰਤਨ ਚੈ
 ਖੇਦੁ ਬਿਰਲਾ ਸੰਤੁ ॥ ੨੨੩ ॥ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਰਤਨੁ
 ਮੁਖ ਕੇ ਬਰੀ ਪਾਰਖ ਮਰੀ ਖੇਲਾ ਕੇ ਸੀ ਅਭਿਮਿਲੇ
 ਗੋਗਾਹਰੀ ਲੋਕ ਮਹਿ ਗੋਮੇਲਾ ॥ ੨੨੪ ॥ ਕਬੀਰ
 ਰਾਮ ਨਮੁ ਤਾਨ ਓਨਹੀ ਪਾਲ ਓ ਕਦ ਕੁ ਕੁਦੇ ਬਾ ਥੀਧੇ
 ਹੀ ਮਹਿ ਮਰਗਾਇ ਓ ਬਾਹਰਿ ਭੁਝੀ ਨ ਬੰਦਾ ॥ ੨੨੫ ॥
 ੨੨੬ ॥ ਕਬੀਰ ਅਖੀ ਕੇ ਬੇਮਾਦ ਕੇ ਪਲਾ ਪਲਾ ਗਈ ਵਿ
 ਹਾਇ ਮਨੁ ਤੇ ਸਾਲ ਨ ਫੇਰੁ ਸੀ ਸਮਦੀ ਅਦਮਾ
 ਮਾਮਾਇ ॥ ੨੨੭ ॥ ਕਬੀਰ ਤਰਦੁ ਰਗੂਪੀ ਰਾਮੁ
 ਪੈਠਲ ਰੂਪੀ ਬੈਰਾਗੁ ਛਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਾਧੇ ਹੇਤਿ
 ਨਤ ਸਮਾ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ॥ ੨੨੮ ॥ ਕਬੀਰ
 ਮੇਸਾ ਬੀਜੁ ਬੀਜਿ ਬਾਰਹਿ ਮਾਸੁ ਟਲੀਤਾ ਸੀਤਲੁ
 ਛਾਇਆ ਗਹਰਿ ਟਲੁ ਪੀਖੀ ਕੇਲੁ ਕਰਿ ਤੁਮ ॥
 ੨੨੯ ॥ ਕਬੀਰ ਦੁਤਾਤੁ ਰੁਦੁ ਰੁਦੁ ਇਆ ਟਲਾਪੁ
 ਰਥਿ ਪਕਾਹੀ ਸੀਵੇ ਤੁਮ ਪੀਖੀ ਚਲੇ ਹਿਜਾ ਫੁਰੇ ਬਿ

ਰਬਾਸੁਟਲਟਲੰਤੁ) ੨੩੦) ਕਬੀਰ ਸਾਧੁਸੰਗ

ਪਰਾਪਤੀਲਿਖਮਾਹੇਸ਼ਿਲਿਲਾਟੁ ਮੁਕਤਪਦਚਰ

ਪਾਈਮੇਠਕਰਨਮਵਘਟਘਟਾ ੨੩੧) ਕਬੀਰੁਏ

ਕੁਘੜੀਮਾਧੀਘੜੀਮਾਧੀਗੁਤੇਮਾਦੁ ਭੁਗਤਨਝੇ

ਤੀਗੋਜਦੇਝੇਕੀਠੇਝੇਲਾਭੁ) ੨੩੨) ਕਬੀਰੁਭਾਂ

ਗਮਾਛੁਲੀਸੁਗਧਾਨੁਝੇਝੇਪੁਨੀਖਾਗਿਤੀਰਬਬਰ

ਤਝੇਤੇਕੀਏਸਭੀਰਸਾਤਿਲਜੁਗਿ) ੨੩੩) ਨੀਚੇਲੇ

ਇਨਕਰਰਹਉਲੇਸਾਸੁਨੁਘਟਿਮਾਹਿ ਅਭੁਰਝੇ

ਲਉਪੀਅਗਜਿਉਕਿਜੀਲਾਖਾਟਉਨਾਹਿ) ੨੩੪)

ਅਠਜਮੁਚਉਸਠਘਰੀਤੁਅਨਿਰਖਤਰਹੈਜੀਉਪ

ਨੀਚੇਲੇਇਨਕਿਉਕਰਉਸਭੁਘਟਿਦੇਖਉਪੀਉਪ

੨੩੫) ਸੁਨਸਾਖੀਪੀਅਮਹਿਜੀਉਬੁਝੇਜੀਅਮਹਿ

ਬਝੇਕਿਪੀਉਜੀਉਪੀਉਬੁਝਉਨਹੀਘਟਿਮਹਿਜੀ

ਉਕਿਪੀਉ) ੨੩੬) ਕਬੀਰਬਾਮਨੁਗੁਰੂਹੈਸੁਗਤ

ਕਾਭੁਗਤਨਕਾਗਾਰਨਾਹਿਅਰਿਸੁਉਰਸੁਕੇਪਚ

ਮੁਆਚਾਰਹੁ ਬੇਦਹੁ ਮਾਹਿ। ੨੨੨ ॥ ਧਾਇ ਹੋਖਾਰੇ
 ਤੁਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਾਥੀ ਚੁਨੀ ਨਯਾਇ। ਕਹਿ ਕਬੀਰੁ ਗੁ
 ਰਭਲੀ ਬੁਝਾਈ ਕੀਟੀ ਹੋਇ ਕੇਖਾਇ। ੨੨੩ ॥ ਕਬੀ
 ਰੁ ਮੇਤੁ ਹਿਸਾਧ ਪਿਰੰਮੁ ਕੀ ਸੀਸੁ ਕਾਟ ਕਰਿ ਗੋਇ।
 ਪੇਲਾ ਤੁਪੇਲਾ ਤੁਹਾ ਲਾ ਕਰਸੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਤਹੋਇ।
 ੨੨੪ ॥ ਕਬੀਰੁ ਮੇਤੁ ਹਿਸਾਧ ਪਿਰੰਮੁ ਕੀ ਪਕੇਸੇਤੀ
 ਪੇਲਾ ਕਾਚੀ ਸਰਸਉ ਪੇਲੇ ਕੇਨਾ ਖਲਾ ਭਈ ਨ ਤੇਲੁ
 ੨੨੫ ॥ ਦੂਢ ਤੁਲਾਹਿ ਅੰਧਗਤ ਅਰੁ ਚੀਨ ਤਨਾਹੀ
 ਸੰਤ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਉ ਪਾਈਆ ਬਿਨ ਕੁਗਤਹੁ ਭੁਗ
 ਵੰਤੁ। ੨੨੬ ॥ ਸੋਹੀ ਗਢਾਡ ਕੇ ਕਰਹਿ ਅਨਕੀ
 ਮਾਝਾ ਤੇ ਨਰੁ ਦੇਸ ਕੇ ਕੁਝ ਨਗੇਸ ਤਿਭੁ ਪੇਗਟ
 ਦਾਸੁ। ੨੨੭ ॥ ਕਬੀਰੁ ਮਉਰਿ ਹਕੁ ਹਹਿਤ ਧਰਮੁ
 ਕਰਿ ਨਹੀ ਤਕਰ ਬੇਰਾਗੁ। ਬੇਰਾਗੀ ਬੀਸੁ ਨ ਕਰੈ
 ਤਾਕੇ ਬੇਡੁ ਮਰਾਗੁ। ੨੨੮ ॥

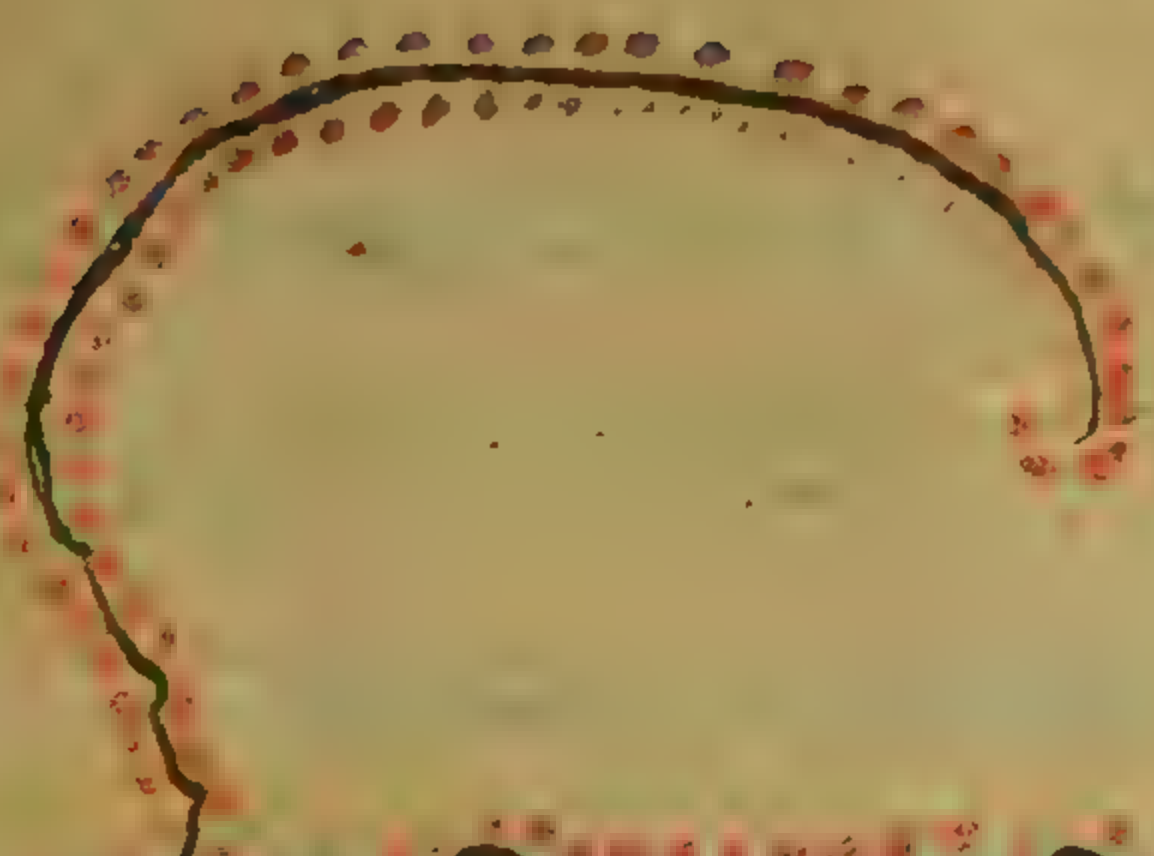

ਕਬੀਰੁ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਾਣਾ

ਸਤਨਾਮ

ਫਰੀਦ

੨੫

ਕਥੀਦ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਅਸਲਿ ਕੋਸਿ ਬਦਰੀ ਦਸੀ ਕੋ ਸਤਿਤ ਦਿਹਾ ਤੈਸੁ ਨ ਦਰੀ
 ਸਾਹਿ ਲਏ ਲਖਾਇ ਮਾਲ ਕਉ ਕਿੰਨੀ ਸੁਣੀ ਦਮੁ
 ਦਿਖਾ ਲੇਖਾਇ ਸਤਿਦੁ ਨਿਮਾਣੀ ਕਦੁ ਮੇਹ ਝੁਕੂਕ
 ਝੁਕਾਇ ਸਾਹਿ ਲਿਖੇ ਨ ਚਲਾਨੀ ਸਿਦੂ ਕੂਸਮ ਸੁ
 ਫਿ ਸਤਿਦੁ ਦੁਹਟੀ ਮਰਦੁ ਦੁਹਲੇ ਜਾਸੀ ਪਰਦੁ ਦਿ
 ਅਪਲ ਹਥੀ ਤੁਲ ਕੇ ਕੇਹਾ ਲੁਲਾਗੇ ਧਾਇ ਦਾ
 ਲਹਨਿ ਕੀ ਪੁਰਸ ਲਾਤ ਕੰਨੀ ਨ ਸੁਣੀ ਮਾਇ

ਫਰੀਦਾ ਕਿਸੀ ਪਵਿਤਰੀ ਮਨ ਮਾਪ ਮੁਹਾਰੀ

ਮਨ ਮਾਪ ਦਰਦ ਦੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚਲਾ ਦੁਨੀ ਅਤੁ
 ਭਤੁ ਬੀਨੁ ਉਠਾਈ ਪੈਦਲੀ ਕਿਥੇ ਵੇਦੁ ਘਾਤਿ ਕਿ
 ਸੁਨ ਬੁਝੈ ਕਿਸੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੁਨੀ ਮਾਗਾਈ ਕੁਹਿ

ਸਾਈ ਮੇਰੇ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਤਹੀਂ ਭੀ ਦੁਆ ਮਾਹਿ। **੩੦੬**
ਗੀਦਾ ਜੇਸਾ ਲਾਇਲ ਬੇਜ਼ ਜੇਸੀ ਮਲ ਬੁਕ ਭਰੀ। ਐਸਾ
 ਲਾਸ ਦੁਨੀ ਦੁਲਾ ਤੋ ਬੇਜ਼ ਮਾਦੁ ਕਰੀ। **੩੦੭** **ਜਿਸਾ ਦਾ** ਲਾ
 ਜੁਛਿ ਜਲਾ ਪੀਤੀ ਗੰਦਾ ਤੇ ਸੇਵ ਰੁਮੇ ਨ ਹੋ ਕੇਸ ਭੁਸ
 ਗੁਤਿ ਠਹੀਦੁ। **੩੦੮** **ਟਰੀਦਾ** ਤੇ ਤੁਮ ਕਲਾ ਲਾਤੀਦੁ
 ਹੋ ਕਾਲੇ ਲਿਖ ਨੁਲੇਖਾ ਮਾਪਨੇ ਜੇ ਗਿਰੀ ਦਾ ਨੁਮਹਿ
 ਸਿਰਨੀ ਦਾ ਕਰ ਦੇਖਾ। **੩੦੯** **ਟਰੀਦਾ** ਤੇ ਤੇ ਮਾਰ ਨੁਮਹੀ
 ਮਾਤਿ ਨਾਨ ਮਾਰੇ ਪੁੰਮਾ ਮਾਪਨੇ ਜੇ ਪਰਸਾਈ ਮੇ
 ਪੇਰ ਤਿਨ ਦੇ ਏਮਾ। **੩੧੦** **ਟਰੀਦਾ** ਤਾਤ ਬੁਖਿਦਿ
 ਲਵੇ ਲਾਤ ਤੁਰਤਾ ਦੁਨੀ ਸਿਉ। ਮਰਗਾ ਸਦਾਈ
 ਨੀਹ ਸਾ ਬੁਝਿ ਮਾਤਾ ਲਇਆ। **੩੧੧** **ਟਰੀਦਾ**
 ਸੁਖੀ ਮਾਦਾ ਜੀ ਹੋਈ ਮਾ ਬੂਰਾ ਮਗਾਪੁ ਨੇ ਜਾਮਾ
 ਇਮਾ ਪਿਛਾ ਰਹਿ ਮਾਦੂਰਾ। **੩੧੨** **ਟਰੀਦਾ** ਟਰੀਦਾ
 ਸੀਮਾ ਸਕਰੇ ਹੋਈ ਦਿਸਾ। ਸਾਈ ਬਾਬੁਰ ਮਾਪੇ ਦੇ
 ਦਨ ਕਰੀ ਮੇਰਿ ਸੁ। **੩੧੩** **ਟਰੀਦਾ** ਅਖੀ ਦੇਖਿ

ਪਤੀਲੀਆਸੁਲਸੁਲਰੀਏਕੰਨਾਸਾਖਪਕੀਦੀਆ
ਈਆਹੋਰਕਰੇਦੇਵੰਨਾ॥੧੧॥**ਫਰੀਦਾ**ਕਾਲੀਸਿ
ਨੀਨਗਦੁਆਧਉਕੀਰਵੇਕੋਇਕਰਜਾਈਸਿਥਿ
ਪਰਹੜੀਰੰਗਨਵੇਲਾਹੋਇ॥੧੨॥**ਮਃ੩॥ਫਰੀਦਾ**
੨॥ਕਾਲੀਧਉਲੀਜਾਹੜਸਦਹੇਐਕੋਚਿਤਕਰੇ
ਇਆਪਦਲਾਇਆਪਿਰਮੁਨਲਗਈਐਲੋਚੇ
ਸੁਭਕੋਇਏਹੁਪਿਰਮੁਪਿਆਲਾਖਸਮੁਕਤੈਭੁ
ਵੇਭੇਦੇਇ॥੧੩॥**ਫਰੀਦਾ**ਜਿਨਲੋਇਨਜਗਮੋਹ
ਆਐਲੋਇਨਮੇਡਿਨਾਕਸਲਰੇਖਨਸਹਦਿ
ਆਐਪੀਕੀਜੂਇਏਹਿਨਾ॥੧੪॥**ਫਰੀਦਾ**ਕੂਕੇ
ਦਿਆਚੰਗੇਦਿਆਮਤੀਦੇਦੇਮਾਨਿਤਾਜਿਐਤਨ
ਵਦਾਇਆਐਕਿਤੁਟੇਗਹਿਨਿਤਾ॥੧੫॥**ਫਰੀਦਾ**
ਬੀਵਿਪਦਾਹੀਦਭੁਐਸਾਈਲੋੜਹਿਸਭਾਇਕੁਛਿਸ
ਹਿਬਿਆਲਤੜੀਅਹਿਤਾਜਾਈਐਦਰਦਾੜੀਅ
ਹਿ॥੧੬॥**ਫਰੀਦਾ**ਖਾਕਨਨਿਦੀਐਖਾਕੂਜੇਤਨਕੋ

ੴ ਸੀਵੁ ਦਿਅ ਪੈਰਾਤ ਲੇਖੁ ਇਅ ਉਪਰ ਹੋਇ ॥
 ੧੫੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਸਾਲ ਬਤਨੇ ਹੁਕਿ ਮਾਲ ਬਤਾ ਕੂੜਾ
 ਨੇਹਾ ਕਿਚਰੁ ਬਤ ਲਿਖਾਈ ਮੇਛੁ ਪਰਤੈ ਮੇਹਾ ॥
 ੧੫੬ ॥ ਫਰੀਦਾ ਸੰਗਲ ਸੰਗਲ ਕਿਅ ਭਵਹਿ ਦੁਖ
 ਕੰਭੁ ਮੇਛੋਹਿ ॥ ਫਰੀਦਾ ਸੰਗਲ ਸੰਗਲ ਕਿਅ ॥
 ਦੂਢੇਹਿ ॥ ੧੫੭ ॥ ਫਰੀਦਾ ਨਿਕੀਤਿ ਕੀਸੇ ਪੀਮੇ ਬਾਲ
 ਰੂਗਰੁ ਭਵਹਿ ॥ ਆਸ ਫਰੀਦੇ ਕੂੜਾ ਸੇਕਹਾਈ
 ਓਮ ॥ ੧੫੮ ॥ ਫਰੀਦਾ ਰਾਤੀਵਤੀ ਆਪੁ ਖਪੁ ਓਠਨਿ
 ਆਸਾ ॥ ਧ੍ਰਿਗਤਿ ਨਦਾ ਸੀਵੁ ਮਾਜਿ ਨਵਿ ਰਾਣੀ ਆਸ
 ੧੫੯ ॥ ਫਰੀਦਾ ਸੇਮੇ ਹੋਦਾ ਫਰੀਦਾ ਮਿਤਾ ਮਾਇਤਾ
 ਹੋੜਾ ਲੇਖੁ ਮਾਜਿ ਨਿਉਉ ਪਰ ਅੰਗਰਾ ॥ ੧੬੦ ॥
 ਫਰੀਦਾ ਲੇਖੁ ਦਾਖ ਬਖਸਿਉਰੀ ਮਾਕਿ ਕਰ ਬੀਸੇ ਜਟ
 ਹੋਏ ਉਨਕਤਾ ਉਦਾਧੇ ਧਾਲੇ ਲੇਖੁ ॥ ੧੬੧ ॥
 ੧੬੨ ॥ ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਏ ਚਿਕੜ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਾਧਿ ਅਰਿਦੇ ਨੇਹ
 ਚਲਾਤ ਭਿਸੇ ਕੰਬਲੀ ਰਗਤ ਤੁਏ ਨੇਹ ॥ ੧੬੩ ॥

٤٧

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਸੁਖੇੜੀ ਹਿੰਦੀ ਗਈ ਕਬੂਰੀ ਗੰਧਾ। ੩੩ ਯੋਝੇ ਬਨ

ਸਾਦੇ ਨਾਨਕ ਮੇਸਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਆਇ। ਫਰੀਦਾ ਕਿਤੀ ਮੇਸ

ਨ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਨ ਸੁਕਰਾਇ ਕੁਮਲਾਇ। ੩੪ ਫਰੀਦਾ ਚਿ

ਤ ਖਟੇ ਲਾਵਨੁ ਧੁਖ ਬਿਗਿ ਬਿਛਾਵਨੁ ਲੇਟਾ। ਏਹੁ ਹ

ਮਾਭਾਨੀ ਦੁਖ ਤੁਸਹ ਬੁਝੈ ਦੇਖੁ। ੩੫ ਫਰੀਦਾ

ਰਾਮਾਖੀ ਮੇ ਬਿਹਰਾ ਤੁਸੁ ਲਛਾਨੁ। ਫਰੀਦਾ ਸਿ

ਤਤ ਨਿ ਬਿਰਹਨ ਉਪ ਮੇਸੇ ਤਨੁ ਸਾਨੁ ਮਸਾਨੁ। ੩੬

ਫਰੀਦਾ ਏਹੁ ਦਿਸੁ ਗੰਧਲਾਧਰੀ ਮਾਖੰਡੁ ਚਿਟਾੜਾ। ਫਿ

ਕਰਾਹੇ ਦੇਰਹਿ ਗਏ। ਫਿਕਰਾਧੀ ਗਏ ਉਸਾੜਾ। ੩੭

ਫਰੀਦਾ ਚਾਰੁ ਗਾਇਆ ਚੰਦਾ। ਕਿੰਚਾਰੁ ਗਾਇਆ ਸੀ

ਮੁਗਲੇ ਖਾਰਬੁ ਮੰਗੇ ਸੀ। ਮਾਤੁ ਮਾਹਿ ਕੋਹੜੇ ਕੰਮਾ। ੩੮

ਫਰੀਦਾ ਏਹੁ ਮੇਸਾ ਫਿਕੈ ਕਿਉ ਡਿਠੈ ਘੜੀਆਲਾ

ਏਹੁ ਨਿਦੇਸਾ ਮਾਗੀ ਮੇਹ ਮੇਦੇਸਾ ਦਾ ਕਿਆ ਹਾਲਾ। ੩੯

ਘੜੀ ਏਘੜੀ ਏ ਮਾਗੀ ਏ ਪਹਰੀ ਲਾਹੇ ਸੁਆਇ। ਸੇ

ਹੋੜਾ ਘੜੀਆਲਾ ਜਿਉ ਤੁਖੀ ਰੋਦੁ ਦਿਹਾਇ। ੪੦

੮੪

ਬੁਢੇਰੇ ਅਜੇ ਖਟਰੀ ਦੁਕ ਬਲੁ ਲਗੀ ਦੇਹਿ। ਜਿਸ ਬੁ
 ਟਰਿ ਮਾਜੀ ਵਲਾ ਬੀਤਨ ਹੋ ਸੀ ਖੋਹੁ। ੪੧ ਟਰੀ ਦਾ
 ਬਾਰ ਪਰੇ ਬੈਸਨ ਸਾਈ ਮੁੰਨੈ ਦੇਹਿ। ਜਿਉ ਵੇਰੇ ਰਖ
 ਸੀ ਜੀ ਉਸਰੀ ਰਹੁ ਲੇਹਿ। ੪੨ ਕੰਧੁਕੁ ਹਾਜ਼ਾ ਜਿਉ
 ਘੜਾ ਦੁਨ ਕੇ ਸਾਰੁ ਲੇਹਾ ਹਾ। ਟਰੀ ਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ ਜਹ
 ਆਪਣਾ ਤੂ ਲੋੜਹਿ ਮੰਗੀ ਮਾਰਾ। ੪੩ ਟਰੀ ਦਾ ਰਿ
 ਕਨ ਮਾਦਾ ਅਗਲਾ ਰਿਕਨ ਹੀ ਲੇਹਾ। ਅਗੇ ਰਾਇ ਜਿ
 ਦੁਖ ਜਨੁ ਚੇਦਾ ਖਾਜੀ ਕਉ ਲੁ। ੪੪ ਘੜਾ ਦਮ ਦੇ ਛੱਡ
 ਜਿਉ ਭੇਗੀ ਜੋ ਰੋ ਰਹਾ। ਜਾਇ ਜੁ ਤੇ ਜੀ ਰਾਹੁ ਮਹਿ ਕੀ ਰੇ
 ਏਤੀ ਮਾਰਾ। ੪੫ ਟਰੀ ਦਾ ਕੇ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਮਾਡੀ ਮ
 ਉਸਾਰ ਦੇ ਬੀਗਾਇ। ਕੂੜਾ ਸਉ ਦਕਰ ਗਾਇ ਗੀਗੀਜ
 ਰਿਪਾਇ। ੪੬ ਟਰੀ ਦਾ ਬਿਬੜ ਮੇਖਾ ਅਗਲੀ ਜ
 ਲਿਦਨ ਕਾਈ ਮੇਖਾ। ਟਰੀ ਮਾਧੇ ਆਪਣੀ ਚਲੇ ਮਸ
 ਰਿਕ ਜੇਖਾ। ੪੭ ਟਰੀ ਦਾ ਦੁਹ ਦੀ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਮ
 ਮਲਕੁ ਬਹਿਗੁ ਮਾਇ। ਗੜਲੀ ਤਾਪ ਦਲੁ ਦੇ

ਜੀ

ਤੇਗਇਆ ਬੁਝਾਇ। ੪੮੭ ਫਰੀਦਾਇਖਕਪਹੈ ਸਿਬੀਅ ।
 ਸਿਬੀਅ ਤਿਲਾਹਾ ਕਮਾਏ ਮਰਕਾਰਾਏ ਕੁੰਨੇ ਕੋਇ
 ਲਿਆਹਾ ਅੰਦੇਅ ਮਲਕ ਰੇਦਮਾਇ ਹੁਸਸਾਇ ਤਿਨਹਾ
 ੪੮੮ ਫਰੀਦਾ ਕੰਨੁ ਮੁਸਲਾ ਸੂਫਗਲਾਇਲਕਾਤੀਗੁਰੂ
 ਦੁਤਾ ਬਾਹਗਿਦਿਸੈ ਚਨਲਾਇਲਾ ਅੰਧਾ ਮਾਰੀਰਾਤਿ।
 ੪੮੯ ਫਰੀਦਾ ਰਤੀਰਤਨ ਨਿਕਲੇ ਸੇਤਨੁ ਚੀਰੇ ਕੋਇ
 ਸੇਤਨੁ ਰਤੇਰ ਬਸਿਉ ਤਿਨਤਨੁ ਰਤਨੁ ਹੋਇ। ੪੯੦
 ਇਹਤਨੁ ਸਭਿਰਤੀ ਹੋਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਭਿਖਾਇਐ
 ਤਨਖੀਦਹੋਇਲੇ ਰੂਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਸਾਇ। ਸਿਉ ਬੇਸੰਤ
 ਧਾਤੁ ਸੁਧਹੋਇ ਤਿਉਹ ਵਿਕਾਉ ਦੁਰਮਾਤਿ ਮੇਲਗਾਦ
 ਇਨਾਨਕਤੇ ਸੁਨੇਹੇਲੇ ਸਿਰਹੋਹ ਰਿਰਿਗਲਾਇ।
 ੪੯੧ ਫਰੀਦਾ ਸੇਈ ਸਰਦਰੁ ਦੂਦਲਾਹੁ ਸਿਬਹਲਾਤੀ
 ਦੁਬਾ ਫੁਪਵਿਦੁਦੇ ਕਿਅਹੋਵੇ ਚਿਕਲੁ ਰੂਬੈ ਹਥਾ।
 ੪੯੨ ਨੇਦੀਕੀਤਨ ਰਾਵੈ ਓਦੁਡੀਬੀ ਮੁਈਆ ਸੁਧਾਧਨੁ
 ਕੂਕੇਈਗੋਰ ਮਹਿਤੇ ਸਹਿਨਾਮਿਲੀਆ ਸੁਧਾ। ੪੯੩ ਫਰੀ

ਦਾਸਿਰਪਲਿਅਦਾਜੀਪਲੀਮੁਛਾਭੀਪਲੀਆਰਿਮਨੁਗ
ਹਿਲੇਬਾਟਲੇਮਾਲੁਹਿਰਲੀਆ। **੫੫੫ ਫੁਰੀਦ** ਕੇਠੇਪੁਖ
ਲਕੇਤਜਾਪਿਰੁਨੀਦੁਜੀਨਿਦੁਕਾ **ਕਿਸਾ** ਮਿਹਿਪੁਲਯੇਗਾਵੁਦੇਗ
ਏਵਿਲਾਜ਼ਾਵਿਲਾਜ਼ਾ। **੫੫੬ ਫੁਰੀਦ** ਕੇਠੇਮੰਤੁਪਮਾਜੀ
ਮਾਏਤੁਨਲਾਏਚਿਤੁ। ਮਿਟੀਪਈਮੇਤੋਲਾਦੀਕੇਇਨਿ
ਹੇਜੀਮਿਤੁ। **੫੫੭ ਫੁਰੀਦ** ਮੰਤੁਪਮਾਲਲਾਇਮਰਗਸ
ਤਲੀਚਿਤਪਰਿ। ਸਾਂਈਮਾਇਸਮਲਾਮਿਬੇਹੀਤਏਵਿਦੁ
ਲਾ। **੫੫੮ ਫੁਰੀਦ** ਮਿਨੀਕੀਮੀਨਹਿਗੁਲਤੇਕੇਮਜ਼ੇਵਿ
ਸਾਰਾਮਤਸਰਮਿਦਾਬੀਦੁਈਸਾਂਈਦੇਦਰਬਾਰਾ। **੫੫੯**
ਫੁਰੀਦ ਸਾਹਬਦੀਕਰਚਾਕਰੀਦਿਲਦੀਲਾਹਿਕੁਰਾ
ਦੁਪਦਰਦੁਸਾਨੁਲੇਜੀਮੇਰਖਾਦੀਜੀਬਾਦੁ। **੫੬੦ ਫੁਰੀਦ**
ਦਕਾਲੇਮੇਡੇਕਪਡੇਕਲਾਮੇਡਾਵੇਸਾਗਾਨਭੁਰਿਮਮੇਟਿ
ਗਲੇਕਕਹੈਦਰਦੇਜਾ। **੫੬੧ ਤਤੀਤੋਇ** ਪਲਵੇਜੇਸ
ਲਦੁਬੀਹੇਇ। ਫੁਰੀਦਮੇਡੇਹਾਗਲਰਬਦੀਤੂਰਦੀਤੂ
ਰੇਇ। **੫੬੨ ਜਾਕੁਮਾਰੀ** ਤਾਚਾਉਵੀਵਾਹੀਤਾਮਮਲੇ

ਮੇਯਨ ਮਾਦੁਖ ਮੁਖੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ
 ਕੇ ਦੇਖ ਮਾਤਾ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ਦੁਖੁ ਮਰੀਗਾਵਲੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦਿਸੁਲਾ ਬਾਗੁ ਮੇਯਨ ਪੀਥਿ ਨਿ
 ਦੁਖੁ ਮਾਤਿ ਨਾਮੰ ਚਨੁ ਲਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ਮਾਤੁ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ਉਮੁ ਸੁਹਾਵਤੀ ਸੰਗੁ ਸੁਦੰ ਨਤੀ ਦੇਹਿ ॥ ਦੁਰਲੇ ਕੇਤੀ ਪਤੀ
 ਮਨਿ ਮਿਨ ਪਿਅਰੇ ਨੇਹੁ ॥ ੩ ॥ ਮਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ਤਉ ਤੀਲੇਖ ਦੇਹੁਲਾ ॥ ਮਿਧਰ ਰਬਰ ਮਾਤਿ ਦੁਹਲਿ ਤਦ
 ਉਰ ਉਕਰੇ ॥ ੪ ॥ ਮਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ਸੁਲਾਭੇਤੀ ਗਤਾ ॥ ਕੁਲਾਪੁ ਕਰੇ ਪਾਤਲੀ ਬੇਲਾ ਕਪਰਵਾਤ
 ॥ ੫ ॥ ਮਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ਬੇਲੇ ਨੁਕਪਾ ਰਿਕਿ ਮਾਕਰੇ ਮੇ ਪਾਤਲ ਬਹੇ ਸੁਚੇਤਾ ॥ ੬ ॥
 ਫਰੀਦਾ ਗਲੀ ਮੁਸਮਲਾਵੀ ॥ ਸਿਕੁ ਦੁਦੇਈ ਨ ਲਾਗਾ
 ਪੁਧਾ ਮਿਉ ਮਾਲੀ ਹਕਾਰਨੁ ਤਿਨ ਮਾਪਰੀ ॥ ੭ ॥
 ਫਰੀਦਾ ॥ ਸਿਹਤ ਨੁਕੁ ਉਕਲਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੁਖੀ ਮੇਕਉਲ
 ਕੰਨੀ ਬੇਲੇ ਦੇਰਾ ਰਿਤੀ ਫਰੀਦਾ ਪਉਣਾ ॥ ੮ ॥

ਫਰੀਦਾਮਮਲਾਸਿਕੀਤੇਦੁਨੀਦਿਚਦਰਗਹਿਮਾਏਕੰਮੁ
ਹਉਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨਪੰਖੀਆਭੀਗਲਾਸਿ
ਨਾਵਾਜਾਕੰਕਰਦੁਗਨੁਬਲਦੁਸਨੁਰਬਨਛੋਡਨੁਪਾਸੁ॥
ਹੁਤਦਿਗੀਵਦੁਕੰਬਮਾਪਤਏਏਏਏਏਏਏਏ॥
ਚਰੇਬੰਬਾਦੁਦੀਆਰਹਦੁਕਿਥਾਉਨਹਿ॥
ਕੁਪੇਦਿਲਾਪਸਕਰੀਕੰਬਲਜੀਪਹਿਰੇਉ॥ਜਿਨੀਵੇਸੀਸਹਮਿ
ਲਿਸੇਈਵੇਸੁਕਰੇਉ॥ਕਾਇਪੇਦਿਲਾਪਸਤੀਕ
ਬਲਜੀਪਹਿਰੇਉ॥ਨਨਕੁਪਰਹੀਬੈਠਆਸਹਮਿਲਿਤੇ
ਨੀਅਤੁਰਾਸੁਕਰੇਉ॥ਗਰਬੁਜਿਨਾਦੁਰ
ਆਈਆਪਨੁਸੇਬਨੁਮਗਾਹੁਖਾਲੀਚਾਲੇਪਣੀਸਿਥਿ
ਏਥੇਜਿਉਮੀਹਾਹੁ॥ਤਿਨਮੁਖਡਰਾਵੇਲੇ
ਜਿਨਾਦਿਸਰਮਾਨਉ॥ਐਥੇਦੁਖਪਦੇਰਮਾਮਰੀਠਉਰ
ਨਠਾਉ॥ਇਛਲੀਰਾਤਨਸਾਰਚਿਹਿਜੀ
ਫਦੌਲੇਮਾਇਓਹਿ॥ਐਥੇਰਬੁਦਿਸਰਮਾਤਰਬਨਦਿਸ
ਰਓ॥ਕੀਤੁਕੀਗਾਵਲਾਵਤੁ

ਵੇਖੁ ਹਤ ਸਾ ਅਲਹੁ ਸੇਤੀ ਰਤਿ ਮਾਏ ਬਸ ਚਾਹੁ ਸਾਸੁ
 ੧੧੮੨ ॥ ੧੧੮੩ ॥ ਫੁਰੀਦੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਇਕੁ ਕਰਿ ਦਿਲ ਦੇਲੁ ॥
 ਹਿਰਿ ਕਾਰੁ ਅਲਹੁ ਭਾਵੈ ਸੇਭੁ ਨਾ ਤਾਲ ਭੀ ਦਰ ਬਾਰੁ ॥
 ੧੧੮੪ ॥ ੧੧੮੫ ॥ ਟਰੀਦੁ ਦੁਨੀ ਦੁਸਾਈ ਦੁਸਈ ਤੂਭੀ ਦੁਸਹਿ
 ਨਾਨਕਾ ਸਿਧੀ ਸਿਧੀ ਭਿਨ ਦੁਸਦਾ ਸਿਸੁ ਅਲਹੁ ਕਰ ਦਾਸਾਰੁ
 ੧੧੮੬ ॥ ੧੧੮੭ ॥ ਅਪਹਿ ਚੋਪਹਿ ਰੇਦੁ ਨਾਹ ਤੂਭੀ ਪਿਛਲੇਰੁ ॥
 ਤੂ ਸਿਸਾ ਰੀਨੁ ਲਹੀਨੁ ਸੇਸਾਈ ਕੀਨੇ ਦਤਾ ॥ ੧੧੮੮ ॥ ਦਤੀਸੁ ॥
 ਹਬਸੀ ਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲਿ ਤਿਸੁ ਨਾਨਕਾ ਇਕੁ ਸੰਗੀ ਦੇਨਾਨਾ
 ਹਨਿ ਇਕੁ ਸਤਾ ਮਾਏ ਇਉਂ ਠਾਨਾ ॥ ੧੧੮੯ ॥ ਦੂਦੇਈ ਇਸੁ
 ਹਾਬੁ ਕੂਤੁ ਤਨੁ ਕਾਈ ਕੇਰੁ ॥ ਸਿਨੁ ਨਾਉ ਸੁਹਾਗਾਈ ਤਿ
 ਨਾਨਕਾ ਬਨਹਿ ॥ ੧੧੯੦ ॥ ਸਬਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਕਮਾਣੁ ਏਸੁ ਸਬਰੁ ॥
 ਨੀਹੇਨਾ ॥ ਸਬਰੁ ਸੰਦਾ ਬਾਨੁ ਕਾਲ ਕੁਖ ਤਾਨ ਕਰੀ ॥ ੧੧੯੧ ॥
 ਸਬਰੁ ਮੰਦਰੁ ਸਾਬਰੀ ਤਨੁ ਏਏ ਜਾਨੇਨਾ ਹਿਨੁ ਨਾਮੀ
 ਕਖਦਾਇ ਦੇਭੇਦਨੁ ਕਿਸੇ ਦੇਨਾ ॥ ੧੧੯੨ ॥ ਸਬਰੁ ਏਹੁ ਸੁ
 ਅਉ ਸੇਤੁ ਏਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਹਿ ॥ ਵਧ ਬੀਵਹਿ ਦਰੀਅ ॥

ਗੀਦਮਹਲਾ ਨਿਸ਼ਖਲੁ ਗਹਿਗਇਦੁ ਸਾਮਾਇਆਤਲੁ
 ਗੋਰਾਸੀਨਿਮਾਣੀਮਾਬਹਿਸਨਿਰੂਹਾਮਲਾਅਖੀਸੇਖੁ
 ਬੀਦਗੀਚਲਦੁਮਸਕਿਕਲਾ। **੧੧੧** **ਗੁਮਰਿ**
 ਤੇਦਾਬੰਨਾਇਏਦਿਸੇਸਿਉਦਗੀਅਏਦਾਹਿਅਗਦੇ
 ਸਕਤਪਿਆਸੁਲੀਐਹੁਲਪਏਕਹਾਹਾ। **੧੧੨** **ਇਕਨੁ**
 ਨੇਜੁਭੁਜੇਈਆਈਇਕੁਦਿਰਦੇਦੇਪਰਦਾਹਾਅਮਲ
 ਸਿਕੀਆਦੁਨੀਦਿਚੁਸੇਦਰਗਾਹਿਉਗਾਹਾ। **੧੧੩**
ਗੀਦ ਦਗੀਅਏਕੰਨੇਬਗਲਬੇਠਕੇਲਕਰੇਕਿਲੁ
 ਕਰੰਦੇਹੀਭੁਨੇਅਚਿਤੁਬਾਸੁਪਇਆਬਾਸੁਪਇਤਿਜੁ
 ਰਬਦੇਕੇਲਾਦਿਸਰੀਆਭੇਅਨਿਚਿਤਨੁਚੇਤਸਨੁ
 ਸੰਗਾਲੀਰਬਕੀਆ। **੧੧੪** **ਜਾਇਤੈਮਦੁਦੇਹੁਰੀ**
 ਚਲੇਪਾਣੀਅੰਨੁਅਇਥਬੰਦਾਦੁਨੀਦਿਚਦੁਤਿ
 ਆਸੁਣੀਬੰਨੁਆਲਕਮਉਤਸਮਾਦੁਸੀਸਤਦੁ
 ਰਦੁਭੇਭੰਨੁਪਤਿਨਪਿਅਰੁਮਾਭਾਈਆਅਗੋਰਿ
 ਤਾਬੰਨੁਦੇਖਹੁਬੰਦਾਚਲਿਅਚਹੁਸੁਇਆਦੇਕੰਨੁ

ਹਰਖਸੁਖੀਪਕੀਅਮਸੰਭਰਨੀਵਰੰਨਿ ਤੇਸੇਵੰਦੀ ॥ ੨੦੭ ॥
 ਧਿਰਾਜੇਉਮਰੁਧਰਪਵੰਨਾ ॥ ੨੦੮ ॥ ਟੁਕੀਦ ਭਨਸੁਕਾ
 ਸਿਸਰਬੀਅਤਲੀਆਖੰਡਹਿਕਾਗਾ ਅਸੇਸੁਕਬਨਿ
 ਬੁਧੁਭਵਦੇਖਦੇਕੇਭਾਗਾ ॥ ੨੦੯ ॥ ਯਕਾਗਾਕੁਰੰਗਦੇਦੇਓ
 ਅਸਗਲਾਖਾਇਆਮਾਜਾਇਦੁਇਨੈਨਾਮਤਿਫੇਰ ॥
 ਹਓਪਰਦੇਖਨਕੀਆਜਾ ॥ ੨੧੦ ॥ ਭਾਗਾ ਚੰਡਨਪਿਤ
 ਰਾਖਸੇਤਉਤਰਸਾਇ ॥ ੨੧੧ ॥ ਪਿਤਰੇਮੇਰਾਜਹਦੇਸੇ
 ਮਾਸਨਤਿਦੁਖਾਹਿ ॥ ੨੧੨ ॥ ਟੁਕੀਦ ਗੋਰਨਿਮਾਣੀ
 ਸਰੁਕਰੇਨਿਪਰਿਆਪਰਜਾਉ ॥ ੨੧੩ ॥ ਸਰਪਰਮੇਥੇਅ
 ਦਲਮਰਦੁਹਨਕੁਰਿਆਹਾ ॥ ੨੧੪ ॥ ਭੇਨੀਓਇਲੀਦੇਖ
 ਦਿਆਕੇਤੀਚਲਗਈ ॥ ੨੧੫ ॥ ਟੁਕੀਦਾਕੇਕਾਮਾਪੇਆਪਣੀਮੇਅ
 ਪਣੀਪਈ ॥ ੨੧੬ ॥ ਅਧਿਸਦਾਰਹਿਮੇਮਿਲਹਿਨਿਲਿਅ
 ਸੁਖਹਿਇ ॥ ੨੧੭ ॥ ਟੁਕੀਦਾਸੇਤੁਮੇਰਾਹੋਇਰਹਹਿਸਭਸੁਗਤੇਰ
 ਹੋਇ ॥ ੨੧੮ ॥ ਕੀਦੀਉਤੇਰੁਖਸਾਰਿਚਰਕਬੀਨੇਧੀਰਾਟ
 ਹੀਦਾਕਚੇਭਾਉਰਖੀਮੇਕਿਚਰਕਤਾਈਨੀਰਾ ॥ ੨੧੯ ॥

ਬਿਦੂਟਨਬੀਉਹਿਵਾਹੜਾ ॥ ੧੧ ॥ ਫੁਰੀਦਾ ਦਰਦਰਿ ੭੭੩

ਦੇਸੀਗਾਖੜੀਚੈਪੜੀਪਰੀਤ੍ਰਾ ॥ ਇਕਨੁਕਿਨੇਚਾਲੀ

ਮੇਦਰਦੇਸਾਨੂਰੀਤ੍ਰਾ ॥ ੧੨ ॥ ਤਨਨਤਪਾਉਤੰਦੂਰਸਿ

ਉਬਾਲਾਹੜਨਬਾਲਾ ॥ ਸਿਰਪੇਰੀਕਿਮਦਿਝਮਮੰ

ਫੁਪੀਰੀਨਿਹਾਲਾ ॥ ਹਉਦੁਦੇਈਜਸਲਾਜਸਨੁਮੇਡੇ

ਨਾਲਾ ॥ ਨਨਕਮਲਖਨਲਖੀਮੇਗੁਰਮੁਖਦੇਇਦਿਖਾ

ਲਾ ॥ ੧੩ ॥ ਤਰੇਇਮਬਗਮਇਆਚਾਉ

ਰੁਬਮੁਦੇਬਗਬਪੜੇ ॥ ਸਿਰਤਲਉਪਰਿਪਾਉ ॥ ੧੪ ॥

ਮੇਸਦੇਮਾਵਡੁਦੇਸੁਹੇਤਮੇਕੀਤਾਸੀਗਾ ॥ ਜੇਸਾਲਾਬ

ਹੁਚਪੜਾ ॥ ਤਨਮਨੁਬੇੜੀਅੰਗਾ ॥ ੧੫ ॥ ਹੀਜੁ

ਕਿਮਬਗਲਾ ॥ ਸਾਕਉਨਦਰਧਰੇ ॥ ਸਿਤਿਸੁਭਾਵੇਨ ॥

ਨਕਾਕਾਗਹੀਜਕਰੇਇ ॥ ੧੬ ॥ ਟੁਰਪੰਖੀਹੋਕ

ਜੇਫਾਹੀਦਾਲਾਪਚਾਸਾ ॥ ਇਹੁਤਨੁਲਾਹਰੀਗਡੁਬੀਆ

ਸਚੀਤਿਰੀਆਸਾ ॥ ੧੭ ॥ ਦੁਲਸੁਮਖਰਕਦੁਲਗਲ

ਕਦੁਲਗਨਕਦੁਲਸੁਮਲੀਆਮੰਤਾ ॥ ਕਦੁਲਸੁਹੇਸੇ

ਹਰਿਕਰੀ ਸਿਤੁ ਦਸਮਾ ਦੇ ਕੰਤੁ ਮਨਿ ਦੁਲਸਮ ਖਰ
 ਮਿਦੁ ਗਲੁ ਮਿਹ ਬਾਮਨੀ ਮਾਮੰਤੁ ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਦੇਸੁ
 ਕੰਤੁ ਦਸਮਾ ਦੇ ਕੰਤੁ ਮਾਤਿ ਰਹੇ ਹੋਇ ਮਾ
 ਤਾ ਤਾ ਲੁਕੇ ਦੇ ਹੋਇ ਨਿਤਾਨਾ ਮਹਿ ਦੇ ਮਾਪਦੰਤਾ
 ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਮੇਸਾ ਭਗਤੁ ਸਦਾ ਭੇਡੇ। **ਕੰਤੁ** ਇਕੁ ਫਿ
 ਕਾਨਾ ਗਲਾ ਇਸ ਭਨ ਮੇਸਾ ਚਧਨੀ। ਰਿਮਾ ਉਨ
 ਕੋ ਹੀ ਠਾਉ ਮਨ ਕਸ ਭਮ ਮੇਲਾ ਦੋ ਸਭਨ ਮਨ ਮਲ
 ਕਰ ਗਲੁ ਮੁਲ ਮਚੀ ਗਵਾ ਤੇ ਭੇਡੇ ਹੀ ਮਾਦੀ ਸਿ
 ਕਹਿ ਮਾਉਨੁ ਠਾਹੇ ਕਰੀ ਦਾ। **ਕੰਤੁ**

ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨਗਰਿ ਦਾਸੁ ਦੇਈ ਦਸਮ
 ਰੇ। ਲਿਖਾਰੀ ਦਾਸੁ ਸਿਧਾ ਬਾਵੇਰੀ
ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ
 ਭਾਸਿਯ ਦੇ ਭੇਡੇ।
ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ ਭੇਡੇ ਭੈਲੇ

੧ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਹਨ੍ਹਾਂ ੨
ਦਿਉਕਰਤਾਪੁਰਖਪਾਲਿਆ ॥ ਟਾਲ
ਨਦਿਗਾਰਿਆ ॥ ਮਨਨਗਾਰਿਆ ॥
ਗਾਏ ॥ ਜਪੁਹਰਿਹਰਿਕਿਉਦਿਖਨਾਸੇ ॥
ਸਤਿਗੁਰਮਹਾਸਾਸਰੁ ਦਰਨੀਕਾ ॥ ਕੈਨ
ਦੇਸੈ ਕੁਲੀਤੁਗਾਏ ਉਪਾਰਹਿਆ ॥
ਕਾ ॥ ੧ ਰਗਉ ॥ ਕੈਕੈ ਕਾਰਜਗਾਗਾਏ ॥
ਮਨਭਿਉਆਏ ॥ ੬ ਲਪਾਏ ॥ ਸਹੀਸ
ਲਾਮਤਨਾਇਆਏ ॥ ਆਪਨਾਪਕੁਧਿ
ਆਏ ॥ ੨ ਸਤਿਸਰੁ ਦਰਨਾਏ ॥ ਸੇਜਨ
ਪਰਮਗੁਰੁਪਾਏ ॥ ਮਰਨੁਆਏ ॥ ਜਾਈ
ਹਰਿਹਰਿ ਸਮਾਧਿਆਏ ॥ ੩ ਦਿਹੁਬ੍ਰਹ
ਮਬੀਭਾਹੁਸੇਜਾਨੇ ॥ ਜਿਸੁਹਿਆਲ
ਗਾਏਰਗਾਏ ॥ ਬਾਬਾਨਾਨਕਪਰ
ਸਰਨਾਈ ॥ ਸਰੁਭਿਤਗਾਨੁਤੀਮਾਟਾਏ ॥

ਸੋਹਣਿ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਮ ਵਾਸਸਰ ਦਰ ਨਾਤੇ॥ ਸਰੁਉਤਰੇ ਪਾਪ
 ਕਮਾਤੇ॥ ਨਿਰਮਲਾ ਦੇ ਕਰ ਦਿਸ ਨਾਨਾ
 ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਨੇ ਦਾਨਾ॥१॥ ਸਰੁ ਕੁਸਲਖੇ
 ਮਪੁਰੁ ਪਾਰੇ॥ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਸਰੁ ਕੁ
 ਕਉ ਬਾਰੇ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥
 १॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਾਧ ਸਿਗਤੁ ਮਨੁ ਸਾਥੀ॥
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੇ ਆਸਾਥੀ॥ ਨਾਨਕ
 ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਆਵਿ ਪੁਰਖ
 ਪੁਰੁਪਾਇਆ॥ ਸੋਧਰ ਦਯਾ ਦਸਾ
 ਦਿਆ॥ ਸਨ੍ਦਰ ਮਹਲਾ ੬ ਗੁਰ ਸਉ
 ਗੁਰ ਕਾ ਕੀ ਸਖਾ ਆਖਾਏ ਸੋ ਕੁਲ ਕਉ
 ਠਹਰੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ॥ ਉਦਮ ਕਰੇ
 ਕੁਲ ਕੇ ਪਰਗਾਤੀ॥ ਦਿਸ ਨਾਨਕ ਰੇ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰਨਾਏ॥ ਉਪਦੇਸਹੁ
 ਰੂਹਿ ਰਹਿਕੁ ਪੁਜਾਪੈ ਸਰੁ ਕਿਲ

ਫਿਰ ਪਾਪਾਰ੍ਹ ਮਲਹਿ ਜਾਏ ॥ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹੇ
 ਵਿਹਸ ਗਾਹ ਬਾਨਾ ਗਾਏ ਬਹਿਰਿ
 ਆਉ ਠੇਕਿ ਆਹਿ ਨ ਮੁਧਿ ਆਏ
 ਨੀਸਾਸ ਗਿਰਾਸਧਿ ਆਏ ਮੇਰਾ ਹੀ
 ਹੀਰੇ ਗਾਹਿ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਮਨ ਰਾਏ ॥
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁ ਹੋਏ ਮੇਰਾ ਸੁਖ
 ਮੀਤਿ ਸੁਗਾਹਿ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼
 ਸੁਨਾਏ ॥ ਜਨ ਨਨਕ ਪੁਰ੍ਹ ਮੀਰੀ ਤੇ
 ਸੁਗਾਹਿ ਸਿਖ ਕੀ ਜੋ ਆਪ ਜਪੇ ਅ
 ਵਰਾਨ ਮੁਕਾ ਪਾਏ ॥ ਸਮੇਤੁ
 ਜਹਸਾ ਪੁਰ੍ਹੇ ਥਿਕੁ ਕਰ ਜਨ ਕੀਰ
 ਤਨੁ ਨਨਕ ਨੀਤਾ ॥ ਫਿਰ ਉਛਾਤੀ
 ਫਿਰ ਛੁਟਿ ਹਿਨਿ ਕਟਿ ਨ ਜਾਈ ਅ
 ਹੁਕੁਤਾ ॥ ਗਗਾ ਗੇ ਥਿਕੁ ਗੁਰੂ ਰਹ
 ਹੀਰੇ ਸਿਸਾ ਸਿਖ ਪਿਨੀਤਾ ॥ ਕਰਾ

